ஸ்ரீ

விவேகாநந்த சரிதம்

சுவாமி சித்பவாநந்தர்

ஸ்ரீ விவேகாநந்த சரிதம்

ஸ்ரீ சித்பவாநந்த சுவாமிகள்
இயற்றியது

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்,
சென்னை.
1933

 [விலை அணா 12.

அடியேனை அன்புடன் ஆட்கொண்ட ஸ்ரீ சிவானந்த வள்ளல் திருவடிகட்கு அர்ப்பணம்.

சித்பவானந்தா.

பொருளடக்கம்

ஸ்ரீ விவேகாநந்த சரிதம்

முதல் அத்தியாயம்

தவமிழைத்துப் பெற்ற பிள்ளை

பாரத கண்டத்திலே கங்கா தீரத்திலே காளிகா தேவியின் திருக்கோயில் ஒன்றுண்டு. முன்னாளில் காளி கட்டம் என்று அழைக்கப்பட்ட அவ்வூரானது ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்துக்குத் தலைமைப்பட்டண மாகிய பின்பு, புதிய மேம்பாடுகள் பல அடைந்து, கூட கோபுர மாளிகையழகிற் சிறந்தோங்கி, கல்கத்தா என்ற திரிவுபட்ட நாமகரணமும் பெறலாயிற்று. அந்நகரின் கண், சென்ற நூற்றாண்டிலே விஸ்வநாத தத்தர் என்ற க்ஷத்திரிய வமிசத்துதித்த பெரியார் ஒருவர் வசித்து வந்தார். உத்தம குலத்துக் கேற்ற உயர் குணங்களும் இராஜ கம்பீரமும் அவர் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவர். இயல்பாகவே அவர் படைத்திருந்த பேரறிவை அவர் பயின்ற கல்வியானது மேலும் ஓங்குவித்தது. அவ ருடன் உறவாட விரும்பாத அறிஞர் அக்காலத் தில் யாருமிலர் எனலாம். கல்கத்தா நீதி மன்றத்திலே அத் தத்தர் பெருமான் ஒரு நியாய வாதியா யமர்ந்து செல்வம் மிகச் சம்பாதித்து, வருங்காலத்தைப்பற்றிய எண்ணமே சிறிது மில்லாதவராய் ஈட்டிய பொருளை அப்போதைக் கப்போது நல்வழியில் செலவிட்டு வந்

தார். வறியோர் வேண்டி யாசித்ததை இல்லை யெனுது ஈதல் இப்பெரியாரது வழக்கம். பாத்திர மறிந்து பிச்சை யிடவேண்டுமெனும் கொள்கையில் இவருக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. யாராணுலும் வேண்டியதை இவர் அக்கணமே கொடுத்துவிடுவார். கற்றவர்களும் மற்றவர்களும் செல்வர்களும் வறியர்களும் புடை சூழ, சீருஞ் சிறப்புமாய் இவர் வாழ்ந்துவந்தார். கல்கத் தாவிலே அவர் மாளிகையிலே விருந்தோம்புதலும், நோன்பு நோற்றலும், திருவிழாக்கள் கொண்டாடுதலு மாகிய வைபவங்கள் நடைபெற்ற வண்ணமாயிருந்தன.

புவனேஸ்வரி மாதா என்ற அம்மையார் விஸ்வ நாத தத்தருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைந்து, இல்லறம் நடாத்தி வந்தார். சாந்தம், அடக்கம், அமைதி, நிறை காப்பு முதலிய பெண்மைக் குணங்கள் இவருக்கு அணிகலமாக இலங்கி யிருந்தது போலவே, தலைமை, அஞ்சாமை முதலிய பேராற்றல்களும் மாண்புடைய இம்மாதரசியிடம் மிளிர்ந்திருந்தன. மெல்லியலார்களுள் மேன்மையுற்று விளங்கின இவரது முன்னிலையிலே யாருக்கும் அடக்க ஒடுக்கம் இயல்பாகவே வந்துவிடும். மெய்ப் பொருளாகிய இறைவனிடத்தில் இவர் மாருத பக்தி பூண்டு ஒழுகிவந்தார். சதுர் வேதங்களுக்குச் சமனுய் விளங்குகின்ற இராமாயணம் மஹாபாரதம் என்னும் இவ்விரண்டு இதிகாசங்களையும் புவனேஸ்வரி மாதா காவிய ரூபமாக மனப்பாடம் பண்ணி யிருந்தார். அவ்வுலகை அடைதற் கேற்ற அருளையும், இவ்வுலகில் இன்பம் துய்ப்பதற் கேற்ற பொருளையும் இவ்வம்மை யார் சாலப் பெற்று வாழ்ந்து வந்தார். இல்வாழ்பவர்

பெறும் பேறுகளிற் பெரிதாகிய மக்கட் பேறும் இவர் படைத்திருந்தார். எனினும், புதல்விமார் இருவரை ஈன்றெடுத்து அன்புடன் அவர்களை ஆதரித்து வளர்த்து வருகையிலே, தாம் ஒரு விதத்தில் தெளர்ப்பாக்கியவதியாய் விட்டதாக எண்ணி, இவர் சிறிது வாட்டமுற்றிருந்தார். மக்கட் பேற்றிலும் ஆண்மகவை யன்றோ இல்லறத்தார் பெரிதும் விரும்புவது! அப்பெரும் பேறு பெறாத குறை யொன்றே அம்மையாரின் உள்ளத்தை உடற்றி வந்தது. சத்புத்திர பாக்கியம் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவர் அல்லும் பகலும் அஞ்சலியஸ்தராய் தாம் வணங்கும் கடவுளாகிய காசி விஸ்வநாதர் பால் குறையிரந்து வேண்டி வந்தார். இல்லத்துக் காரியங்கள் அனைத்தையும் அவர் இனிது கவனித்து வந்தாரெனினும் அவரது கருத்திற் பெரும்பகுதி காசி நாதரது சந்நதி சார்ந்திருந்தது. தமது தீராக் குறையை எண்ணி யெண்ணி, "சிவசிவ" வென்று அவர் இடையிடையே பெருமூச்செறிவார். உண்ணும்போதும் உறங்கப் போம்போதும் இந்த ஓர் எண்ணமே இடையறாது அவரது உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. பிள்ளை வரம் வேண்டிய புவனேஸ்வரி மாதா நள்ளிரவிலே எழுந்திருந்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்க் கடவுளை வழுத்திய வண்ணமாய் இருப்பார்.

வேண்டுவார் வேண்டியவெல்லாம் வகுத்தளிக்க வல்ல பரம தயாநிதி யல்லவோ பரமேஸ்வரன்! அவனைத் தொண்டர்க்குத் தொண்டனென்று பெரியோர்கள் அழைத்தது வெறும் உபசாரமன்று. வகை யறிந்து முறையுடனே கேட்பவருக்கு அவன் கற்பக மரமாம்.

இம்மையிலும் மறுமையிலும் தமக்கு இன்பம் துய்ப்பிக்க வல்ல மகவு ஒன்றைத் தந்தருளும்படி இப்புனிதவதி செய்த பிரார்த்தனைக்கு இரங்கிய இறைவன், தபோநிதியாகிய இந்தத் தாயின் சேயைக்கொண்டு உலகனைத்தையுமே உய்விக்க எண்ணி யருளினன் போலும். அவனது அருளினால் புவனேஸ்வரி மாதா கர்ப்பவதி ஆனார். சதாசிவனையே சிந்தித்து வந்தமையால் அத்தாயினது உள்ளமே பெருங் கோயிலாக மாறிவிட்டது. வீடெங்கும் புதிய அருள் ஒன்று பரந்து நிறைந்திருந்ததை வீட்டார் அனைவரும் அறியலானார்கள். இறைவனை வழுத்தி வந்த திருநாட்களைக் கதிரவன் கணக்கிட்டுக்கொண்டே போக, அன்னையின் வயிற்றில் வளர்ந்து வந்த சிசு பூமியில் ஜனிக்கும் காலம் வந்தது. கி. பி. 1863-வது ஆண்டில் ஜனவரி மாதம் பன்னிரண்டாம் தேதி, தை முதல்நாளாகிய சங்கராந்தியன்று, பூமகள் பெருமிதமாக ஈந்த தானியங்களைப் பெற்று மக்கள் இன்புற்றிருந்தபோது, வேதாந்த கேசரியென உலகெங்கும் கீர்த்தி பெறுதற்கிருந்த மகா புருஷர், வேந்தனைய விஸ்வநாத தத்தருக்கும் அவரது தூய வாழ்க்கைத் துணைவிக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்தார்.

உடலமைப்பிலே சிசுக்களாகத் தோன்றும் ஜீவன்கள் உண்மையிலே சிசுக்களல்ல. எண்ணிறந்த பிறவிகளில் தேடிய அறிவு ஆற்றல் அனுபவங்களால் ஏற்பட்ட சுபாவங்கள் குழந்தை என்கின்ற உறையிலே அடங்கி ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றன. காலாந்தரத்தில் இவ்வுறையைக் கழற்றிக்கொண்டு அந்தந்த சுபாவங்கள் பெரு

மைகளாகவும் சிறுமைகளாகவும் விரிகின்றன. ஒன்று மறியாத பச்சைக் குழந்தைகளாய்ப் பெற்றவர்களின் கரங்களிற் கிடக்கும் ஜீவன்கள், பருவம் வரும்போது, விண்ணவர்களுடன் ஒப்பிடத்தக்க மேன்மக்களாகவோ, அல்லது வையகமே அஞ்சி நடுங்கும்படியான பாதகர்களாகவோ ஆகப்போகின்றன வன்றோ? ஆனால் இந்த மர்மங்கள் யாவும் காலம் என்கின்ற காரிருளில் மறைந்து கிடக்கின்றன. எனினும், மேன்மக்கள் மண்ணதனில் பிறவி யெய்துவதிலேயே தனிமுறை யொன்று உண்டு என்பது பெரியோர்களது துணிபு. அதாவது அவர்கள் அறநெறி நிற்கின்ற செல்வர்கள் வீட்டிலே, அறிவாளிகளாகிய உத்தமர்கள் குலத்திலே உதிக்கின்றார்களாம். புவனேஸ்வரி மாதாவின் மடியிற் றோய்ந்திருந்த பிள்ளை இவ்விதியின்படி இகலோகத்தில் பிறந்திருந்ததையும், பூலோகத்தின் கதியையே வருங்காலத்தில் மாற்றவல்ல அறிவும் ஆற்றலும் தபோபலமும் அதனிடத்துப் புதைந்து கிடந்ததையும் யார் அறிந்தார் அக்காலத்தில்!

புதிதாகப் பிறந்திருந்த பிள்ளையின் வடிவைப் பார்க்கப் பார்க்க வீட்டார் அனைவருக்கும் பெருவியப் புண்டாயிற்று. அதன் அங்க வமைப்பு, நெடுநாளைக்கு முன்பு லெளகிக வாழ்வை நீத்துத் துறவறம் பூண்டு வெளியேகின பாட்டனார் துர்க்கா சரண தத்தரது திருமேனியை முற்றும் ஒத்திருந்தது. ஒருவேளை அப்பெரியாரே பழைய உடலை நீத்து மறுபடியும் இப்பிள்ளையாக அவதரித்துவிட்டாரோ என்று நினைத்தனர்.

பிள்ளைபிறந்து சிலமாதங்களாயின; அது நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து

வருகையிலே அதற்கு நாமகரணம் சூட்டும் பருவமும் வந்தது. என்ன பெயரிட்டு அழைப்பது என்பதைப் பற்றிப் பெரியோர்கள் பலவாறாக எண்ணினார்கள். பாட்டனாரின் பெயரையே தந்துவிடலாமா வென்ற எண்ணம் வந்தது ; அல்லது சிவபெருமானது வரப்பிர சாதத்தாலே வந்த பிள்ளையாதலால் அவனது ஆயிரம் திருநாமங்களில் ஒன்றாகிய வீரேஸ்வரர் என்னும் பெயரை இதற்கு வழங்கிவிடலாமா வென்ற எண்ண மும் தோன்றியது. கடைசியாக இம்மகவு பிறந்த நாளுக் கும் நட்சத்திரத்துக்கும் ஏற்ப நரேந்திரநாதன் என்ற நாமம் சூட்டினார்கள்.

இப்பாலகன் மூன்று வயதுப் பிள்ளையாயிருந்த போதே அவன் செய்யத் தொடங்கிய சேஷ்டைகளுக்கு ஓரளவில்லை. நினைத்த மாத்திரத்தில் குடும்பத்தில் பெருங் குழப்பம் விளைவித்து விடுவது மல்லாமல், வீட்டார் அனைவரும் அவனை முன்னிட்டுக் கவலையுறும் படியும் செய்து விடுவான். தாய் தந்தையர்கள் அவனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மிரட்டினார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவனது துடுக்கும் துணிவும் அதிகரித்தன. தண்டனைக்கு அவன் சிறிதேனும் அஞ்சினவனல்லன். துஷ்டத்தனம் நிறைந்த நரேந்திரனை வசப்படுத்து தற்கு வழி ஒன்றே ஒன்றுதா னிருந்தது. அதாவது அவன் மூர்க்கத் தனமாய் நடந்த போதெல்லாம் அன்னையார் அவனை நீர்க்குழாய்க்கடியில் நிறுத்தி விட்டுத் தண்ணீர் அவன் தலைமீது சதா வீழ்ந்து கொண்டிருக்கும்படி செய்து விடுவர். பொழியும் புன லின்கீழ் மட்டும் அவன் நெடுநேரம் சாந்தமாகச் சும்மா

விருப்பான். சிறுவனது மூர்க்கத்தனத்தையும் பிடிவாதத்தையும் பார்க்கச் சகியாத தாய், "பிள்ளை வரம் வேண்டிச் சிவபிரானிடம் தவமிருந்த எனக்கு அவன் தன் பூத கணங்களில் ஒன்றை அனுப்பி யிருக்கிறான்; என் செய்வேன்!" என்று தமது மனச்சலிப்பை வெளியிடுவார். தனது தமக்கைமார் இருவரையும் நரேந்திரன் அலைக்கழித்தது இவ்வளவென்று சொல்லித் தொலையாது. அவன் விளைவித்த தொந்தரவைத் தாங்க முடியாத அச்சிறுமிகள் அவனைப் புடைக்க ஓடி வந்தால் அவன் விரைந்தோடி சாக்கடையில் நின்று கொண்டு, "என்னை வந்து அடியுங்கள்!" என்று எரிச்சலூட்டுவான். அசுசியான சாக்கடைக்கு அப்பெண்கள் எப்படிச் செல்வார்கள்! ஆனால் துடுக்கே வடிவெடுத்து வந்த அச்சிறுவனுக்கு மட்டும் சுசி யென்பதும் அசுசி யென்பதும் கிடையாது.

வறியோர்களிடத்திலும் சாதுக்க ளிடத்திலும் நரேந்திரன் காட்டிய அநுதாபத்துக்கும் அன்புக்கும் ஓரளவில்லை. அவர்கள் தன் வீட்டு வாயிலுக்கு வந்து விட்டால், கைக்குக் கிடைத்ததை யெல்லாம் அவர்களுக்கு அளித்து விடுவான். இரந்தார்க்கு இல்லை யெனாது ஈதல் தத்தர் குடும்பத்தின் ஒரு தனி மகிமை யெனினும், நரேந்திரன் போன வழியே அவனை விட்டு விட்டால் வீடு ஒரே நாளில் வெறுங் காடாய் விடுமன்றோ! ஆதலால் யாசகர்கள் வந்தபோ தெல்லாம் வீட்டா ரனைவரும் பையனைப்பற்றி மிக எச்சரிக்கையா யிருந்தார்கள். ஆனால் ஈதல் என்னும் பேரறம் எக்காரணத்தை முன்னிட்டாவது நரேந்திரனிடமிருந்து

பிரிந்தது கிடையாது. வறுமை நோய் வாய்ப்பட்டு அவன் வருந்தியிருந்த நாட்களிலும் தன்னிடமிருந்ததை யெல்லாம் தஞ்சமடைந்தவர்களுக்குக் கரவாது கொடுத்து வந்தான். கொடை யொன்றே அவனது வாழ்வின் முக்கிய நோக்க மெனலாம். வையகத்துக்கு அவன் வழங்கியவாறு வேறு யார்தான் வழங்கி யிருக்கிறார்கள்!

இரண்டாம் அத்தியாயம்

விளையும் பயிர் முளையிலே

தாய்சொல் மிக்க வாசகமில்லை. சேய் ஒன்றுக்குத் தாயினிடம் பக்தி விஸ்வாசம் இயல்பாகவே உண்டாகிறது. அவள் புகட்டுவ தெல்லாம் பிள்ளையின் உள்ளத்தில் வேதவாக்கியமென ஊடுருவிப் பாய்கின்றது. ஆகையால் அவள் எத்தகைய பாலூட்டி, அறிவூட்டி வளர்க்கின்றாளோ அத்தகையது ஆகின்றது பிள்ளையும். பெரியோர்கள் பெறும் பெருமையிற் பெரும்பகுதி, அவர்கள் தத்தம் அன்னையாரிடமிருந்து அடைவதே யன்றோ! புவனேஸ்வரி மாதா புகட்டிய கல்வியும் அதை நரேந்திரன் கிரகித்த வகையுமே அவன் அடைந்த மேன்மைக்கு முக்கிய காரணமெனலாம். பிள்ளையை மடியிலமர்த்திக்கொண்டு இராமாயணக் கதையைத் தாய் எடுத்துச்சொல்லுவாள். மனோதர்மத்திற் சிறந்த அம்மையார் இராமபிரானது ஆண்மையையும் சீதா பிராட்டியின் தூய்மையையும்

எடுத்து வருணிப்பது பிள்ளையின் உள்ளத்தை அடியோடு கவர்ந்துவிடும். இரகுநாதன் மற்றுமொரு முறை பூலோகத்தில் வந்தவதரித்துத் தமது லீலாவிசித்திரங்களை யெல்லாம் நடத்திக் காட்டினாற்போல் பாலகன் அவரது வரலாற்றைக் கேட்டுணர்ந்துவந்தான். இதன் பயனாகவே, நரேந்திரன் சீதாராமனைத் தனது உபாசனா மூர்த்தியாகக்கொண்டு, ஆயுள் பரியந்தம் மாறாத பக்திபூண் டொழுகிவந்தது. இராமபக்தியிலே நரேந்திரனுக்கு ஒப்பானவர் யாருமில்லை யென்றால், அந்தப் பக்தியைக் குழவிப் பருவத்திலேயே அவனுக்கு ஊட்டியவர் அவனை ஈன்றெடுத்த அன்னையாரே யாவர்.

சீதாராமனது விக்கிரஹம் ஒன்றை விலைக்கு வாங்கி வந்து அதன் மூலம் நரேந்திரன் கடவுளை வழிபடத் தொடங்கினான். இவ்வழிபாட்டில் தனக்குக் கூட்டாளியாக பிராமணப்பிள்ளை யொருவனையும் சேர்த்துக் கொண்டான். ஒருநாள் வீட்டின் மேன்மாடியில் சந்தடியில்லாத ஓர் அறைக்குட் சென்று இருவருமாகக் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டார்கள். அங்கே சிறந்ததோர் ஆசனத்தில் ஸ்ரீராமனை வீற்றிருக்கப் பண்ணி நெடுநேரம் அலங்காரம், பூசை முதலியவை செய்துவிட்டுச் சிறுவர்கள் இருவரும் மூர்த்தியினெதிரே தியானம் பண்ண அமர்ந்து விட்டார்கள். பிள்ளைகளைக் காணாமையால் இரு வீட்டார்களும் எங்கெங்கேயோ தேடி விட்டுக் கடைசியாக மேல் மாடியில் பார்க்க வந்தார்கள். கதவோ அடைபட்டிருந்தது. கூச்சலிட்டு அழைத்தும் உள்ளிருந்து மறுமொழி யொன்றும் வரவில்லை! பெற்றோர்கள் திகைத்துக் கதவை

பலவந்தமாக உதைத்துத் தள்ளினார்கள். இந்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டு மிரண்டு நிஷ்டை கலைந்தெழுந்த பிராமணப் பிள்ளை, மீண்டும் அங்கிருந்தால் தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டி வரும் என்று நிச்சயித்து, வீட்டுக்கு ஓட்டம் பிடித்து விட்டான். ஆனால் இந்த இரைச்சலொன்றும் நரேந்திரன் காதில் விழவில்லை! பேச்சற்று மூச்சற்று அவன் நிஷ்டையிலே அமர்ந்திருந்தது பார்த்தோருக்குப் பெருவியப் பூட்டியது.

நரேந்திரனது இராம பக்திக்குச் சிறிது காலம் விபரீதமாக பங்கமொன்று நேரலாயிற்று. ஆனால் இந் நிகழ்ச்சியும் அவனது மனப் போக்கையே தெற்றெனத் தெரிவிப்பதாகும். நரேந்திரன் நினைத்த போதெல்லாம் அவர்களது வீட்டு வண்டிக்காரனிடம் உறவாட ஓடிவிடுவான். வண்டி யோட்டுகிறவனுக்கு நிகரானவன் உலகில் யாருமில்லை யென்பது சிறுவனது எண்ணம். வண்டி வைத்திருப்பவனது தயவு தாட்சண்யம் ஊரார் அனைவருக்கும் வேண்டும். ஆதலால் தானும் பெரியவனாகும்போது ஒரு வண்டிக்காரனாக வேண்டுமென்று அவன் நினைத்திருந்தான். ஒரு நாள் வழக்கம் போல வண்டி யோட்டுபவனோடு நரேந்திரன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது எத்தனையோ விஷயங்களுக்கிடையே விவாகத்தைப்பற்றிய பேச்சும் எழலாயிற்று. என்ன காரணத்தாலோ விவாகம் என்பது வண்டிக்காரனுக்குச் சிறிதேனும் பிடிக்கவில்லை. அவன் அதை அறவே இழித்துப் பேச ஆரம்பித்து விட்டான்: "மணம் புரிதல்தான் எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணம். அது ஒரு மனிதனை அடியோடு கட்டுப்படுத்திப்

பெரும் பந்தங்களுக்கு ஆளாக்கி விடுகிறது. சமுசாரி யானவன் சுயேச்சையை ஒருமிக்க இழந்துவிட்டுக் குறுகிய நோக்கமுடையவனாகின்றான். பணம், பெண்டிர், பிள்ளைகளைத் தவிர வேறு எதிலும் அவன் புத்தி செல்லாது. ஒரு கருமத்தில் துணிதற்கு முன்பு, அது தனக்காவது தன் குடும்பத்துக்காவது எவ்விதத்திலேனும் பயன்படுகிறதாவென்று யோசித்துப் பார்ப்பான். பயன்படாவிடின், அது எத்தகைய நற்கருமமாயினும், சிறிதேனும் அவன் அதைப் பராமரிக்கின்றானில்லை. குடும்பி ஒருவனுக்கு இன்பம் இம்மியளவும் துன்பம் மலையளவுமாம்.''—இவ்வாறெல்லாம் வண்டிக்காரன் விவாகத்தை வெறுத்துப் பேசினது பாலன் நரேந்திரனது உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணி போலப் பதிந்தது. சுயநலத் துன்பவாழ்வுக்கு ஏதுவாகிய விவாகத்தைத் தான் கனவிலும் கருதுகிறதில்லை யென்று அப்போதே அவன் தீர்மானித்துவிட்டான். அம்மட்டுமோ?

பெரும் சந்தேகம் ஒன்று அவனது அறிவைக் கலக்கி உள்ளத்தை உருக்கி வாட்டியது. "சீதையும் இராமனும் மணம்புரிந்திருந்தார்களல்லவா? விவாகத்தின் பயனாக அவர்களுக்கு உற்ற விபத்துகளெத்தனை, துயரங்களெத்தனை! சமுசார பந்தத்தில் கட்டுண்டிருந்தவர்களைக் கடவுளாக வணங்கலாமா?'' இவ்வாறு எண்ணிய இளைஞன் ஆறாத்துயரத்தில் அழுந்தி, அன்னையிடம் ஓடிநின்று தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தான். பிள்ளையின் துயரத்தைப் பார்க்கச் சகியாத தாயார் அவனை வாரியெடுத்து, கட்டியணைத்து, மடிமேல்

வைத்து, உச்சிமோந்து, "என் கண்ணே! நீ கவலையுறு வானேன்? உனக்குற்ற துயரம் யாது?" என வினவினார். விம்மி விம்மி மொழி குளறினவனாய் நரேந்திரன் நடந்த வரலாற்றையெல்லாம் தாயினிடம் தெரிவித்து, தான் வணங்குதற்கேற்ற வேறு தெய்வம் இல்லையேயென்று துயரத்துடன் கூறினான். சமயோசித புத்தியுடைய புவனேஸ்வரி மாதா சேயின் மனப்பாங்கை ஊகித்து அறிந்துகொண்டார். "நமது குலதெய்வமாகிய துறவிகள் வேந்தன் காசிநாதனிருக்க, நீ விசனப்படுவானேன்!" என்று அவர் அவனுக்கு ஆறுதலளித்தார். அன்னையின் இன்சொல்லைக் கேள்வியுற்ற பிள்ளைக்கும் உள்ளம் குளிர்ந்து ஒருவாறு தேறியது. அவன் உடனே மேல் மாடிக்கு விரைந்தோடி சீதாராமனது விக்கிரஹத்தைப் பற்றியெடுத்து வீதியிலே விட்டெறிய அது அங்கு வீழ்ந்து சுக்கலாயிற்று. மறுநாட் காலையிலே சிறுவன் கடைக்குச்சென்று தியான மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது விக்கிரஹம் ஒன்றை விலைக்கு வாங்கி வந்து காலியாயிருந்த வழிபாட்டுக்குரிய இடத்திலே அதை அமர்ந்திருக்கச் செய்துகொண்டான்.

புதிதாக ஸ்தாபித்த சிவ வடிவத்திற் கெதிரே அமர்ந்திருந்து நிஷ்டைபுரிவதில் நரேந்திரனுக்கு அத்தியந்த பிரியம் உண்டாயிற்று. அவ்வாறு அடிக்கடி தியானத்தி லிருந்துவிடுவது அவனது வழக்கம். அச்சமயங்களில் தன்னெதிரேயிருந்த சிலைபோன்றே அவனும் அசைவற்ற மூர்த்தியாகக் காணப்பட்டான். அவனது சித்தம் சிவசேதனத்தில் புதைந்து சிவமயமாய் மாறிவிட்டது போலும்! ஜீவகோடிகளத்தனையும் கடவுளி

னின்று வந்தவைகளாதலால், அவை யாவும் பிரபஞ்சம் என்னும் கடலைக்கடந்து திரும்பவும் அவனையே யடைய முயன்று கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவ்வாறு முயலுபவர்க ளுள்ளேயும் வாயு வேகம் மனோ வேக மென விரைந்து செல்லுகின்றவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கின்றனர். சிறுபிள்ளையாயினும் நரேந்திரன் அத்தகைய உயர் தன்மை வாய்க்கப் பெற்றிருந்தது பெரு வியப்பேயாம். தியானம் பண்ணுவது அவனுக்கு விளையாட்டா யிருந்தது. ஆனால் இந்தப் பாலயோகி விளையாட்டாகச் செய்ததை வாஸ்தவமாகப் பெற எந்தத் தபஸிதான் விரும்பமாட்டான்!

சந்தியா வேளைகளாகிய காலையிலும் மாலையிலும் வையகம் முழுதும் ஒருவித அமைதி பெறுகிறது. சாந்தம் குடிகொண்ட அத்தருணத்தில் செவி, கண் முதலிய புலன்களையடக்கி உள்முக நோக்கமாயிருந்து தியானம் பண்ணுவது பரதகண்டத்தின் புராதனப் பழக்கம். பண்டைக்காலத்துக் கல்விமுறையின்படி மாணவர்களுக்கு முதன்முதல் கற்பிக்கப்பட்டவை எண்ணும் எழுத்தும் அல்ல. புலனடக்கம் என்னும் தற்காப்பும் தியானமுமே அவர்கள் துவக்கத்தில் பயின்று வந்தார்கள். பிரமசரியம் என்று சொல்லப்படுவதும் இதுவேயாம். சின்னா பின்னப்படும் தேக சக்தியானது புலனடக்கம் பயிலுதலால் ஒருமைப்பட்டு மனோசக்தியாக மாறுகிறது. தியானப் பழக்கத்தால் இச்சக்தி மனக்கண்ணாகின்றது. ஊனக் கண்ணால் பார்ப்பவைகளைப் பொருள்படுத்தித் தெற்றென விளங்குவிப்பது மனக்கண். ஆதலாலேதான் மனக்கண் ணுடையாரே புத்தி

மான்க ளெனப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு ஞாபக சக்தி அதிகரிக்கிறது; கல்வி விரைவில் படிகின்றது. எனவே கல்வி கற்பதற்கும் மேன்மை பெறுதற்கும் தியானமே சிறந்த உபாயமாகின்றது. இந்தியஇளைஞன் ஒவ்வொருவனுக்கும் தியானம் அல்லது நிஷ்டையென்றால் இன்னதென்று இயல்பாகவே தெரியும். அதை அவன் நாள்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவருவானாகில், தேக பலம், ஆரோக்கியம், மனோஉறுதி, தெளிவு, ஞாபக சக்தி, நுண்ணறிவு, சாந்தம், ஆனந்தம் ஆகிய இவை யாவற்றையும் பெறுவான். தியானப் பயிற்சியாலேதான் நரேந்திரனும் இத்தகைய மாண்புகளையெல்லாம் அதிவேகமாய்ப் பெற்று வந்தான்.

தூங்கும்போது தேகமும் மனமும் ஒய்வு பெறுகின்றன. அதுபோழ்து காரிருளில் அறிவு ஒடுங்கி விடுவதுதான் பொதுவாக எல்லாருடைய உறக்கத்தின் அனுபவம். ஆனால் நரேந்திரனின் நித்திரை ஏனையவர்களுடையதுபோன்றதன்று. அவன் படுக்கையில் சயனித்துச் சோர்வுறுந் தருணத்திலே உருண்டை வடிவான ஜோதியொன்று தன்னை நோக்கி நகர்ந்து வருவதைக் காண்பான். அப்பேரொளியில் கலந்து மெய்ம்மறந்து விடுவதுதான் அவனது துயில். இந்த யோக நித்திரையானது அவனது மூன்றும் பிராயத்திலிருந்து ஆயுள் பரியந்தம் அவனிடம் நீடித்திருந்தது. துயிலுறுகின்ற ஒவ்வொருவனும் தன்னைப் போலவே ஜோதியில் லயமாகின்றானென்று சிறுவன் நெடுநாளாக எண்ணி வந்தான். பிறகு இதைப்பற்றிப் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளை

பொருவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அது தனது தனியனுபவமென்று நரேந்திரன் அறியலானன், பிற்காலத்தில் அவனை ஆட்கொண்ட குருநாதர் ஒருவர் மட்டும் இந்த அனுபவத்தை ஞானதிருஷ்டியால் முன்னதாக அறிந்து இதைப்பற்றி அவனுடன் உரையாடினர்.

நரேந்திரனுக்குப் பிராயம் ஐந்து அல்லது ஆறு யிருந்தபோது அவன் கலைமகளின் தொண்டனுக்கப் பட்டவன். அக்ஷராப்பியாசம் ஆன பிறகு அவன் புராதன முறைப்படி கையில் ஏடும் உட்காருதற்குத் தடுக்கு ஒன்றும் எடுத்துக்கொண்டு தினந்தோறும் ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் வருவது வழக்கம். அப்படிப்போகையில், அங்கு அவன் தீய சேர்க்கையின் பயனுக எவ்வாறே பகரவொணுத புன் சொற்கள் பல கற்கத் தொடங்கிவிட்டான். அவ் இழி சொற்களைச் செவிமடுக்கச் சகியாத குடும்பத்தார் அதுமுதல் அவனைப் பாடசாலைக்குப் போகவொட்டாது தடுத்துவிட்டார்கள். வீட்டிலேயே நியமிக்கப்பட்ட ஓர் உபாத்தியாயரிடம், குறிப்பிட்ட சில பிள்ளைகளுடன் பாடம் பயின்று வந்தான். நரேந்திரன் படைத்திருந்த ஞாபக சக்தி எத்தகைய தென்பதை அப்போது அந்த ஆசிரியர் அறிந்திலர். அவர் பாடம் புகட்டிய போதெல்லாம் கண்ணைச் சிறிது மூடிக்கொண்டு தியானுவஸ்தையிலிருந்து அதைக் கேட்டு கிரகித்து வருவது இவனது வழக்கம். ஆனல் உபாத்தியாயர் இவனை மந்தனென்றும் 'தூங்குமூஞ்சிப் பய'லென்றும் கருதி வந்தார். தூங்குகிறவன் போலக் காணப்பட்ட இப்

பிள்ளையை ஒரு தடவை உபாத்தியாயர் கோபாவேசத்துடன் தட்டி யெழுப்பினர். விழித்துப் பார்த்த நரேந்திரன் அவரது முகத்திலே சினக்குறி யிருந்ததைக் கண்டு வியப்புற்றான். தான் தூங்கவில்லை என்பதை நிரூபித்தற் பொருட்டு சென்ற ஒரு மணி நேரம் அவர் சொல்லி வந்ததை யெல்லாம் அப்படியே ஒப்பித்தான். இதுபோன்ற ஞாபக சக்தி ஒருவனிடம் இருக்கக் கூடுமென்பதை அந்த உபாத்தியாயர் இதற்கு முன் கனவிலும் கருதியதில்லை. அதுமுதல் நரேந்திரன்மாட்டு அவர் அன்புடன் மரியாதையும் வைக்கலானர் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஓராண்டுக்குள்ளாக இப்பிள்ளை சம்ஸ்கிருத நிகண்டாகிய அமர கோசத்தை மனப்பாடம் பண்ணிவிட்டான். தேவ பாஷை யெனப்படும் சமஸ்கிருதத்தில் அவனுக்கிருந்த பற்றுதல் அளவிட வொண்ணுதது.

விஸ்வநாத தத்தர் ஒரு வக்கீலானபடியால் அவரைக் காண நானு ஜாதியார்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். உண்பதிலும், மற்ற விஷயங்களிலும் பற்பல இடங்களில் அந்தந்த ஜாதிக்கேற்ற உபசாரம் பண்ணப்பட்டது. ஆனுல் ஜாதி யென்றால் இன்னதென்று குமாரன் நரேந்திரனுக்கு மட்டும் விளங்கவில்லை. ஒருவன் மற்றொருவனே டிருந்து ஏன் உண்ணலாகாது? அவ்வாறு சாப்பிட்டால் என்னதான் சம்பவிக்கும்? வீடு அடியோடு விழுந்துவிடுமோ? அல்லது அவன் அக்கணமே மாண்டு போய் விடுவானு? இவ்வாறெல்லாம் அவன் சிந்திக்கலானன். எல்லா ஜாதியார்களிடமிருந்தும் நரேந்திரன் தயங்காது தின்பண்டங்கள் ஏற்றுக்

கொள்வது வழக்கம். "இவ்வாறு செய்தமையால் எனக்குச் சாவும் வரவில்லையே! உலகமும் அழிந்து போகவில்லையே! எல்லாம் இருந்தபடிதானே யிருக்கின்றன? அப்படி யிருக்க ஜாதியைப்பற்றி இவ்வளவு தடபுடல் எதற்காக?" என்பதுதான் இந்தச் சிறுவனது தீராத ஐயம். பிற்காலத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர் உலகுக்கே ஓர் ஆச்சாரியராக எழுந்தருளியபோது, உத்தம ஜாதியானது குணத்தையும் சீலத்தையும் சார்ந்ததே யொழிய, ஒளித்திருந்து உண்பதையும், அருத்தமிலா வெளி வேடத்தையும் சார்ந்ததல்ல வென்று விளக்கிக் காட்டினானன்றோ?

ஒரு பிள்ளையின் மனப்பாங்கு எத்தகையதென்பது அவனது விளையாட்டி லிருந்தே நன்கு விளங்கிவிடும். நரேந்திரனோ வெனின், தன்னோடு விளையாடிய பிள்ளைகளுக்கிடையே யாண்டும் தலைமை வகித்து வந்தான். தன்னை ஒரு ராஜா வென்று அவன் சொல்லிக் கொள்வான். எப்பிள்ளையும் இவனது ஆக்ஞையை மீறி ஒருபோதும் நடப்பதில்லை. ஒருநாள் நரேந்திரன் சில சிறுவர்களோடு மேல் மாடியில் குதித்தோடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையிலே, படிக்கட்டினின்று அடி தவறித் தலை கீழாக உருண்டு தரையிலே வீழ்ந்து மூர்ச்சை போய் விட்டான். பையன்களெல்லாரும் பயந்தலறி ஓலமிடவே, வீட்டாரனைவரும் மற்றுமங்கு வந்திருந்தவர்களும் பெருங் கும்பலாகக் கூடிவிட்டார்கள். உயிருக்கே அபாயம் வந்துவிட்டதோவென்று மருண்டு போன அவர்கள், அக்கணமே மருத்துவன் ஒருவனை அழைத்து வந்து வேண்டிய சிகிச்சைகளைக்

கையாண்டார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் நரேந்திரன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழ, பெற்றோர்கள் கவலையினின்று சிறிது தேறினார்கள். ஆனால் இந்த விபத்தின் பயனாக இவனது வலது புருவத்தில் பெரிய தழும் பொன்று காணப்பட்டு வந்தது. "இந்த ஆபத்தின் வாயிலாக இவனது சக்தியிற் பெரும் பகுதிக்கு பங்கம் வாரா திருந்திருக்குமாயின், இவன் இவ்வுலகையே அருட் சக்தியால் கலக்கிவிட் டிருப்பான்!" என்று பிற் காலத்தில் இவனை ஆட்கொண்ட பெரியார் பகர்ந் தருளினார். எனினும் அவன் உலகை ஓர் ஆட்டு ஆட் டித்தான் வைத்தான் என்பது வெளிப்படை.

சங்கீதம் கேட்பதில் நரேந்திரனுக்கு அத்தியந்தப் பிரியம். பண் இசையுடன் அவனும் உருக்கமாகப் பாட வல்லவனா யிருந்தான். சில சமயங்களில் உயர்ந்த கருத்தடங்கிய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு பிச்சைக் காரர்கள் வீதியிலே செல்லுவார்கள். பெரும்பாலும் இவர்களால் மேலான பயிற்சியும் ஈஸ்வர உணர்ச்சியும் வீடுவீடாக எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. அவை போன்ற சீரிய சொற்களைக் கேட்டு எவ்வளவுக் கெவ் வளவு பிள்ளை ஒருவன் பாரமார்த்திகக் கல்வியில் பயிற்சி யடைகின்றானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் புருஷார்த்தத்தைப் பெறுகின்றான். இதை நன்கு அறிந்திருந்த அன்னை புவனேஸ்வரி, அப்பாடல்களைக் கேட்பதில் பிரீதி படைத்திருந்த தம் இளங்குமார னுக்கு, அவன் விரும்பியபடியே உற்சாகம் ஊட்டி வந் தார். ஆதலாலே அவனும் அதி சுலபமாகப் பாடல் கள் பல கற்று வந்தான். ஆஞ்சநேயரது பராக்கிரமத்

தையும் பக்திப் பிரபாவத்தையும் கீர்த்தனங்கள் வாயிலாகவும் அகவல்கள் வாயிலாகவும் கேட்கும்போதெல்லாம் அவன் பரவசமடைந்து விடுவான். ஆஞ்சனேயர் போலவே தானும் ஒரு மகா வீரனாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவனது பேரவா.

மூன்றும் அத்தியாயம்

பள்ளியிற் கலை பயிலுதல்

உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டபோது அங்கும் பிள்ளைகள் அனைவர்க்குமிடையே நரேந்திரன் மிகுந்த சுறுசுறுப்புள்ளவனா யிருந்தான். சிறிது நேரமாவது நாற்காலியின்மீது சாந்தமாக உட்கார்ந்திருப்பது அவனால் இயலாத காரியம். பாதிநேரம் அமர்ந்திருப்பதும் பாதி நேரம் நாற்காலியின்மீது சாய்ந்து நின்று கொண்டிருப்பதும் அவனது வழக்கம். பரபரப்பு மிகுதியால் நாளைக்கு ஒரு சட்டை அல்லது வேஷ்டியைக் கிழித்து விடுவான். எந்த விளையாட்டானாலும் அதிக உக்கிரத்துடன் விளையாடுவான். 'எதற்கும் அஞ்சாப் பிசாசு' என்று அவனைச் சொல்வார்கள். ஆனால் பிள்ளைகள் ஒருவரோடொருவர் போராடுவது அவனுக்குச் சிறிதேனும் பிடியாது. சச்சரவு மிகுந்து அவர்கள் கை கலக்க ஆரம்பித்து விட்டால், தன்மீது அடி வீழ்வதையும் பொருட்படுத்தாது அவர்களுக்கிடையே பாய்ந்து, சமாதானப் படுத்துவான். ஆபத்துக்காலத்தில் தனது உயிரையும் வழங்கி ஒருவனைக்

காப்பாற்றுதற்கான உதார குணம் அவன் படைத் திருந்தான்.

பள்ளிக்கூடத்தில் மேல் வகுப்புக்குப் போன போது நரேந்திரன் ஆங்கிலம் கற்கவேண்டியது அவசிய மாயிற்று. ஆனால் அது அன்னியமொழி யென்று அவன் அதைப் படிக்க அறவே மறுத்துவிட்டான். யார் என்ன சொல்லியும் செவி சாய்க்கவில்லை; அழுது கொண்டு தாய் தந்தையரிடம் போய் முறையிட்டான். ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை அவர் களும் அவனுக்கு எடுத்தோதினர்கள். ஆனால் திண்மை வாய்ந்த நரேந்திரன் எதற்கும் அசையவில்லை. எனி னும் சில மாதங்களுக்குள்ளாக அப்பாஷை பயில வேண்டிய அவசியத்தை அவனே அறிந்தான். நாடிய கருமம் எதுவாயினும் அதை அரை குறையாகச் செய் வது அவனது வழக்கமன்று. 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்பது அவனது இயற்கையோ டியைந்திருந் தது. ஆதலால் இப்போது முழு மனதுடன் ஆங்கிலம் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். அவன் அப்பயிற்சி பெற் றது பின்னல் மேல் நாட்டுக்கும் இந்தியாவின் பல மாகா ணங்களுக்கும் எவ்வாறு பயன்பட்ட தென்பதை இங்கே விவரிக்க வேண்டுவதில்லை. சுவாமி விவேகாநந்தர் உலகனைத்துக்கும் உவந்தளித்த அருட் செய்தி ஆங் கிலம் வாயிலாக வல்லவோ வழங்கப்பட்டது?

தத்தர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வயோதிகர் ஒருவ ருக்கு அந்தியகாலம் அணுகியபோது அவர் மஹாபார தம் பாராயணம் செய்யக் கேட்டுவிட்டு உயிர் துறக்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். ஆனல் வெட்கங் காரண

மாக யாருமே இவ் விருப்பத்துக் கியைந்து பாராயணம் செய்ய முன்வரவில்லை. இதை யறிந்த நரேந்திரன் பெரிய பாரத புஸ்தகம் ஒன்றை எடுத்துவந்து மடிமீது வைத்துக்கொண்டு படிக்கலானான். பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டி பாரதக்கதையில் வரும் வீரர்களின் வரலாற்றை உரத்த இனிய குரலிலே தெளிவுற வாசித்துக்கொண்டு போனான். அதைக் கேட்டுத் திருப்தியடைந்த விருத்தாப்பியர், உயிர் நாடிகளெல்லாம் ஒடுங்கப்போம் தருணத்திலே, பிள்ளையை அருகில் அழைத்து நிறைந்த உள்ளத்தோடே, "பிள்ளாய், வருங் காலத்தில் நீ மகோன்னத பதவியைப் பெறுவாய்," என்று பகர்ந்து விட்டு உடல் நீத்தார். அக்கிழவனார் சாகும்போது கூறிய வாக்குப் பலித்ததென்பதை யார் அறியார்? நரேந்திரன் தான் மகோன்னத பதவியைப் பெற்றதோடன்றி, அருட் செல்வமாகிய பெரும் பேற்றைப் பாரனைத்துக்குமே அளித்தான் அன்றோ?

நரேந்திரன் தன் தோழன் ஒருவனது வீட்டுக்கு அடிக்கடி விளையாடப் போவது வழக்கம். அங்கிருந்த ஒரு சண்பக மரத்தின் மீதேறி, கால்க ளிரண்டையும் அதன் கிளைகளிலே மாட்டிக்கொண்டு தலைகீழாகத் தொங்கி விளையாடுவதில் அவனுக்கு அத்தியந்தப் பிரியம். ஒருநாள் அவன் வழக்கம்போல் மரத்தின்மீது ஏறப் போனபோது, அவ்வீட்டிலிருந்த விருத்தர் ஒருவர் வந்து அந்தச் சண்பக மரத்தின்மீது மட்டும் ஏறக் கூடாதென்று அவனுக்கு எச்சரிக்கை செய்தார். அதற்குக் காரணம் யாதோவென்று நரேந்திரன் வினவ, அவ் விருக்ஷத்தில் ஒரு பிரம ராக்ஷதன் அண்டியிருந்த

தாகவும், அவன் நள்ளிரவிலே வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு இங்கு மங்கும் உலவினதாகவும், அம் மரத்தின்மீது ஏறினவர்களின் கழுத்தை ஒடித்துவிட அவன் துணிந்திருந்ததாகவும் அப் பெரியார் விடை தந்தார். வாலிபர்கள் இருவரும் வாய்புதைத்து அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆதலால் அவர் இவர்களை மருட்டிவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு அப்புறம் சென்றார். சிறிது நேரத்துக்குள் நரேந்திரன் மீண்டும் மரத்தின்மீது ஏற எத்தனித்தான். அப்போது உண்மையாகவே மருண்டுபோன அவனது தோழன் பிசாசைப் பற்றி அவனுக்கு ஞாபக மூட்டி ஏறவொட்டாது தடுத்தான். ஆனால் இளம்வீரன் கொல்லென்று நகைத்து, "என்ன அறிவீனம்! ஒருவர் சொல்லுவதை யெல்லாம் யோசித்துப் பாராது மெய்யென்று நம்பிவிடலாமா? இக்கிழவனார் கூற்று உண்மையெனின் நெடுநாளைக்குமுன்பே எனது கழுத்துத் துண்டாகி யிருக்கவேண்டுமே!" என்றான். சில சமயங்களில் பிள்ளைகள் விளையாட்டாகப் பகர்வதிலும் மேலான தத்துவங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. ஊகித்தறியாது கேட்டதை யெல்லாம் நம்பிக் கொள்பவனது அறிவு வளர்கிறதில்லை யென்றும், அத்தகையவனால் அரும் பெரும் காரியமொன்றும் ஆற்ற வியலா தென்றும் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் பிற்காலத்தில் தமது சிஷ்யர்களுக்குப் புகட்டியதற்கும், விளையாட்டுப் பிள்ளையா யிருந்தபோது பேசியதற்கும் உள்ள பொருத்தம் கருதற்பாலது.

பிள்ளைகள் அறிந்தோ அறியாமலோ செய்கின்ற சிறு குற்றம் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவர்களைப் பிரம்பால்

அடித்துத் தண்டிக்கும் துர்ப்பழக்கம் உபாத்தியாயர்கள் பலரிட முண்டு. இளைஞர்களை மட்டுக்கு மிஞ்சி யடித்து வாட்டுகின்ற பாதகர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். அறிவும் ஆற்றலும் மிகப் படைத்திருந்த நரேந்திரன், கொடிய சுபாவம் படைத்திருந்த உபாத்தியாயர்களிடம் இரண்டொரு தடவை பேரின்னலுக்கு ஆளானான். ஒருநாள் பூகோள பாடத்தில் இவன் தப்பிதம் ஒன்று செய்துவிட்டா னென்று எண்ணின உபாத்தியாயர் இவனை மிகத் தண்டித்தார். அவர் அடித்த அடிகளை யெல்லாம் சாந்தமாகப் பொறுத்துக்கொண்டு தான் இறுத்த விடையையே இச்சிறுவன் திரும்பத் திரும்பச் சாதித்தது, அவரது சினத்தை மேன்மேலும் வளர்த்துக்கொண்டே போனது. கடைசியாகத் தப்பிதம் தம்பால் இருந்ததை உணர்ந்த உபாத்தியாயர் மாணாக்கனிட மிருந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார். சிறு பிள்ளை யெனினும் இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் நரேந்திரன் மனவுறுதியும் அஞ்சாமையும் மிகப் படைத்திருந்தான். தனக்கு மெய்யென்று தோன்றினதிலிருந்து எக்காரணத்தைக் கொண்டாவது அவன் அணுவளவேனும் பிறழவே மாட்டான். உயிரைக் கொடுத்தாவது எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைச் செய்தே முடிக்கவேண்டு மென்பது அவன் இயற்கைக்குணம்.

யாண்டும் பெருந்தன்மை படைத்திருக்க வேண்டு மென்பதும், பிறர் கருதுவதையும் உணர்வதையும் அனுதாபத்துடன் ஆராயவேண்டு மென்பதும், பிறரது சுயேச்சைக்கு ஒருபோதும் இடுக்கண் விளைவிக்கலாகா தென்பதும் புவனேஸ்வரி மாதா தமது புத்திர

னுக்குப் புகட்டிய புத்திமதிகளில் முக்கியமானவைக ளெனலாம். மைந்தனும் அதன்படியே தன் வாழ்வு முழுவதிலும் பரந்த நோக்கத்தையே அணிகலமாகப் பூண்டிருந்தான். வயதில் முதிர்ந்தவர்களோடு சில சமயங்களில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைப் பற்றி அவன் வாதம் செய்வான். அவர்களிற் சிலர் இவனது நுண்ணறிவைப் போற்றி மகிழ்வார்கள்; வேறு சிலர் இவன்போன்ற சிறுவன் ஒருவன்பால் இத்தகைய முன் னீடும், முறுக்கும் இருக்கலாகாதென்று குறை கூறுவார்கள். ஆனால் உண்மையை ஆராய்தற்கும் மூப்பு அல்லது இளமைக்கும் யாது சம்பந்தமுளது என்று நரேந்திரன் திகைத்து நிற்பான். உவந்த மனம், மலர்ந்த முகம், உள்ளன்பு, உற்சாக முடைமை, அறிவு வளர்ச்சி யில் ஆர்வம், சங்கீதப் பிரியம், நூதன விஷயங்களை ஆராய்தலில் ஊக்கம், இடர்களை வெல்லும் வன்மை முத லிய மேன்மைக் குணங்கள் அவனிடம் அமைந்திருந் தன.

நரேந்திரன் உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித் துக்கொண்டிருந்தபோது தத்தர் குடும்பமானது மத் திய மாகாணத்திலுள்ள ரெய்ப்பூருக்குக் கொஞ்சகாலம் போகவேண்டி நேர்ந்தது. வீட்டாரோடு அவனும் வெளியூருக்குப் போகவேண்டி யிருந்தமையால் அவ னது படிப்புக்குச் சிறிது பங்கமேற்பட்டது. ஆயினும் அவ் விடையீடானது நீண்டதோர் ஓய்வாக மாறி மற் றொரு விதத்தில் அவனுக்குப் பெரும் பயன் அளித்து வந்தது. தன் தகப்பனருடன் நெருங்கிப் பழகிப் பரந்த நோக்கங்களைப் பற்றியும் அரும் பெரும் விஷ

யங்களைப்பற்றியும் ஆலோசனை செய்ய அவனுக்குப் போதிய சந்தர்ப்பம் இங்கே கிடைத்தது. ஆழ்ந்த கருத்தடங்கிய விஷயங்கள் பலவற்றை அவன் கேள்வி முயற்சியால் தெளிவுறக் கற்றுணர்ந்து கொண்டான். வயதுக்கு மிஞ்சிய மனோ முதிர்ச்சியும் அறிவு வளர்ச்சியும் அவன் பெறத் தொடங்கினது இக்காலத்தில்தான் எனலாம். மகனது மேன்மையான மனப்போக்கைக் காணலுற்ற பிதாவும் அதுபற்றி அகமகிழ்ந்திருந்தார்.

ரெய்ப்பூரில் இங்ஙனம் ஆண்டுகள் இரண்டு கழிந்தன. பள்ளிக்கூடத்தில் பயிலுகின்ற முறையான கல்விப் பயிற்சிக்கு நீண்ட தடை விளைந்திருந்தமையால், கல்கத்தா திரும்பியபோது நரேந்திரனைக் கல்லூரிப் பிரவேசப் பரீக்ஷைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு ஆக்ஷேபம் மிக உண்டாயிற்று. எனினும் அவனது பொது அறிவையும் ஆற்றலையும் காரணமாக்கொண்டு, கல்வி இலாகா நிபந்தனைகளினின்று அவனுக்கு விலக்குச் செய்தார்கள். அவன் அவ்வகுப்பிலே முடிவாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டான். மூன்று வருஷங்களில் பயில வேண்டிய பாடங்களை யெல்லாம் ஒரே வருஷத்தில் அவன் கற்க வேண்டியதா யிருந்தது. தன்னம்பிக்கை மிகப் படைத்திருந்த இளைஞன் தன்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த இப்பொறுப்பைக் கண்டு மருண்டு மனந் தளரவில்லை. அல்லும் பகலும் அதிசிரத்தையுடனே படித்து, பரீக்ஷையில் முதல் ஸ்தானம் வகித்துத் தேர்ந்தது மல்லாமல் தனது பாடசாலைக்கே அவ்வாண்டு தனிப் பெருமை தேடி வைத்தான்.

கல்லூரிப் படிப்பிலே பிரவேசித்ததும் நரேந்திரனது மனப் பாங்கு அறவே மாறிவிட்டது. பிள்ளைப்

பருவத்தில் பெரும்பாலும் வேடிக்கை விநோதங்களில் காலங் கழித்ததுபோன்று இப்போதும் கழிக்க அவனுக்கு அவகாசமில்லை. பாட புஸ்தகங்களைத் தவிர மெய்யறிவூட்டும் வேறு பல புஸ்தகங்களும் படிக்கத் தொடங்கினன். வங்காளம், சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், தத்துவ ஞானம், தர்க்கம், தேசசரித்திரம் முதலியவைகளில் அவன் எய்தியிருந்த மேம்பாட்டைக் காணலுற்ற கல்லூரி யாசிரியர்கள் மிக வியப்படைந்தார்கள். மாணக்கனு யிருந்தபோதே அவன் படைத்திருந்த வாக்குத் திறமையை அக்காலத்தில் நாவன்மையில் இணையற்றவரெனப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த சுரேந்திரநாத பானர்ஜி கண்டறிந்து அவனைப் பெரிதும் புகழ்ந்து பேசியுள்ளார். விஷயங்களை உள்ளவாறு ஊகித்தறிதலிலும், கேட்டோர் மறுத்து உரையாடாவண்ணம் சாமர்த்தியமாக சம்பாஷணை புரிதலிலும் நரேந்திரன் திறமை மிகப் பெற்றுவந்தான். ஆனல் அவனது அறிவானது தளர்வு எப்போதும் இன்றி ஆழ்ந்த கருத்துக்களிலேயே சதா புதைந்து கிடந்ததென்று எண்ணலாகாது. வாலிபர்கள் மாட்டு இன்றியமையாது இருக்கவேண்டிய குதூகலமும், வேடிக்கை விநோதங்களில் பற்றும் இவன் மாட்டுமிருந்தன. சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற நகைச்சுவை பொலியும் சொற்களைச் சொரிந்து கேட்போர் விலாப்புடைக்கச் சிரிக்கும்படி செய்துவிடுவான். ஆதலால் மாணவர்களது கூட்டமொன்று எப்போதும் இவனைச் சூழ்ந்து கொண்டே யிருக்கும். ஆனல் வீண் ஆடம்பரத்தையும், சொகுசையும் நரேந்திரன் ஒருகாலும் சகியான். அழகுக்காக உடைதரிக்கும் சனுக்கர்களை அவன் கடிந்து வெறுப்பான். சிறுமையைக் கண்ட விடத்தே

அதைத் தாக்குவது அவனது சீரிய சுபாவம். இவ்வாறு தலை மாணாக்கன் ஒருவனுக்கு அணிகலமாக இலங்குவதான நானாவித மாண்புகளையும் நரேந்திரன் பெற்றிருந்தான். கலைஞானங்களில் சிறந்த தொன்றாகிய சங்கீதத்திலும் அவன் தேர்ச்சி பெற்றான். கலாசாலையில் ஒருநாள் சுமார் இருநூறு மாணவர்கள் அடங்கியிருந்த வகுப்புக்கு அதன் ஆசிரியர் வரச் சிறிது கால தாமதமாய் விட்டது. அப்போது நரேந்திரன் ஒரு பாட்டுப் பாடி அவர்களை மகிழ்விக்க வேண்டுமென்று அனைவரும் வேண்டினார்கள். அவனும் அக்கணமே இனிய கம்பீரமான குரலிலே பாடினதை எல்லாரும் மனம் குவிந்து நிச்சப்தமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆசிரியரும் பாட்டு முடியும் பரியந்தம் வெளியே யிருந்து கேட்டனுபவித்து விட்டு, மலர்ந்த முகக் குறிப்புடன் பிரவேசித்து கான ரசத்தை மிகவும் போற்றினார். ஆண்டுதோறும் பரீக்ஷை காலம் அணுகியபோதுதான் நரேந்திரன் தனது முழு மனதையும் பாட புத்தகங்களில் செலுத்தினான். அது போழ்து சந்தடியில்லாத ஓரில்லத்தில் அமர்ந்து கொண்டு புதியனவும் பழையனவுமான பாடங்களை அவன் செவ்வனே கற்று வந்தான். இதன் பயனாக நரேந்திரன் பரீக்ஷைகளில் சிறப்புடன் தேர்ந்து பி. ஏ. பட்டதாரியும் ஆனான். பின்பு அவன் சட்ட கலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் பி. எல். பட்டம் பெறுதற்கு முன்பே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டமையால், சட்டப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை.

நான்காம் அத்தியாயம்

உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி நில்லா

ஆசைக்கு அளவில்லை யன்றோ? அதிலும் யௌவனத்தில் கல்வி கற்று வரும் மாணவர்கள் எதிர் காலத்தில் தாங்கள் எய்த விரும்பும் உந்நத நிலைமை களைப்பற்றி எண்ணாத தெல்லாம் எண்ணி வேட்கை யுறுவது சாதாரணம். அவர்கள் கொள்ளும் நம்பிக்கை களிலும் இச்சைகளிலும் விந்தையொன்றுமில்லை. ஏனெ னின் இகவாழ்வில் இன்பத்துக்குச் சாதகமா யிருக்கும் ஆயுள், அறிவு, ஆரோக்கியம், ஐசுவரியம் இவை யாவும் தங்கள் கைவச மிருப்பதாகவே அவர்கள் கருதுகின்ற னர். நரேந்திரனும் சமூகத்தில் தான் அடையப் போகும் மேலான அந்தஸ்துகளை யெல்லாம்பற்றிப் பல வாறு மனோராஜ்யம் பண்ணிவந்தான். ஆனால் அவன் கொண்டிருந்த ஆசையிலே தனிப் பெருமை யொன்று உண்டு. விரும்பிய யாவற்றையும் பெறுதற் கேற்ற ஆற்றலும் அறிவும் அவன்பால் இருந்ததெனினும், பேர், புகழ், பொருள், இவை போன்றவைகளில் அவ னது மனம் நாடவில்லை. "இத்தகையவைகளைத் தேடின தால் ஆவதுதான் என்ன? கற்ற கல்வியினாலுந் தான் வரும் பயன் என்ன?" என்னும் ஐயங்கள் இடை யிடையே அவனது உள்ளத்திலே எழுந்தன. "மரணத் தோடு இவை யாவும் அழிகின்றன. அழியாத ஒன்றைப் பெறுவதன்றோ ஆண்மைக்கு அழகு?" என இவ்வா றெல்லாம் அவன் பி. ஏ. பரீக்ஷைக்குப் படித்துக்கொண்

டிருந்தபோதே சிந்திக்கலானான். "உற்று நோக்குங்கால் துறவி யொருவனே மெய்யான வீரன்; வேந்தனையும் துரும்பெனக் கருதுபவனும், மரணத்தை வென்று அதற்கப்பா லிருக்கும் மெய்ப் பொருளை அறிபவனும் சந்நியாஸி ஒருவனே" யென்று ஒருநாள் நரேந்திரன் தோழன் ஒருவனிடம் பகர்ந்தான். இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திகைத்த நண்பன், "நரேந்திரா! நீ வாய் வேதாந்தம் பேசி வகைகெட்டுப் போகாதே. யாரோ வைத்தியக்காரப் புரோகிதர் பகர்கின்ற வீண் வார்த்தைகளைக் கேட்டுவிட்டுத் தலை புரண்டு திரிகின்றாய். சோம்பேறிச் சந்நியாசிகள் தங்களுக்காவது உலகத்துக்காவது பயன்படுகின்றார்களா? சமூகத்தில் நீ அடைதற்கிருக்கும் ஒப்பற்ற செல்வாக்கையும் சம்பத்தையும் சிந்தித்து படிப்பிலே மனத்தை நாட்டு," என்று புத்தி புகட்டினான். ஆயினும் நரேந்திரனது மனோபாவனை அடியோடு மாறி வந்ததை யாரு மறிந்திலர்.

வார விடுமுறை நாட்களில் தனது நண்பர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்றுவருவது நரேந்திரனது வழக்கம். சில வேளைகளில் ஆங்கு இரண்டொருநாள் தங்குவதும் உண்டு. அவ்விதமே ஓரிரவு தனதில்லத்திலிருந்து சுமார் இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்த தோழன் ஒருவனது வீட்டிலே அவன் தங்கினான். அங்கு குழுமி யிருந்த கூட்டாளிகள் சிலருடன் உல்லாசமாய்க் காலங் கழிக்கும்போது எதிர்பாராத செய்தியொன்று திடீரென்று அவன் காதுக்கு எட்டியது. நரேந்திரனது வீட்டினின்றும் வேலைக்காரன் ஒருவன் ஓடோடிவந்து மூச்செறிந்து பிரலாபித்

துக்கொண்டு நின்றான். நிகழ்ந்தது யாதென்று ஆத்திரத்துடன் வினவ, "தகப்பனார் காலமாய்விட்டார்" என்று கூறி, வந்தவன் அழுதான்! நரேந்திரன் இடிவிழுந்தாற்போ லானான். நம்பவொண்ணாத அச்செய்தி கேட்டு இளைஞன் வீட்டுக்கு விரைந்தோடினான். தான் கேள்வியுற்றது மெய்தான், மாரடைப்பால் தந்தை மாண்டுபோனார் என அறிந்தான்! சற்று நேரத்துக்கு முன்பு தன் பிதாவா யிருந்தவர் இப்போது பிணமாய்க் கிடப்பதை அவன் கண்கூடாகக் காணலுற்றான்! அன்னையும் உடன் பிறந்தவர்களும் அலறிப் பதறிக்கொண்டிருக்கையில் தான்மட்டும் துயரத்தால் பிரமித்துப் போய்ப் பேசவும் அழவும் இயலாதவனாய் அசைவற்று நின்றுகொண்டிருந்தான். பிறகு மகவுகளிலே முதலான வனாகிய நரேந்திரனால் தகனக்கிரியை முதலானவை முறையே செய்து முடிக்கப்பட்டன.

குடும்ப பாரம் இப்போது இளம் நரேந்திரன் மீது வீழ்ந்துவிட்டது. ஆறாத் துயரத்தில் அழுந்திக்கிடந்த அன்னைக்கும் தமக்கைமார் இருவருக்கும் தம்பிமார் இருவருக்கும் வேண்டிய ஆறுதல்கள் சொல்லி வந்தான். காலமாய்விட்ட விஸ்வநாத தத்தர் தம் குடும்பத்துக்கு ஆஸ்தி எதுவும் தேடி வைத்துவிட்டுப் போகவில்லை. வறுமைதான் இப்போது தம் குடும்பத்தின் கதியென்று எண்ணியபோது அச்சமும், மூத்த பிள்ளையை நினைந்தபோது சிறிது தேர்தலும் புவனேஸ்வரி மாதாவின் மனதிலே மாறிமாறித் தோன்றின. அவனைத்தான் இனி முகாமையாக வைத்துக்கொண்டு அக் குடும்பம் புதிதாக வாழ்வு துவக்கவேண்டி யிருந்தது. அப்

போது அவன் சட்ட கலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அன்றன்றைக்கு வேண்டிய சாப்பாட்டுக்குங்கூட வகையில்லாதவாறு வறுமை நோய் அவர்கள்பால் வந்து விட்டது. எப்படித்தான் காலக்ஷேபம் பண்ணினார்களோ என்பதைப்பற்றிய மர்மம் தாயும் பிள்ளையும் தவிர வேறு யாரும் அறிகிலார்.

கலாசாலைக்கு வண்டி வைத்துக்கொண்டு போவதை நரேந்திரன் அறவே நிறுத்தி விட்டான். நெடுந்தூரம் கால் நளிய நடந்து செல்லவேண்டி யிருந்தது. தரிக்கும் உடையும் நாளடைவில் பழுது பட்டதாயும் எளியதாயும் மாறிவிட்டது. குடை, பாதரட்சை போன்றவை கிட்டாத பெருமிதங்களாயின. இவைகளுக்காக அவன் கவலையுற்றானில்லை. அன்ன ஆகாரம் சிறிதேனுமின்றி அவன் கழித்த நாட்கள் எத்தனை யெத்தனையோ! பசியால் வாடி, அங்கம் தளர்ந்து சோர்வுற்ற நாட்களும் பலவுண்டு. சிநேகிதர்கள் விருந்துக்கு அழைத்தால், வீட்டிலிருப்பவர்களது பரிதாப நிலைமையை நினைந்து ஏதேனுமொரு சாக்குச் சொல்லி அவர்களது வேண்டுதலுக் கிணங்கப் பணிவுடன் மறுத்துவிடுவான். போதுமான போஜனம் வீட்டிலில்லாதபோது தன் சகோதர சகோதரிகள் வயிராற உண்ண வேண்டுமென்று கருதி அவன் அதிக ஆகாரம் ஏற்கமாட்டான். வேறு சில சமயங்களில், நண்பர்கள் வீட்டில் விருந்து சாப்பிட்டு விட்டு வந்ததாக அன்னையாரிடம் சொல்லிவிட்டு உண்ணாமலே இருந்து விடுவான்.

இவ்வாறெல்லாம் படாத இன்னல்களுக்கு ஆளாகி அவன் காலங் கழித்து வருகையிலே, 'தனித்து

வாராது துயரம்,' என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, மற்று மொரு அல்லல் வந்து அவனை அலைக்கழித்தது. அவர் கள் வசித்து வந்த வீட்டின் பெரும் பகுதி தங்களுக்கு உரியதென்று ஏதோ காரணம் எடுத்துக் காட்டி, அவனது தாயாதிகள் நீதி மன்றத்திலே வழக்குத் தொடுத்து விட்டார்கள். மறைந்து கிடந்த இவர்களது எளிமையை அது வெளிப்படுத்தி விட்டது. அதுவு மன்றி அவ்வழக்கானது நெடு நாளாகத் தொடர்ந்து கொண்டும் வந்தது. ஆனால் நரேந்திரன் இவைகளைக் கண்டு மருண்டு மயங்கி விடவில்லை. இடுக்கண் அதி கரிக்க அதிகரிக்க அவனது உள்ள வலிவும் பெரு கிக்கொண்டே போயிற்று. பிதாவைப் போன்றே தோல்வி எதற்கும் இடம் கொடுக்ாதவனானன். அவ னது வீரத்தைக் காணலுற்ற அன்னையாரும் ஒருவாறு அகமகிழ்ந்திருந்தார். நியாய ஸ்தலத்தில் அவன் கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் தெளிவையும், சாதுரியத் தையும் கவனித்த வழக்கறிஞர்கள் அவன் ஒரு தேர்ந்த நியாயவாதி யாவா னென்று மிக மெச்சிப் பேசி னர்கள். கடைசியாக, வழக்கும் அவனுக்கு அநுகூல மாகவே முடிந்தது. புவனேஸ்வரி மாதாவுக்கு அது எத்தகைய ஆறுதல் அளித்தது என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? அதன் பிறகு நரேந்திரனது பெரு முயற்சியால் தத்தர் குடும்பமானது வறுமைப் பிணியி னின்று ஒருவாறு மீளலாயிற்று.

வயதில் சிறியராய் இருப்பவர்கள் அறிவிலும் சிறி யராய் இருக்கவேண்டுமென்பது அவசியமன்று. எனெ னின் அறிவின் தெளிவும் மந்தமும் ஜன்மாந்தர அநு

பவத்தை அநுசரித்திருக்கின்றன. நரேந்திரனது மனோ வளர்ச்சியே இக்கூற்றுக்குப் போதிய சான்றாகும். பிறவியிலேயே அவன்பால் புதைந்து கிடந்த பேரறிவு அவனது பதினெட்டாவது பிராயத்திலிருந்து இருபத்துநான்காவது ஆண்டு பரியந்தம் அதிவேகமாய் வளர்ந்து விசாலமுற்று வந்தது. கலைஞானம் பயிலுதலில் அவ்விளைஞன் ஆர்வம் மிகப் படைத்திருந்தான். பூரண அறிவும் பயிற்சியும் பெறுதற்குக் கல்லூரியில் நியமித்திருந்த புஸ்தகங்களைமட்டும் படித்துப் பரீக்ஷையில் தேறுதல் போதாதென்பதை அவன் தெற்றென உணரலானான். "எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு," என்னும் முதுமொழிக் கிணங்க, பொருள்களை விசாரித்து உள்ளவாறு அறிந்துகொள்ள வல்லவனாதலே கல்வியின் முடிவான நோக்கம் என்பது இவனது கருத்து. இக் கருத்தையே குறிக்கோளாக வைத்துக் கொண்டு அக் காலத்துப் பெரியார்களது கொள்கைகளையும், அப்போதைக்கப்போது பத்திரிகை வாயிலாக வெளியாகும் நூதன விஷயங்களையும் அவன் ஆராய்ந்து வரலானான்.

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் என்ற மேல்நாட்டு மேதாவி அக் காலத்தில் ஒரு பெரிய தத்துவ ஞானியாகத் திகழ்ந்துவந்தார். அவரது கொள்கைகளை ஆப்தவாக்கியமென அறிஞர் பலர் யாண்டும் ஏற்று வருகின்றனர். ஆனால் அவரது நூலில் வெளிவந்திருந்த சில விஷயங்களில் நரேந்திரனுக்கு சம்மதமில்லை. ஆதலால் இவன் தனது அபிப்பிராய பேதத்தை விரிவாக எழுதி அவ

ருக்கு ஒரு கடிதம் விடுத்தான். அப்பெரியாரும் இவனது நுண்ணறிவைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பதில் விடுத்ததுமல்லாமல், தமது நூலை மற்றுமொருமுறை அச்சியற்றும்போது நரேந்திரனது ஆராய்ச்சியை அனுசரித்தே எழுதுவதாகவும் தெரிவித்தார். நரேந்திரனது கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியர் ஹேஸ்டீ என்பவர் இவனது அறிவைப் புகழ்ந்து பேசியதாவது:—"நரேந்திர நாத தத்தன் ஒரு பேரறிவாளி. நான் உலகெங்கும் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன்; ஆனால் அறிவு ஆற்றல் இவைகளில் இவனுக்கு ஒப்பானவர்களை ஜெர்மனி நாட்டு சர்வகலாசாலைகளில் இருக்கும் தத்துவநூல் ஆராய்ச்சி மாணவர்களிடையிலும் நான் கண்டதில்லை. வாழ்விலே இவன் பெரும்பேறு எய்துவன் என்பது உறுதி."

ஒரு நாட்டின் நாகரிகம் பல துறைகளின் வாயிலாகத் திகழ்கின்றது. அத்துறைகளுள் நாடகமும் ஒன்று. நாடு சீர்பெறும்போது நாடகமும் உயர்வுறுகிறது. வங்க நாட்டில் அதுகாலை நாடகக்கலை சிறப்புற்று ஓங்கி இருந்தது. கல்லூரிகளிலும் நாடகங்கள் நடிக்கப்பட்டன. இக்கலை ஞானத்திலே மாணவர்களுள் நரேந்திரன் எத்தகைய மேம்பாடு பெற்றிருந்தான் என்பதை அவனது நடிப்பைக் கண்டவர்கள்தான் அறிதல் கூடும். சங்கீத ஞானத்தில் இவன் எய்தியிருந்த மேன்மை முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வித்தையைக் கசடறக் கற்றுக் கொள்ளுதற் பொருட்டு சங்கீத வித்வான்கள் இருவர்களது உதவியைக் கொண்டு வீணை, மிருதங்கம் முதலிய கருவிகள் வாசிக்கவும், ராகங்கள் பாடவும் பயின்று வந்தான். தேகப் பயிற்சிகளுள் சிலம்பம் சிறந்ததோர்

வித்தை. சமர்த்தனாகிய சிலம்பக்காரன் ஒருவனை ஏக காலத்தில் ஐம்பது பேர் வந்து தாக்கினபோதிலும் அவர்களனைவரையும் சிலம்பத் தடியால் நிராகரிக்க அவனால் இயலும். நானாவித தேகப் பயிற்சிகளிலும் பந்து விளையாட்டுகளிலும் நரேந்திரன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தது போலவே சிலம்ப வித்தையிலும் தேர்ந்திருந்தான். தேக வலிமையிலே சிறந்தவர்களையுங்கூட இவ்வித்தையில் நொறுக்கடிக்க வல்ல சில மர்மங்களையும் அவன் கற்றிருந்தான். ஒருநாள் ஒரு சிலம்பப் பந்தயத்தில் வயது முதிர்ந்தவனும் வித்தையில் வல்லவனுமான ஒருவனுடன் எதிர்த்து விளையாட நரேந்திரன் முன் வந்தான். பார்க்க வந்தவர்கள் சிறியவனாகிய இவனுக்குச் சிலம்பப் போர்விளையாட்டில் என்ன விபத்து நேரிடுமோ வென்று பயந்தனர். ஆனால் வீரம் ததும்பிய இவ் விளைஞன் பேர்பெற்ற அம்மல்லனுடன் நெடுநேரம் எதிர்த்து விளையாடினது மல்லாமல் முடிவில் எதிரியின் சிலம்பத்தடி சின்னாபின்னமாக உடைந்து விழச் செய்தது பார்த்தோருக்குப் பெருவியப் பூட்டியது.

வாலிபர்கள் கெட்டுப் போதற்கு வழிகள் எத்தனை யெத்தனையோ இருக்கின்றன. வேகம் நிறைந்த அவர்களது மனம் கட்டுக்கு அடங்காதது; அதி உக்கிரமாகவும் பலாத்காரமாகவும் சிற்றின்பங்களில் பாயும் தன்மையுடையது. மூர்க்கம் ததும்பிய இம்மனதைக்கட்டி நல்வழியில் செலுத்த விரும்புகிற வாலிபர்கள் மிக மிகச் சிலரேயாவர். விளையாட்டுகள் பலவற்றில் நரேந்திரன் பெருக்கம் படைத்திருந்தான் எனினும் சன்மார்க்கத்துக்கு மாறான எச்செயலையும்வெறுத்து ஒதுக்கிவந்தான்.

தியகைத் தவிர்ப்பதுமட்டும் ஒருவனுக்குப் போதாது ; நல்வழியில் ஆர்வத்துடன் பிரவேசிப்பதுதான் புருஷார்த்தம் என்றும், வாழ்வின் செயல்கள் அனைத்திலும் ஒருவன் தூயவனாய் இருக்கவேண்டும் என்றும் இவ்வாலிபன் தெள்ளத் தெளிந்து உணர்ந்திருந்தான். பலவீனத்தாலே சன்மார்க்கம் கைகூடாது என்றும், சும்மா இருப்பவன் சாந்த புருஷன் ஆகமாட்டா னென்றும், வலிமைபடைத்த வீரர்களால்தான் நன்மை கடைப்பிடிக்க முடியு மென்றும் அவன் ஐயமற ஓர்ந்திருந்தான். விரதங்களுட் பெரியதாகிய பிரமசரிய விரதம் ஒன்றே மாணாக்கன் ஒருவனது குறிக்கோளாய் இருக்க வேண்டும். ஆற்றல், அன்பு, அறிவு இவை யாவையும் அது ஒருங்கே அளிக்கின்றது. “ உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான் வரன் என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து,” என்னும் பொய்யா மொழிக்கு அணிகலமாக இலங்கினான் தத்தர் குலக்கொழுந்தாகிய இக்குமரன்.

நரேந்திரன் மாட்டிருந்த ஞாபக சக்தி வரம்பு கடந்தது. அவன் பூண்டொழுகிய பிரமசரிய விரதமே இதற்குக் காரண மெனலாம். பிரமசரிய விரதத்தைப் பன்னீராண்டு பூண்டு ஒழுகுபவன் ஒருவனுக்கு முற்பிறப்புகளைப் பற்றிய ஞாபகம் வருகிறதென்று யோக சாஸ்திரம் கூறுகிறது. கலைகள் யாவையும் தூய பிரமசாரி ஒருவன் எளிதில் கற்க வல்லவனாகின்றான். நமது பாலயோகி ஏதேனுமொன்றை ஒருமுறை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்துவிட்டால் ஆயுள்பரியந்தம் அது அவனது ஞாபகத்தில் பதிந்துவிடும். சம்ஸ்கிருத

காவியங்கள், சூத்திரங்கள், சுலோகங்கள் எண்ணிறந்தவைக்கு அவனது வாலறிவு உறைகளமா யிருந்தது போலவே, ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன் முதலியோரின் ஆங்கில நாடகங்களும் காவியங்களும் அவனுக்கு மனப்பாடமா யிருந்தன. சுருங்கச் சொல்லின், நமது கதா நாயகனானவன், தேக வலுவிலே ஒரு வீரனாகவும், மனோ வுறுதியிலே ஒரு மன்னனாகவும், கல்வியிலே ஒரு பண்டிதனாகவும், சங்கீதத்திலே ஒரு வித்வானாகவும், வாழ்வின் இலட்சியத்திலே ஒரு தீர்க்க தரிசியாகவும் திகழ்ந்து வருவானாயினான்.

பிரம சமாஜம் என்பது வங்கநாட்டிலே காணப்பட்டுள்ள ஒரு பெரிய லௌகிக வைதிக சீர்திருத்த மகா சங்கம். இதை முதன்முதல் ஸ்தாபித்தவர் இராஜா ராம் மோஹன்ராய் என்னும் பெரியார். நம் நாட்டின் சமுதாயத்திலும் மதத்திலும் இருக்கிற ஊழல்கள் பலவற்றைப் போக்கடிக்க இச்சமாஜம் முயன்று வருகிறது. அத்துடன் மேல் நாட்டிலிருந்து படையெடுத்துவந்த கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு முதன் முதல் முட்டுக்கட்டை போட்டது இச்சங்கந்தான். இன்றைக்கும் இக்கழகமானது நாடெங்கும் ஒருவாறு பரவியிருக்கிறது. எனினும், இது சீரும் சிறப்பும் மிக எய்தியிருந்தது நரேந்திர நாதரது யௌவன காலத்தேயாம். கேசவ சந்திர சேனர் என்னும் புனிதர் ஒருவர் அதுபோழ்து இதற்குத் தலைமை வகித்துவந்தார். வாக்குத் திறமையிலும், வாழ்வு முறைமையிலும் மாணவர்களுக்கிடையே இவர் ஓர் ஆதர்சபுருஷராக விளங்கினர். அவரது பரந்த கல்விப் பயிற்சியையும் சர்வமத சமரசக் கொள்கையை

யும் காணலுற்ற மேல்நாட்டு அறிஞர் அவரைப் பெரி தும் போற்றிவந்தனர். கேசவ சந்திரருக்கு ஒப்பான வேறுபல பெரியாரும் அந்த சமாஜத்தில் மேலான பதவி வகித்துவந்தனர். இவர்களது மாண்பு நரேந்திர ரது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. பிரம சமாஜத்தி லும் அவருக்குப் பெரும் பற்றுதல் உண்டாயிற்று. ஆதலால் தாமும் அச்சங்கத்தில் ஓர் அங்கத்தினரானர். கேசவ சந்திரசேனர் போன்று தாமும் சமுதாயத்தில் ஒரு மகோந்நத பதவியை அடையவேண்டுமென்று தத்தர் குலத்துத் தவமணி அவாவுற்றது இயல்பே யன்றோ? அவர் ஒரு மாணவரே எனினும் அவரது பாடும் திறமையையும் புத்திக் கூர்மையையும் முன்னிட் டுப் பெரியார் பலர் அவரை மிகவும் பாராட்டி வந்தனர். சமாஜ அங்கத்தினரான மேதாவிகளது கூட்டுறவு, கற்ருருடன் கலந்திருத்தல், அரும் பெரும் விஷயங் களை அவர்களோடிருந்து ஆராய்தல், அவை நடுவே நின்று சொற்பொழிவுகள் செய்தல் இவை யாவும் இவ ரது மனப்போக்குக்கு இயைந்தவைகளாகவே யிருந் தன.

பிரம சமாஜ வாழ்வு இவ்வாறு இனிதாயிருந்தபோதி லும், நரேந்திரருக்கு அது நிலைத்த சமாதானம் நல்க வில்லை. கடவுளைக் காணுவிடின் கற்பதாலும் கற்றவர் களோடு உறவாடுவதாலும் ஆகும் பயன் தான் என்ன? ஆத்மஞானம் இல்லாதவிடத்துச் சங்கங்களின் ஆரவா ரத்தால் ஆவதென்ன? இத்தகைய வினக்கள் இப்போது இவரது உள்ளத்து எழா நின்றன. உள்ளங்கை நெல் லிக்கனி யெனக் கடவுளது காட்சியைப் பெற்றவர்

எவரேனும் இவ்வையகத்து உளரோ? யாரும் இலரேல், காணாததும் காண்பதற்கு இயலாததுமான இத்தகைய ஒரு பாவனைப் பொருள் தத்தம் மதங்களிலே தான் அமைந்திருப்பதாகச் சமயவாதிகள் அரற்றி மலைந்திடுவானேன்! தாம் சந்தித்த ஒவ்வொரு பெரியார் மாட்டும் அவர் இதே கேள்விதான் கேட்டுவந்தார். ஆனால் தமது வினாவிற்கு ஏற்ற விடையளிக்க வல்லவர் எவரையும் அவர் காணவில்லை. கேசவ சந்திரசேன ருங்கூடக் கடவுளைக் காண்பதற்கு இவ்வாறு வாழ வேண்டும், இவ்விதம் செய்யவேண்டும் என்று வெறும் வாசாஞானம் பேசினரே யொழியத் தாம் கடவுளைக் கண்டிருப்பதாக விண்டாரில்லை.

கடைசியாக இவர்கள் எல்லார்க்கும் தலைவராகத் திகழ்ந்த மகரிஷி *தேவேந்திரநாத தாக்கூரிடம் மெய்ஞ் ஞானவேட்கை கொண்டிருந்த நமது இளம் யோகி சென்றார். அப்பெரியார் தியானத்தமர்ந்திருந்த அறைக்குள் அனுமதியின்றி நரேந்திரர் நுழைந்து, "ஐயன்மீர்! நீவிர் கடவுளைக் கண்டிருக்கிறீரா?" என்று ஆர்வத்துடனும் பதைபதைப்புடனும் வினவினார். உள்ளத்தைப் பீறிட்டு வந்த இக்கேள்வி மகரிஷியைத் திடுக்கிடச் செய்தது. எவ்வித விடையும் பகர அவருக்கு நா எழவில்லை. அருட் தாகத்தால் பொறி பறக்க ஒளி வீசிய இளைஞ

*தேவேந்திரநாத தாக்கூர் என்பார் தற்போது கவிவேந்தராக விளங்கும் ரவீந்திரநாத தாக்கூரின் பிதா. அவர் பாரமார்த்திக சாதனத்தில் மிகவும் ஈடுபட்டிருந்ததை முன்னிட்டு பிரம சமாஜத்தாரும் மற்றவர்களும் அவரை ஒரு மகரிஷியென மதித்துவந்தனர்.

ரது கண்களைக் காணலுற்ற முனிபுங்கவர், "பிள்ளாய்! நீ ஒரு பெரிய யோகியாவாய்" என்று மட்டும் பகர்ந்தார். ஆனால் பிள்ளைக்கு அதனால் திருப்தியுண்டாகவில்லை. மகரிஷியிடத்திருந்தும் தாம் எதிர்பார்த்த பதில் வரவில்லை! பாரமார்த்திகப் பெருமை படைத்த நிறைமொழி மாந்தர் யாரையும் மாநிலத்தில் காண்பதற்கில்லை; ஆதலால் கடவுளைப்பற்றி மறைமொழிகள் ஓலமிடுவதெல்லாம் வீண் கூற்று என்று கருதிய நரேந்திரர் பெரிதும் ஏமாற்றம் அடைந்தவராய் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஆளுடைய அண்ணலை அணுகல்

இளங் குமாரரது அருட் தாகத்தையும் அது தீராது அவர் படும் பரிதாபத்தையும் காணலுற்ற அவரது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் அவரை அழைத்து, "பிள்ளாய்! நீ ஏன் பிரம சமாஜத்துக்கும் வேறு பல இடங்களுக்கும் வீணாய் ஓடி அலைகின்றனை? கடவுளைக் கண்டவரைக் காண நீ விரும்பின் இந் நகருக்கு அருகாமையிலே, வடபுறத்திலே, கங்கா தீரத்திலே திகழும் தக்ஷிணேசுவர ஆலயத்துக்குச் செல்க. அவ்வாலயத்தின்கண் எழுந்தருளி யிருக்கும் காளிகா தேவியின் அருட் பிரசாதத்தைப் பருகிப் பரவசமடைந்திருக்கும் பெரியார் ஒருவர் அவண் வதிந்து வருகின்றார். உன் மனத்தகத்தே மலிந்து நிற்கும் மயக்

கத்தை மாற்றவல்லவர் அவர் ஒருவரே யாவர்" என உறுதிமொழி கூறினர். நரேந்திரரும் அங்கே சென்று வர இசைந்தார்.

தக்ஷிணேசுவர ஆலயத்துக்குத் தனிப் பெருமையையும் புகழையும் தேடி வைத்தவர் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் என்பார். இப்பெரியாரது புனித வாழ்வு பாரமார்த்திகம், கடுந்தவம், சுவானுபூதி முதலிய மாண்புகளை விளக்கும் ஒளிமிகுந்த ஒரு தீபமாகத் துலங்கியது. கடவுளது அருளுக்குப் புறம்பான பேறு எதையும் இவர் இவ்வுலகிலே அடைந்து அறிந்திலார். பிரபஞ்சம் பொய், பரம்பொருள் ஒன்றே மெய் என்பதற்கு இவரது தூய வாழ்வு அத்தாட்சியாயிற்று. சுருங்கச் சொல்லின் பரத கண்டம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பாவித்து வந்த பாரமார்த்திக நாகரிகமே வடிவெடுத்து வந்தாற்போல இவர் விளங்கினர். நவீனக் கொள்கை, கல்வி முறை, நாகரிகம் இவைகளின் மாண்பனைத்தும் நரேந்திரர் மாட்டு உறைந்து மிளிர்ந்தன. இவர் பரமஹம்ஸரை அணுகினதின் வாயிலாகப் புராதன வைதிக தர்மத்தைக்கொண்ட பழைய பாரத நாடும், புதிய பரந்த கொள்கை படைப்பதற்கிருந்த பரத கண்டமும் சந்தித்தன. இச்சேர்க்கையால் இழிவோ அழிவோ இரண்டுக்கும் ஏற்படவில்லை. சநாதன தர்மம் மீண்டும் சிறந்தோங்கலாயிற்று. வலுத்த உடல் ஒன்று உயிர் பெற்றாற்போல நவ நாகரிகமும் புனிதம் பெறலாயிற்று. இந்து மதம் உலகெங்கும் சிறந்து ஓங்குதற்கேற்ற சீர்மையை இவ்விருவர்கள் பால் பெற்றது.

பரமஹம்ஸர் ஈய்தியிருந்த பாரமார்த்திகப் பிரபாவத்தை வையக மெங்கும் வழங்கவல்ல அருட் செல்வர்

கள் அவர் மாட்டு வருவார்களென்று அவர் வழிபடு தெய்வமாகிய ஜகன் மாதா அவருக்குப் பகர்ந்தருளியிருந்தனள். ஆதலால் அவர்களது நல்வரவை ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்தார். காலக் கிரமத்தில் அப்புனிதர்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வருவாராயினர். தக்ஷிணேசுவரம் ஏகுமாறு ஏவப்பட்ட நரேந்திரரும் 1880-வது ஆண்டு நவம்பர் மாதத்திலே அப்புண்ணிய தீர்த்தத்துக்குப் புறப்பட்டார். போகும் வழியில், தமது கேள்விக்கு என்ன விடை வருமோ வென்ற ஐயம் ஒரு புறமும், ஆவல் மற்றொரு புறமும் இப்பரம பக்குவியைப் பரிதவிக்கச் செய்தன. பரமஹம்ஸ தேவரது சந்நிதானத்துக்கு இவ்விளைஞர் சென்றதும், அவர் பரவசமடைந்து விட்டார். பழைய நண்பன் ஒருவனைக் கண்டவர்போல அவர் பிரலாபித்து உரை யாடினர். "எத்தனை நாள் நான் ஆவலுடன் உனக்காகக் காத்திருப்பது!" என்று இரங்கிக் குறை கூறினர். மருள் நிறைந்த கல்கத்தா நகரிலே அருள் நிறைந்த இத்தகைய புநிதன் ஒருவனும் பிறப்பானோ வென்று அவர் வியந்தார். நரேந்திரரைப் பாடும்படி அவர் வேண்ட, பிள்ளையாரும் அதற்கிணங்கிப் பாட, அவரது கானத்தைக் கேட்டுப் பரமஹம்ஸர் திரும்பவும் பரவச மடைந்தார். "நீர் கடவுளைக் கண்டதுண்டா?" என்று இவரிடத்தும் நரேந்திரர் வழக்கம் போல வினவினர். "ஆம், பிள்ளாய்! நான் அவரை இடையறாது கண்டு களிகூருகிறேன். ஊனக்கண்ணால் நான் உன்னைக் காண்பதை விடப் பன்மடங்கு அதிக தெளிவுடனே அகக்கண்ணால்

அவரை அறிகின்றேன். வேண்டுமானல் அவரை உனக்கும் காட்டுகிறேன்" என்றார் கருணாகரர். வலியுறு இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட நரேந்திரரது உள்ளம் பூரித்தது; உடல் நடுங்கிற்று; உரோமம் சிலிர்த்தது. ஆனல் "நன்கு ஆராயுமுன் நாமிவரை நம்பிவிடலாகாது" என்று அவர் தீர்மானித்தார். உள்ளம் அவரது அன்புக்கு உவந்தது எனினும், அவரைப் பெரியாரென ஏற்றுக்கொள்ள அறிவு இசையவில்லை.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது விருப்பத்துக்கு இணங்கி நரேந்திரர் அடிக்கடி தக்ஷிணேசுவரம் போய்வருவாராயினர். கன்றினுக்குத் தாய் கசிந்துருகுவது போன்று இப்பிள்ளையாரைக் காண அவர் பரிதவித்திருப்பார். சேர்ந்தாற்போல இரண்டு மூன்று வாரம் இவரைப் பாராதிருக்க அவர் சகியார். அவ்வாறு பிரிந்திருக்க நேருமாயின் தமது அருட்செல்வரைத் தேடிக்கொண்டு அவர் தாமே கல்கத்தா போய்விடுவார். தம்மை ஈன்றெடுத்த அன்னையுங்கூடத் தம்மீது அத்தகைய அன்பு பாராட்டி ஒழுகினதில்லையென்று தம்மை ஆட்கொண்டவரைக் குறித்து நரேந்திரர் பிற்காலத்தில் சொல்லியதுண்டு. இவர்கள் இவ்வாறு உறவாடி வருகையிலே இளையவர் மூன்று முறை தக்ஷிணேசுவரம் போயிருந்தபோது எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி யொன்று நேர்ந்தது. அதாவது பக்தர்கள் பலர் அங்கு புடைசூழ்ந்திருக்கையில் இவர் பேரின்பமுறப் பாடிக்கொண் டிருந்தது பரமஹம்ஸ தேவரைப் பரவசமடையச் செய்தது. உயர்நிலை யெய்தியிருந்த அவர் இளைஞரது முகத்தை எறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு புறத்தே அவரை

அழைத்துச் சென்றார். ஆங்கு, "உன் திருமேனியில் திகழ்வது சிவம்; என் உள்ளத்து உறைவது சக்தி" யென்று அவர் இரகசியமாக எடுத்தோதினர். இதைக் கேட்ட இளைஞர், "இதென்ன பைத்தியம்!" என்று மனதிலே எண்ணிப் புன்னகை புரிந்தார். ஆயினும் அவர்கள் திரும்பவும் அறைக்குள்ளே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில் எல்லாம் அமைதியாகவும் பரம சாந்தமாகவும் இருந்தது. அதுபோழ்தும் பரவச நிலையிலிருந்த பரமஹம்ஸர் ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவராய் நரேந்திரரை அணுகித் தமது வலக்கரத்தை அவரது நெஞ்சின்மீது நாட்டினர். நாட்டவும் திடீரென்று அவர் மாட்டுப் பெரும் மாறுபாடு ஒன்று விளையலாயிற்று. "ஆ! என்ன செய்கின்றீர்? என் பெற்றோர்கள் என்னை நினைத்துப் பரிதவிப்பார்களே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர் மூர்ச்சை போய்விட்டார். சிறிது நேரம் சென்றபின் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் திரும்பவும் அவரது இதயத்தைத் தீண்ட, துயிலுணர்ந்தாற் போல நரேந்திரர் விழிப்புற்றார். அதுபோழ்து அவரது உடல் உற்சாகமும், உள்ளம் தெளிவும் பெற்றிருந்தன. அவர் மாட்டு வருவிக்கப்பட்டிருந்தது மயக்கமும் அல்ல, உறக்கமும் அல்ல; மயக்கம், உறக்கம், விழிப்பு இம் மூன்றையுங் கடந்த சமாதி யவஸ்தையாம். ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர் இயல்பாக இருப்பது இந்நிலையிலேதான். ஆனல் இன்னும் பூரணபக்குவம் அடைந்திராத நரேந்திரர் பலவந்தமாக அதனுள் இழுத்துச் செல்லப்பட்டார். ஆதலாலேதான் அவர் சிறிது மருண்டுபோய்விட்டார். எனினும் அதுமுதல் அவர் குருநாதரால் ஆட்

கொள்ளப்பட்டவரானார். அதன்பிறகு அவரது அபரோக்ஷ ஞானம் பெருகிக்கொண்டே போயிற்று.

குருவுக்கேற்ற சிஷ்யரும், சிஷ்யருக்கேற்ற குருவுமாக இருவரும் அமைந்தனர். ஐதிகமாக வந்துள்ள குரு சிஷ்ய பாவனையிலிருந்து இருவரும் ஒருங்கே மீண்டு விட்டார்கள். தமது உள்ளத்தினுள்ளே புதைந்து கிடந்த பாரமார்த்திகப் பிரபாவ மனைத்தும் வடிவெடுத்து வந்தாற்போல ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் நரேந்திரருக்குப் புலப்பட்டு விளங்கினார். அப் பெரியாரோ நரேந்திரனை ஒரு சிடனாகப் பாராட்ட வில்லை. மற்ற சிஷ்யர்கள் போலவே இவரும் தமக்கு ஏதாவது குற்றேவல் செய்ய அவர் சம்மதிப்பதில்லை. நரேந்திரர் தம்மாட்டு மறைந்திருந்த மகிமை முழுதும் தாமே நன்கு அறியாதிருந்தார். ஆனால் அது பரமஹம்ஸ தேவருக்கு மட்டும் தெற்றென விளங்கியது. ஆதலாலே சாக்ஷாத் நாராயணன் அல்லது சிவன் என்றே இச்சிறுவரை அவர் கருதிப் போற்றிவந்தார். மற்ற சிஷ்யர்களும், கேசவ சந்திரசேனர் போன்றவர்களும் நட்சத்திரங்கள் போன்று விளங்குகையிலே நரேந்திரர் மட்டும் காலையில் உதயமாகும் சூரியன் போலக் காணப்படுகிறார் என்று அவர் சொல்வார். தீய ஒழுக்கமும் துர்நடத்தையும் உடைய வாலிபர்களுடனுங்கூட நரேந்திரர் மிக அன்னியோன்னியமாய்ப் பழகுவதுண்டு. இதைக் காணலுற்ற பலர் நரேந்திரரும் நன்னடத்தையினின்று நழுவி விட்டாரென்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் குறை கூறினார்கள். அவர்களது கூற்றுக்கு ஒரு கணமேனும் அப்பெரியார் செவி மடுத்தா ரில்லை. ஏனெ

னில் நரேந்திரர் ஒரு சித்த புருஷன் என்பது அவருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது.

பரமஹம்ஸ தேவர் பரமஞானி எனினும் ஆகார விஷயத்தில் அவர் பெரும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டவரா யிருந்தார். பரிசுத்த ஆத்மாக்களிடமிருந்து வரும் தூய உணவைமட்டும் ஏற்றுக்கொள்வது அவரது வழக்கம். ஆனால் ஜாதியை முன்னிட்டுக் கட்டுப்பாடு எதுவும் அவர் செய்வதில்லை. துர்நடத்தையுடையவர்களிடமிருந்து அவர் எதையும் ஏற்கவே மாட்டார். அத்துடன் இதே கட்டுப்பாட்டைத் தமது சிஷ்யர்களுக்கும் அவர் செய்துவைத் திருந்தார். ஆனால் நரேந்திரநாதரைமட்டும் இந்தக் கோட்பாடு எதிலும் அவர் உட்படுத்தவில்லை. தீயாரோடு சதா பழகிவந்த போதிலும், துச்ச உணவையே புசித்துவந்தபோதிலும் அவரது ஆத்மத் தூய்மைக்கு பங்கம் ஒருபோதும் வராதென்பது பரமஹம்ஸ தேவரது சித்தாந்தம். இப் புனிதர் மாட்டு ஞானக்னி ஒளிவீசி எரிந்ததை அவர் மட்டுமே தெளிவுற அறிந்திருந்தார்.

நவீனக் கல்விப் பயிற்சி நரேந்திரர் சாலப் பெற்றிருந்தா ராயினும், கல்லூரிப் படிப்பைக் கனவிலுமே கண்டறியாத பரமஹம்ஸ தேவரிடமிருந்து அவர் பெற்றுக்கொண்ட பேரறிவும் அநுபவங்களும் மிகமிக அற்புதமானவைகளாம். கடவுள் சகுண வஸ்துவா நிர்க்குண வஸ்துவா? எல்லை காணாத பரம்பொருள் அவதாரபுருஷனாகப் புவியில் பிறப்பதுண்டா?—இத்தகைய அரும்பெரும் விஷயங்களைப்பற்றி சிஷ்யர்களுக்கிடையே ஒரு நாள் நீண்ட சம்வாதம் நடந்தது. முடிவாக எல்

லாரையும் நரேந்திரர் வாயடக்கிவிட்டார். அவர் ஒருவரது குரல் மட்டும் உக்கிரமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரது கருத்தோவெனில் அது போழ்து பரம்பொருளிடத்துப் புதைந்து கிடந்தது. ஏதோ சில சமயங்களில் அரைகுறையாக இவர்களது சொற்களில் சிலவற்றை அவர் செவிமடுத்தார். கடைசியாக அறையைவிட்டு வெளியேகிக் கங்கைக் கரையோரம் போய்விட்டார் அப்பெரியார். ஆங்கு அவர் நூதனக் காட்சி யொன்றைக் கண்டு புன்னகை புரிந்து, சல்லாபமிட்டுக் கொண்டிருந்த சிஷ்யர்களை அழைத்து, அதை அவர்களுக்குக் காண்பித்தார். கரையோரம் பிணம் ஒன்று ஒதுக்கப்பட் டிருந்தது. சில நாய்கள் கூடிக்கொண்டு அதைப் பிய்த்துப் புசித்துக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் அப்பிணத்தை அணுக முடியாத வேறு சில சுணங்கன்கள் எட்ட நின்று கொண்டு குலைத்துக்கொண்டும், பல்லைக்காட்டி உறுமிக் கொண்டும், ஊளையிட்டுக்கொண்டும் இருந்தன. சிஷ்யர்களும் இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்தார்கள். இதன் அடிப்படையான கருத்து பசு மரத்தாணிபோல நரேந்திரரது மனத்திலே பாய்ந்தது. அதாவது கடவுளது பேரருளைப் புசித்துப் பரவசமடைந்தவர்கள் பேச்சு மூச்சற்று சும்மா யிருக்கையிலே, வெறும் வாசா ஞானிகள் அவரைப்பற்றி வாதாடி வீண்காலம் கழிக்கின்றனர்! இதுபோன்று பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பரமஹம்ஸ தேவர் மேலான தத்துவங்களைச் சொல்லாமற் சொல்லி நரேந்திரரைச் சீர்படுத்திவந்தார்.

வெறும் நூல் ஆராய்ச்சியும், சாதுர்யமான வாய்ப் பேச்சும் வேதாந்தம் ஆய்விடாது என்கிற விவேகம் நம்

வாலிபர் மாட்டு சிறிது சிறிதாக உறுதிப்பட்டது. சாதகன் ஒருவன்பால் அன்பு பெருக வேண்டும்; மெய்ப்பொருளைப்பற்றிச் சிந்திப்பது நன்றே; எனினும் மனத்தகத்தே அப்பொருளின் காட்சி கிட்டவேண்டும்; கண்டிலாத ஒன்றைப்பற்றி அதிகாரத்துடன் பேசும் சுதந்திரம் யாருக்குமில்லை; ஆனால் திருக்காட்சி காணப்பெற்றுள்ள அதிகாரி ஒருவனது சொல்லில் உயிரும் உரனும் உண்டு. அவன் பகர்வதெல்லாம், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது திருவாய் மொழி போன்று, மாந்தரது உள்ளத்து ஊடுருவிப் பாய்வது திண்ணமென்று நரேந்திரர் உணரலானார்.

இவ் இளைஞரது உணர்வு இவ்வாறு விரிவடைந்து கொண்டு வருகையிலே குறிப்பிடத்தக்க சிறிய நிகழ்ச்சியொன்று நேரலாயிற்று. பிதா காலமானது தொட்டு குடும்பத்தைப் பரிபாலிக்கும் பெரும்பாரம் இவர்மீது சுமத்தப்பட் டிருந்தது. அத்துடன் வறுமையின் கொடுமைகளும் மற்றும் பல சஞ்சலங்களும் இவரது உள்ளத்தை வாட்டிவந்தன. ஆதலால் இளைஞரது உடல் மெலிந்து மண்டை யிடியும் மயக்கமும் வந்துவிட்டன. பல வாரங்களாக தக்ஷிணேசுவரம் போகாமலும் இவர் நின்றுவிட்டார். பாரமார்த்திகப் பயிற்சியைத் தாம் அறவே தவிர்த்துவிட்டா லென்ன வென்றும் இவர் ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானார். ஆனால் இப் பிள்ளையாரைப் பிரிந்திருக்க ஆற்றாத பரம ஹம்ஸ தேவர் இவரது க்ஷேம சமாச்சாரத்தைக் கவலையுடன் விசாரித்து அறிந்துவந்தார். ஒருநாள் அப்பெரியார் தாமே கல்கத்தா நகர் சென்று, நரேந்திரரை தமது முன்னிலைக்கு வர

வழைத்து, அவருக்குற்ற சஞ்சலங்களையும் பிணிகளையும் குறிப்பாலறிந்து, அன்பு கூர்ந்து தமது திருக்கரங்களை அவரது சிரசின்மீது நாட்டினர். வாலிபரை வாட்டி வந்த நோயனைத்தும் அக்கணமே சூரியனைக் கண்ட இருள்போல் மறைந்தன.

அதன் பிறகு தமக்குற்ற வறுமை நோயைக் களைய வும் ஏதாவது ஓர் உபாயம் செய்யவேண்டுமென்று நரேந்திரர் அப்பெரியாரிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண் டார். தமக்காகத் தமது இறைவனானவர் ஜகதீஸ்வரி யிடம் பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்றும் வேண்டினர். ஆனால் பரமஹம்ஸ தேவர், "நீயே தேவியின் சந்நிதி சென்று அவ்வரம் வேண்டிக்கொள்," என்று அனு மதித்தார். சிஷ்யரும் அவ்வாறே செய்யத் தீர்மானித் துக் கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டுக் குளிர்ந்த மனத் துடன் திரும்பிவந்தார். அங்கு நிகழ்ந்தது யாதோ வென ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வினவ, "பக்தியும் ஞானமும் கடாட்சித்தருள வேண்டுமென்று அம்பாளிடம் வேண்டி வந்தேன்," என்று உவகையோடு வாலிபர் விடையிறுத் தார். "உனக்குற்ற தரித்திரத்தைப் போக்குமாறு ஏன் கேட்கவில்லை? மறுபடியும் போய் அவ்வரம் வேண்டி வா," என்றார் அண்ணல். ஆனால் நரேந்திரர் இரண்டா முறையும் வறுமை நீங்கப் பொருள் கேட்க மறந்து விட்டார். ஆதலால் மற்றுமொருமுறை அதே ஞாப கத்துடன் கோயிலுக்குப் போம்படி அவருக்கு ஆக்ஞை பிறந்தது. இப்போது தமது வறுமையைப்பற்றி அவர் நினைந்திருந்தார் எனினும் தேவியிடம் அத்தகைய வரம் கேட்க அவருக்கு மனம் எழவில்லை; நாவும் எழவில்லை.

கேவலம் உணவையும் உடையையுமா, எல்லாந் தரவல்ல ஜகன் மாதாவிடம் யாசிப்ப தென்று வெட்கி வாளாயிருந்துவிட்டார். பெறுதற்கரிய பக்தியையும் ஞானத்தையுமட்டும் அவர் ஆர்வத்துடன் வேண்டி நின்றார். ஆதலால் ஞான ஒளி வீசிய முகத்துடன் சாந்தமூர்த்தியாக அவர் தேவியின் சந்நிதியினின்று வெளிவந்தார். உலக வாழ்வைப்பற்றிய வரம் எதுவும் கேட்க அவருக்கு இயலாது போய்விட்டது. உண்ணும் நாழி யரிசிக்காகவும், உடுத்தும் நான்குமுழத் துணிக்காகவும் சஞ்சலத்துடனே எண்பதுகோடி நினைந் தெண்ணுவர் சாதாரண மாந்தர். ஆனால் அறிஞர்கள் அங்ஙனம் செய்வரோ? உற்றாரையும் தமது உடலையும் பேணுவதைப்பற்றி நரேந்திரர் பின்பு ஒன்றும் எண்ணாது இருந்தார் எனினும், ஜகன் மாதாவின் பேரருளால், அவரது குடும்ப சம்ரட்சணைக்குரிய பொருள், அதுமுதல் அவருக்குக் கிடைத்து வந்தது. "வேறெதையும் எண்ணாது எவன் ஒருவன் யாண்டும் என்னையே வழிபடுகிறானோ அவனது யோக க்ஷேமத்தைப் பற்றிய பொறுப்பை நானே ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்," என்று பகவான் கீதையில் பகர்ந்தருளிய பொய்யா மொழிக்கு நரேந்திரரது வாழ்வே சான்றாகத் திகழ்ந்தது. ஒரு செல்வரோடு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒருநாள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் நரேந்திரரும் ஆங்கு அமர்ந்திருந்தார். நானாவிதப் பேச்சுகளுக்கிடையே நரேந்திரருக்குற்ற குடும்ப கஷ்டங்களைப்பற்றிய பேச்சும் எழுந்தது. அவ் இளைஞருக்கு ஏதாவது பொருளுதவி புரிவது சிறந்ததோர் கைங்கரிய

மாகுமென்று பரமஹம்ஸ தேவர் தனவந்தர்பால் தெரிவித்தார். ஆனால் வேற்று மனிதரொருவரிடத்து அவர் தமது வீட்டின் வறுமையைப்பற்றிப் பகர்ந்தது இளைஞருக்குச் சிறிதேனும் பிடிக்கவில்லை. அச்செல்வர் சென்றபிறகு அவர் தமது கருத்தைத் தெரிவித்துக் கடிந்துகொண்டார். தமது செய்கையில் குற்றமொன்றுமில்லையென்று விளக்க விரும்பிய பரமஹம்ஸ தேவர், "குழந்தாய்! நான் உனக்காக வீடு வீடாய்ச் சென்று இரக்கவும் ஆயத்தமாய் இருக்கிறேன் என்பதை நீ அறியாயா?" என்று பரிந்து பேசினார். அன்பு ததும்பிய அவ் இன்மொழிகளைச் செவியுற்ற நரேந்திரரது உள்ளம் குழைந்தது. தம்மை ஆட்கொண்டவரது அடியிணையில் அவர் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பிற்காலத்தில் தமது குருநாதரைப்பற்றிப் பேச நேர்ந்தபோது, "ஊசியைக் காந்தம் கவர்வது போல அவரது களங்கமற்ற அன்பு என்னை என்றும் பிரியாவண்ணம் அவருக்கு அடிமை யாக்கிவிட்டது," என்று ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் சொல்லியதுண்டு.

மெய்யடியார்களையும் புனிதர்களையும் நிந்திக்கும் சுபாவமுடையவர்கள் பலர் இப்புவியின்கண் இருக்கின்றனர். ஆனால் இறைவன் அருட்பேற்றை நாடுவோர் அவர்களது கூற்றுக்குச் செவிமடுக்க லாகாது. பெருந்தன்மை வாய்ந்த யானைபோன்று அவர்கள் சன்மார்க்கத்திலே பிரவேசிக்கவேண்டும். சூழ்ந்தோடிவந்து குலைக்கின்ற நாய்களை யானை சிறிதேனும் கவனிப்பதில்லை. அதுபோன்று பக்தர்கள் உலகத்தவர் புன் மொழிகளைப்

பொருட்படுத்தலாகாது என்று சொல்லிவந்த பரம ஹம்ஸ தேவர் நரேந்திரரைப் பார்த்து, "உன்னைப்பற்றிப் புறங்கூறும் மாந்தர்பால் நீ என்ன எண்ணங்கொள்வாய்?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர், "ஏன்? நாய்கள் சில என்னைக் கண்டு குரைக்கின்றன வென்று கருதுவேன்," என்று அலட்சியமாகத் தயங்காது பதில் விடுத்தார். இதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உடல் குலுங்க நகைத்துவிட்டு, "இல்லை, இல்லை; குழந்தாய்! இவ் விஷயத்தில் வரம்பு கடந்து போய்விடாதே. அவர்களது கூற்றை நீ காதில்போட்டுக்கொள்ள வேண்டாம். ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் நாராயணனது வடிவென்பதைமட்டும் மறந்துவிடாதே. கடவுள் எல்லாரது உள்ளத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறார். அவரது திருவிளையாடலுக்கு ஓரளவில்லை. புனிதவேடம் பூண்டிருப்பவனும் நாராயணன்; புன்மை வேடம் பூண்டிருப்பவனும் நாராயணனே. இதை யாண்டும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்றார். பிற்காலத்தில் ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகளின் பெருமைகளைக் கண்டு சகியாதவர்கள் மாட்டும், புறங்கூறினவர்கள் பாலும் அவர் அன்புடனும் அனுதாபத்துடனும் நடந்துகொண்டதற்குக் காரணம் இந்த போதனையின் வன்மையே எனலாம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸருடைய மனப்போக்குக்கும் அவரது பிரதம சிஷ்யரது மனப்போக்குக்கும் இருந்த ஒற்றுமையும் இணக்கமும் ஒப்பு உயர்வு அற்றனவாம். வெளித் தோற்றத்துக்கு மட்டும் அவர்களுடைய இயல்புகள் ஒன்றேடொன்று அறவே

முரண் படுபவைகள்போலக் காணப்பட்டன. வடிவத்திலே இருவர் எனினும், சொரூபத்திலும் தன்மையிலும் இவர்கள் இருவரும் ஒருவரே என்பதை மெய் யுணர்பவர்களே அறிவார்கள். ஆட்கொள்ளப் பெற்றவர் காலக்கிரமத்தில் ஆண்டவரது மயமாகவே மாறிவிட்டார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரே விவேகானந்தராக மாறிவிட்டார் என்றும் சொல்லலாம். ஏனெனில் இந்த ஆண்டவரது அருட் சக்தியனைத்தும் சீடரது உள்ளத்திலே புகுந்து பயன் தரலாயிற்று. சுவாமிகள் உலகுக்கு வழங்கின தெல்லாம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது அருட்செல்வமே யன்றோ!

ஆறும் அத்தியாயம்

பிறவிப் பெரும்பயன் எய்தல்

நரேந்திரர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரை அணுகி ஆண்டுகள் நான்கு ஆகிவிட்டன. "ஐயன்மீர்! நீவிர் கடவுளைக் கண்டதுண்டா?" என்ற ஐயத்துடன் வந்தவர் இப்போது தாமே கடவுளைக் கண்டு கவலை யொழிந்திருக்கும் உயர் நிலைக்கு வந்துவிட்டார். சந்தேகத்துடன் வந்தவருக்கு இப்போது ஐயங்கள் யாவும் அகன்று போயின. நன்கு ஆராய்ந்து அறியுமுன்னர் இவ்விருந்தரை மேலோனென ஏற்கலாகாதென்று எண்ணிய வாலிபரைப் பார்த்து அப்பெரியாரும், "நாணயம் மாற்றுபவன் ஒவ்வொரு காசையும் நன்கு பரீக்ஷித்து ஏற்பதுபோல, நீயும் என்னை வேண்டியவா றெல்லாம்

சோதித்த பின்னரே நம்புவாயாக," என்றார். நுண்ணறிவோடு கூடிய ஆராய்ச்சியாளராகிய இளைஞரும் அவ்வாறே செய்தமையால் பரமஹம்ஸ தேவரது மாண்பு சோதிக்கப்பட்ட சொர்ணமென மிளிரலாயிற்று. இளைஞருக்கும் அவர்மீது மெய்யான குருபக்தியும் விசுவாசமும் தோன்றலாயின. ஆராய்ச்சி சிறிதுமிலாது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைத் தமது குருநாதனென ஏற்றுக்கொண் டிருந்திருப்பாராகில் பரமஹம்ஸரது பெருமை இவரது உள்ளத்து ஊடுருவிப் பாய்ந்திராது; உலகத்தவருக்கும் அவரது தபோபலம் நன்கு விளங்கியிராது.

முதல் ஈராண்டு ஏதோ சில சமயங்களில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்பால் வந்துகொண் டிருந்த நரேந்திரர், மூன்றும் ஆண்டில் அடிக்கடி வரலாயினர். நான்காவது வருஷத்திற் குறிப்பிட்ட காலங்களில் தவறுதலின்றி அப்பெரியாரிடம் வந்துகொண் டிருந்தார். கடைசியான ஐந்தாம் ஆண்டில் அவர் அல்லும் பகலும் தமது அண்ணலோடே அமர்ந்திருந்தார். இதற்குள்ளாக பக்தர்களும் சிஷ்யர்களும் பலர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தேவரைப் புடைசூழலாயினர். அவர்களுள் ஒருபாலார் கிரகஸ்தர்கள். மற்றொருசாரார் பெரும்பாலும் கல்லூரிகளில் வாசித்துக்கொண்டிருந்த இளம் மாணவர்கள். அவர்களுள் அநேகர் விவாகம் ஆகாதவர்கள். உலக ஆசைகளாம் காகங்களால் கொத்தப்படாத தூய கனிகள்போன்றவர்கள் இவர்கள். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் இவர்களைத் துறவறத்துக்கெனவே தயாரித்து வந்தார். இந்த சிஷ்யக் கூட்டத்தார் அனைவருக்கும் தலைவராகத் திகழ்ந்துவந்தார் நரேந்திரர்.

பரமஹம்ஸ தேவரது ஆக்கைக்கு அந்திய காலம் அணுகிவிட்டது. ஆதலால் அவரது திருமேனி அதி வேகமாய் மெலிந்துகொண்டு வந்தது. கோடையின் வெக்கையைத் தாங்கும் வலிமை அவரது உடலுக்கு இல்லாது போய்விட்டது. பாரமார்த்திக விஷயங்களைப் பற்றி அவர் மட்டுக்கு மிஞ்சிப் பேசிக்கொண் டிருந்தமையால் தொண்டையிலே ஒருவித வலியுண்டாகி, பிறகு அது ஒரு கண்டப் பிளவையாக மாறிற்று. அதற்குத் தகுந்த சிகிச்சைகளைக் கடிதில் கையாளாவிடின் தங்களது அண்ணலின் ஆக்கைக்கு அழிவு வருமென்று அஞ்சின நரேந்திரரும் மற்ற சிஷ்யர்களும் வைத்தியத்தின் பொருட்டு, கல்கத்தாவுக்கு அருகில் காசிப்பூர் தோட்டத்தில் இருந்த ஒரு மாளிகைக்கு அவரைக்கொண்டு சென்றனர். கடுமையான இந்த நோய் ஒருவிதத்தில் பெரும் நன்மை விளைத்தது. சிஷ்யர்கள் அனைவரும் ஒரு மயினராகக் கூடியிருப்பதற்கு இது ஏற்றதோர் சமயமாயிற்று. அவருக்குக் குற்றேவல்கள் செய்வதற்காக ஒருசிலர் அல்லும் பகலும் அவர் அண்டையிலே இருக்க வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. இதற்காக நரேந்திரர் தமது சகோதர இளஞ் சிடர்களைக் கல்லூரிகளினின்று கிளப்பி அங்கே கொணர்ந்து சேர்த்தார். வீட்டு வாடகைக்கும் வைத்தியத்துக்கும் ஆகும் செலவை கிரகஸ்த சிஷ்யர்கள் தங்களது பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டனர். இவர்களது குரு பக்தியை அளக்கும் பொருட்டே பகவான் பிணியை வருவித்துக்கொண்டனர் போலும்!

இவ்வண்ணம் திங்கள்கள் சில கழிந்தன. இதற்குள்ளாகக் காசிப்பூர் தோட்டம் சிறந்ததோர் தபோ

வனமாக மாறிவிட்டது. அரும்பெரும் விஷயங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி பண்ணிக்கொண் டிருப்பார்கள் சிலர்; ஆழ்ந்த நிஷ்டையிலே அமர்ந்திருப்பார்கள் இன்னும் சிலர்; பரவச மடைந்து பாடிக்கொண்டிருப் பார்கள் வேறு சிலர் ; இறைவனது திரு நாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்கள் மற் றும் சிலர். இவ்வைபவங்களுக் கிடையே நரேந்திர நாத ரும் அவர் போன்ற வாலிபர்கள் பலரும் பிரபஞ்ச வாழ் வில் விரக்தி யடைந்திருந்தது பரமஹம்ஸ தேவருக்கு அடங்கா அகமகிழ்ச்சியை யுண்டுபண்ணிற்று. அவர் களில் சிலருக்கு பகவான் இரகசியமாக சந்நியாசம் தந்து, அவர்களைக் காவியுடை உடுக்குமாறு செய்து, அதைப் பார்த்துப் பூரித்துப் பரவசமடைந்திருந்தார். சந்நியாச தர்மத்துக்கு ஏற்ப பிக்ஷை யெடுக்குமாறு குருநாதர் அவர்களை வெளியே யனுப்ப, அவர்களும் கடவுளின் பெயரால் லௌகிக அபிமானங்களை யெல் லாம் நீத்தவர்களாய், பிக்ஷை யேற்று வந்தனர். இதை யெல்லாம் கண்டு களித்த கருணைமூர்த்தி திரும்பவும் வசதியான காலம் வரும் பரியந்தம் காவியுடைகளைக் கழற்றி வைத்துவிட வேண்டுமென்று பணித்தருளி னர். அவரது அருட் செல்வத்தைத் தாங்களும் நுகர்ந்து பாருளோர்க்குப் பகிர்ந்து வழங்கிடவும் வல்ல பாலிய சந்நியாசிகளையும், அவர்களுக்குத் தலைவராக விவேகாநந்த சுவாமிகளையும் தயாரித்தானவுடன் தாம் இத்தரணியின் கண் தோன்றியதின் பெரு நோக்கம் பூர்த்தியானதென்று பகவான் உணரலானார்.

காசிப்பூர் தோட்டத்தில் இவ்வாறு காலங்கழிந்து வருகையில் பெரியார்கள் பலரைப்பற்றிய பேச்சுகள்

இடையிடையே எழலாயின. அக்கூற்றுகளுள் கௌதம புத்தரைப்பற்றிய வரலாறு நரேந்திரரது உள்ளத்தை அறவே கவர்ந்தது. வாழ்வின் மர்மத்தை அறிதற் பொருட்டும், துக்கத்தினின்று உலகத்தை உய்வித்தற் பொருட்டும், அக்கோமகன் இராஜ பதவியையும் போகங்களையும் நீத்துவிட்டு வெளியேகினதும், கடுந்தவம் புரிந்ததும், பிறகு கயாவிலே போதி சத்வம் அடைந்ததும் இப்பிள்ளையாரது மனதில் ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. புத்தர் புனிதம் அடைந்த கயாவைப் போய்ப் பார்த்து அங்கு நிஷ்டை புரிய அவர் அவாவுற்றார். ஆனால் இச் செய்தியை யாருக்கும் தெரிவியாமல் நரேந்திரர் ஒருநாள் திடீரென்று புறப்பட்டு சகோதர சீடர் இருவருடன் புத்த கயாவுக்குப் போய் விட்டார். காணமற் போன இவர் நிமித்தம் காசிப்பூர் தோட்டத்தில் இருந்தவர்கள் கவலை மிக வடைந்தார்கள். துறவு வேடம் பூண்டு இமாலய பர்வதத்துக்கோ அல்லது வேறு எங்கேயோ அவர் தவத்துக்குப் போய் விட்டாரென்று எண்ணிச் சகோதர சிஷ்யர்கள் ஐயமுற்றிருந்தனர்.

பரமஹம்ஸ தேவரது காதுக்கும் கடைசியாக இச் செய்தி எட்டியது. ஆனால் அவர் அணுவளவேனும் பரபரப்புக் கொள்ளாதவராய், "நரேந்திரன் விரைவில் வந்து விடுவான்" என்றார். அதற்குச் சிறிய உவமை ஒன்றும் அவர் எடுத்துரைத்தார். அதாவது "ஒரு கப்பலின் பாய் மரத்தில் குடியிருந்த பறவை யொன்று ஒரே இடத்தில் நெடிது வசித்திருக்க விரும்பாமையால் புதிய இடமொன்று தேடிச் சென்றது. ஆனால் வெகு தூரம் பறந்து போயும் உட்கார வேறு எந்த இடத்தை

யும் காணாது அது பழைய பாய்மரத்துக்கே வந்து சேர்ந்தது. நரேந்திரனும் அது போன்று வந்து சேருவான்'' என்றார்! அவ்வாறே புத்த கயாவில் சின்னாள் இருந்து நிஷ்டை புரிந்து திருப்தியடைந்த நரேந்திரர் குருநாதரின் திருமேனி என்ன நிலையில் இருக்கின்றதோ வென்று ஏக்க முற்றவராய்க் காசிப்பூர் வந்து சேர்ந்தார்.

நிர்விகற்ப சமாதி என்பது அநுபூதிகள் அனைத்திலும் முடிவானது. இதை எய்துகிற ஒருவன், கடலினுள் செல்லும் உப்புப் பிரதிமை போன்று, கடவுள் மாட்டு இரண்டறக் கலந்து விடுகிறான். அதன் பின் பிறப்பு இறப்பு என்பவை அவனுக்குக் கிடையா. பிரபஞ்சப் பிரக்ஞையே அவனுக்கு உண்டாவதில்லை. அகண்ட தேஜோமய சத்-சித்-ஆனந்தத்தில் அப்புனிதன் பரம்பொருளோடு ஒன்றாய் விடுகிறான். ஆனால் அஞ்ஞான இருளினின்று உலகத்தை உய்விப்பதற்கென அவதரித்திருக்கும் ஆசாரிய புருஷர்கள் சிலர் மட்டும் இவ்வாறு நிர்விகற்ப சமாதி நுகர்ந்த பின்னரும் தெய்வ சங்கற்பத்தால் ஜீவப்பிரக்ஞை பெற்று எழுந்திருக்கின்றனர் என்று மேலோர் பகர்கின்றனர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இத்தகைய ஆசாரியர்களுள் ஒருவர் ஆவர். இவர் உதவியால் தாமும் நிர்விகற்ப சமாதி அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற பேரவா நரேந்திரர் பால் எழலாயிற்று. ஆதலால் அவர் தமது இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து வைக்குமாறு பரமஹம்ஸ தேவரைப் பன்முறை வணங்கி வேண்டி வந்தார். பிள்ளையாரின் பக்குவம் பார்த்திருந்த பெரியாரும் ஒருநாள்

மாலை அவ்விதமே அனுக்கிரகம் செய்தருளினார். நிஷ்டை புரிய உட்கார்ந்த நரேந்திரர்பால் பெரும் மாறுதல் ஒன்று நேரலாயிற்று. ஏதோ ஒரு பரம சக்தியால் கவரப்பட்ட இவர் தமது சிரசின் பின்புறம் எல்லை காணா ஜோதி யொன்றைக் காணலுற்றார். அதன் பேரொளிபரவவும், மனம் முற்றிலும் அடங்கி இவர் அதனுள்ளே ஐக்கியமாகிவிட்டார். நட்சத்திரங்கள், உலகங்கள், அண்டங்கள் இவை யாவும் ஒடுங்கி வரவும், தமது பிரக்ஞையானது திரண்டு விரிந்து கொண்டே போகவும் பார்த்தார் இப்புனிதர். அதற்கப்பால் சிந்தையும் செல்லவில்லையெனின் அந்த நிலையைச் சொல்லில் அடக்குவது எங்ஙனம்! திகைத்து நாக்குளறிய நரேந்திரருக்கு இப்போது மூச்சில்லை, பேச்சில்லை; நாடியும் அடிக்கவில்லை. முகத்தில் பரம சாந்தம் நிறைந்து ஒளிவீசுவது மட்டும் காணப்பட்டது.

நரேந்திரருக்கு ஏதோ விபத்து நிகழ்ந்து விட்டதென்று எண்ணிய ஏனையவர் குரு தேவரிடம் ஓடித் தெரிவித்தனர். ஆனால் அவர் எல்லாம் முன்னமே தெரிந்திருந்தவர் போலப் புன்னகை புரிந்து பேசாதிருந்தார். நரேந்திரரைத் தேற்றி யெழுப்ப அங்கே கூடியிருந்தவர்கள் நானாவித முறைகளைக் கையாண்டு பார்த்தார்கள்; ஒன்றும் பலிதமாகவில்லை. இதற்குள் இரண்டு மூன்றுமணி நேரமும் ஆய்விட்டது. அப்போது அவர் தாமாகவே துயிலுணர்ந்தாலன்னப் புறவுணர்ச்சிபெற்று எழுந்திருந்தார். பிறகு அவர் நேரே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் சென்று தமக்கு வேறொன்றும் வேண்டாமென்றும், தாம் இதுபோழ்து நுகர்ந்த வண்ணம் யாண்டும்

சமாதியிலே சொக்கியிருக்க அருளினுற் போதுமென்றும் பிரார்த்தித்தார். அதைக் கேட்ட பகவான் திடுக்கிட்டவர்போலச் சீடரைப் பார்த்து, "பிள்ளாய், நீ உன்னுடைய முக்தியைமட்டும் நாடுவது சுயநலமாகும். உன் போன்ற உத்தமனுக்கு அது தகாது. நீ அடைந்திருக்கும் பிறவிப் பெரும்பயனை உலகத்தவருக்கும் வழங்கவேண்டும். அவர்கள் ஈடேறுதற்கேற்ற வழியைக் காட்டிய பின்னரே நீ திரும்பவும் இந்த உயர்ந்த சமாதிநிலை எய்துவை. அது பரியந்தம் இது உன் மாட்டு மூடப்பட்டிருக்கிறது. திறவுகோல் என் கைவசம் உளது. அறிந்தாயா?" என்றுர். சிஷ்யரும் குருவின் ஆக்ஞைக்கு உடன்பட்டவராகக் கீழ்ப்படிந்து வணங்கினுர்.

பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது தேகமானது சக்தி குறைந்து வந்ததைக் காணலுற்ற நரேந்திரர் அவர் இன்னும் சொற்ப நாளில் அதை உகுத்து விடுவார் என்று அஞ்சி ஏக்கமுற்றிருந்தார். தமது ஆருயிர்த் துணைவர் இனித் தம்மைத் தன்னந்தனியே விட்டு விட்டு மறைந்துவிடுவார் என்ற துயரம் ஒரு பக்கம்; தமது சகோதர சிஷ்யர்களைப் பரிபாலிக்கும் பெரும் பாரம் தம்மீது சுமத்தப்பட்டிருப்பதைப்பற்றிய கவலை மற்றொரு பக்கம். ஆனுல் இந்த வியாகூலங்களுக்கிடையே அவர் நாள்தோறும் அண்ணலிடமிருந்து ஆசிர்வாதம்பெற்று ஆத்மசக்தியில் வளர்ந்துகொண்டே வந்தார். அடிக்கடி பரமஹம்ஸ தேவர் அவரைத் தனியே அழைத்து வைத்துக்கொண்டு சிஷ்யர்களை ஆத்ம சாதனத்தில் பயிலுவிப்பதைப்பற்றியும், அவர்கள் எல்லா

ரையும் ஒன்று சேர்த்து மடம் ஒன்று ஸ்தாபிப்பதைப் பற்றியும், பிற்காலத்தில் அவர் செய்யப்போகும் அரும் பெரும் காரியங்களைப்பற்றியும் எடுத்தோதி நானாவிதத் தில் அவருக்கு நல்லறிவு புகட்டி வந்தார். இதெல்லாம் முடிந்தபின்பு ஒருநாள் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தமது அருட் செல்வரைத் தனியாகத் தமது அறைக்குள் வரவழைத்து நிஷ்டையில் உட்கார வைத்தார். சிறிது நேரத்துக் குள் ஆண்டவரும் ஆட்கொள்ளப்பட்டவரும் ஆழ்ந்த சமாதிநிலை யெய்திவிட்டார்கள். அப்போது அண்டங்கள் அனைத்தையுமே ஆக்கவோ அழிக்கவோ வல்ல அருட் சக்தி யொன்று தம்முட் பிரவேசிப்பதை சிஷ்யர் உணர லானார். பிறகு இருவருக்கும் சமாதி கலைந்தபோது பரம ஹம்ஸ தேவர் முத்து முத்தாகக் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டு, "குழந்தாய்! இத்தரணியில் தர்மத்தை நிலை நாட்டுதற்கென எனது தபோ பலன்களை யெல்லாம் இன்று உன்பால் ஒப்படைத்து விட்டேன். முழுமன துடன் இப்பெருங்கடன் ஆற்றுவாயாக," என்று பகர்ந் தருளினார். இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த இரண்டு மூன்று நாளில் பகவான் தமது ஊனுடலை நீத்து அகண்ட சத்-சித்-ஆனந்தத்தில் மூழ்கி மகா சமாதி யடைந்தார். குரு ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டு நடந்தது மட்டுமல்ல; குரு ஆட்டுவித்த வண்ணம் ஆடி எத்தகைய செல்வங்களை ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் உலகுக்கு வழங்கினார் என்பதை மேலே ஆராய்வோம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

மடாலய ஸ்தாபனம்

உலகிலே அறம் வளர்ந்திடச் செய்தலிலும், புதிய கொள்கைகளையும் கருத்துக்களையும் பரப்புதலிலும், மக்களின் வாழ்வு முறையை மாற்றுதலிலும் மடாலயங்கள் எத்தகைய பணியாற்றி வந்திருக்கின்றனவென்பதற்குச் சரித்திரமே சான்றாகும். புத்தர், ஏசுநாதர், சங்கரர், குருநானக் போன்ற மதஸ்தாபகர்கள் மரபிலே வாழையடி வாழையெனத் தோன்றிய பெரியோர்கள் அவ்வப்போது இப்புவிக்குப் புத்துயிரும் புனிதவாழ்வும் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அங்ஙனமே இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் பெயரால் காணப்பட்டுள்ள மடமும் இந்நாளிலே பாரதநாடு மேன்மையடைதற்குத் தொண்டாற்றி வருகிறது. சமுதாயத்துக்கும் சந்நியாச ஆஸ்ரமத்துக்கும் இடையே புதிய பொருத்தமொன்றை உண்டுபண்ண இது தோன்றியுளது. தன்னலத்தை அறவே நீத்துவிட்டுப் பரோபகார நிமித்தம் வாழ்வை அர்ப்பணம் செய்யும் ஒருவனுக்கு தெய்வத்தன்மை தானே வந்தெய்தும் என்பது இந்த மடத்தின் கொள்கையாகும். பேரின்பம் வேண்டி இகலோக இன்பங்களைத் துறந்தவர்கள் உலக நன்மையை முன்னிட்டே ஒரு சங்கத்தினராகத் திரண்டிருக்க வேண்டி வந்தது. வைதிகம் லௌகிகம் இந்த இரண்டும் முரண்படுபவைகளல்ல என்பதையும், இவைகள் உள் வலியை இழவாமலே காலத்துக்கு ஏற்றவாறு

மாறுகின்றன என்பதையும், அவ்வாறு திருத்தி அமைத்துக் கொள்ளுதலாலேதான் வைதிகமானது அழிவற்ற தர்மமாகிறது என்பதையும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரும் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளும் தங்களது புனித வாழ்வின் மூலமாக நன்கு விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றனர். அவர்கள் காட்டியிருக்கின்ற நல்வழியைக் கடைப்பிடித்தால் நாடு இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மையுறும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுதற்கே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் காலமானதும் அவருடன் வாழ்ந்துவந்த வாலிப சிஷ்யர்களுள் தாங்கள் இனி என் செய்வது என்ற கேள்வி எழுந்தது. அவர்கள் தத்தம் வீடுபோய்ச் சேரட்டும் என்று சில கிரகஸ்தர்கள் புத்தி புகட்டினார்கள். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்த பின்னர் எல்லாம் யோசிக்கலாம் என எண்ணிய சிலர் அவ்வாறே வீடுபோக எத்தனித்தனர். வேறு சிலர் தவம் புரியத் தீர்த்தங்களுக்குப் போகலாமென்று எண்ணினர். ஆனால் எக்காரணத்தை முன்னிட்டாவது திருக்கூட்டம் கலையாதிருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தவர் நரேந்திரர் ஒருவரே. பரீக்ஷைக்குப் படிக்கவேண்டுமென்று கருதி வீடு சென்றவர்களை அவர் ஆங்காங்குத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, பரமஹம்ஸதேவர் புகட்டிய உயர் நோக்கங்களையெல்லாம் திரும்பவும் அவர்களுக்கு எடுத்தோதி எல்லோரையும் ஓரிடத்திற் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். கல்கத்தாவுக்கு அருகாமையில் ஜன சஞ்சாரம் அதிகம் இல்லாதிருந்த வாரநகர் என்னுமிடத்தில் குடியிருக்கத் தகுதியற்றிருந்த பாழுங்

கட்டிடமொன்றில் இவர்கள் குழுமியிருந்து தவம்புரியத் தீர்மானித்தார்கள்.

ஆனால் இவர்கள் கொண்ட நோக்கம் வயது முதிர்ந்த சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. உணவில்லாது பட்டினி கிடந்து சாகத்தான் நேருமென்று அவர்கள் பயமுறுத்தினார்கள். இத்துடன் இந்த இளந் துறவிகளுக்குப் பெற்றோர்களால் நேர்ந்த இடைஞ்சல்கள் கணக்கற்றவை. தங்களைவிட்டுப் பிரியவேண்டாமென்று பிள்ளைகள்பால் சிலர் வருந்தி வேண்டினார்கள்; வீட்டுக்கு வாராவிடில் உயிர் துறப்போம் என்று பரிந்து அழுதார்கள் வேறு சிலர். வாதாடினவர்களும், மருட்டி பயமுறுத்தினவர்களும் ஒருபுற மிருக்க, மகனது பிடிவாதத்தைக் கண்டு சகியாத பேதையர் ஒருவர் ஆர்வங் கொண்டு, "கொன்றுவிடுவே"னென்று கத்தியைத் தூக்கிக்கொண்டார்! பிள்ளைகளது போக்கு வரவரக் கெட்டுப்போய் விட்டதற்கும், அதன் பயனாக நேர்ந்துள்ள குழப்பத்துக்கும் காரணம் நரேந்திரர் என்பதாகப் பழி முழுதும் அவர்மீது சுமத்தப்பட்டது. இத்தனை கஷ்டங்களுக்கும் இன்னல்களுக்கும் இடையிலே இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது சிஷ்யர்கள் தங்களது மேலாம் கருமத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தார்கள். மரணமே வரினும் தாங்கள் பூண்டிருந்த விரதத்தினின்று அணுவளவேனும் பிசகுவதில்லையென்று அவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கே தீர்மானித்திருந்தார்கள். பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருக்குப் பதிலாக நரேந்திரர் தலைவராகத் தோன்றியிருந்தது அத்துறவிகள் மாட்டுப் பேரூக்கத்தை ஊட்டிவந்தது.

உலகப்பற்று யாவையும் நீத்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாக இப்போது அவர்கள் அனைவரும் காவியுடை தரித்துக்கொண்டார்கள். தாங்கள் வதிந்துவந்த வீட்டின் ஓரறையில் தங்கள் குருநாதரது திருவுருவப் படம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து, அதன்மூலம் அவர்கள் அவருக்கு நித்தம் வந்தனை வழிபாடுகள் செலுத்திவந்தார்கள். இத்துடன் கடவுளைக் காண்பது எங்ஙனம் என்ற ஒரே எண்ணந்தான் அல்லும் பகலும் அவர்களது உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. உணவைப்பற்றிய கவலை அறவே ஒழிந்துபோய் விட்டது. உணவேயில்லாது கழிந்த நாட்கள் எத்தனை யெத்தனையோ உண்டு. சத்துள்ள உணவு எதுவும் சில வேளை வாரக் கணக்கிலும் மாதக் கணக்கிலுங்கூடக் கிடைக்காம லிருக்கும். பிக்ஷையாகக் கிடைத்த அரிசியையும், குளக்கரையிற் காடாக வளர்ந்து கிடந்த கீரையையும் சமைத்துப்புசித்துப் பசிப்பிணியைத் துடைத்து வந்தார்கள். உடுத்தப் போதுமான உடையில்லாமையால் பெரும்பாலோர் கோவண தாரிகளாய் மாறி விட்டார்கள்.

இஃதன்ன எளிய வாழ்வுக்கிடையே அவர்கள் புரிந்துவந்த தவம் போற்றுதற்குரியது. உறக்கத்தில் கழிந்தநேரம் மிகச் சிறிதேயாம். அதை அறவே விலக்கியிருந்த நாட்கள் பலப்பல. இரவென்றும் பகலென்றும் உணராது அவர்கள் ஆழ்ந்த நிஷ்டை புரிந்தார்கள். உண்ணும்போதும் உலாவும்போதும்கடவுளது திருநாமமே அவர்களது நாவிற் குடிகொண்டிருந்தது. தங்கள் பாட்டிருந்த தம்புரு ஒன்றை மீட்டிக்கொண்டு நெடுநேரம் பரவசமடைந்து பஜனை பண்ணுவார்கள்;

இறைவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து சங்கீர்த்தனங்கள் பாடுவார்கள்; ஆரவாரத்துடன் ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்கள். கம்பீரமும் இனிமையும் வாய்க்கப்பெற்ற குரலிலே விவேகானந்த சுவாமிகள் பாடியதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் கல்லும்கரைந் துருகுமெனின், அவரது கானத்துக்குச் செவிமடுத்த தூய இளந் துறவிகள் மெய் சிலிர்த்து, உள்ளம் குழைந்து, ஆனந்த பரவசமடைந்திருந்ததில் வியப்பென்னை? மெய்ப்பொருளை நாடி அழலின் மெழுகாய் நைந்து உருகி அழுவார்கள். கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்ப் பரிந்து பிரார்த்தனைகள் செய்வார்கள். இவர்கள் மண்ணுலகத்தவரோ அல்லது விண்ணுலகத்தவரோ வென்று பார்த்தோர் வியப்பதற்கான புனித வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார்கள். உடல் உலகிலும், உள்ளம் ஈசனது சந்நிதியிலுமாக இவர்கள் காலங் கழிப்பாராயினர்.

நாள்கள் ஆராய்தலிலும் பரமஹம்ஸ தேவரது சிஷ்யர்கள் பெருக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். கல்லூரிகளிற் பயின்ற கல்வியிலும் பன்மடங்கு அதிகம் இங்கு இவர்கள் பெறலாயினர். நரேந்திரநாத தத்தர் மாணவராய் இருந்தபோதே, அவரது கல்வித் திறமையையும், நுண்ணறிவையும், சொல்வன்மையையும் ஆசிரியர்கள் பலர் போற்றிப் புகழ்ந்திருந்தனர் அன்றோ? அத்துடன் அவர் இதுபோழ்து பரமஹம்ஸ தேவரது அருளால் ஒரு தீர்க்க தரிசியாய்விட்டார். ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தசுவாமிகள் ஆத்மஞானமும் கலைஞானங்கள் பலவும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றவர் ஆவர். கலைமகளே இவரது நாவிற் குடியிருந்தாலன்னப் பேரறிவு தரும்

லிய இன்மொழிகள் இவரது திருவாயினின்று பொழியா நிற்கும். இந்து மதத்தின் பல சமயக் கொள்கைகள், அவையாவற்றுக்கும் அடிப்படையாயிருக்கும் வேதாந்தம், சங்கரர், புத்தர், சைதன்யர், முகமது நபி இத்யாதி மகாபுருஷர்களின் அவதாரம், ஆஸ்திகம், நாஸ்திகம், மேல்நாட்டுப் புலவர்களது கொள்கைகள், தேச சரித்திரம், ஜோதிஷ சாஸ்திரம், சமுதாய ஏற்பாடு இவை போன்ற அரும் பெரும் விஷயங்களைப் பற்றி சுவாமிகள் வெள்ளிடை மலைபோன்று விளக்கமுறுமாறு விஸ்தரித்துப் பேசுவார்கள்.

சில வேளைகளில் அவர்கள் இருகட்சிகளாகப் பிரிந்துகொண்டு மெய்ப்பொருளைப் பற்றியும், மற்ற விஷயங்களைப்பற்றியும் சம்வாதம் செய்வார்கள். தமது வாக்கு சாதுர்யத்தைக் கொண்டு கடவுளே இல்லையென்று விவேகாநந்தர் சில சமயங்களில் நிரூபிப்பார்; பின்பு தமது கட்சியின் குறைபாடுகளைத் தாமெடுத்துக்காட்டிக் 'கடவுள் ஒருவர்தான் சிறந்து உளர்; அவருக்கு அன்னியமாக எதுவும் இல்லவே இல்லை' என்று நிரூபிப்பார். அவரது சகோதர சீடர்களும் தங்களையறியாமலே இந்த ஞானங்களனைத்தையும் அவர் மாட்டுப் பெற்று வந்தனர். பிற்காலத்தில் அவரைப் பின்தொடர்ந்து தர்மப் பிரசாரம் பண்ணுவதற்கும் அவர்கள் இப்போது சுவாமிகளால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வந்தார்கள்.

ஓடுகின்ற நதியிடத்தும் சஞ்சரிக்கின்ற சந்நியாசியிட்டும் பொல்லாங்கு எதுவும் படிவதில்லை என்னும் கருத்துக்கு ஒப்ப, வராகநகர் மடத்திலிருந்த சாதுக்கள்

அடிக்கடி ஸ்தலயாத்திரை செய்ய வெளியேகிவிடுவார்கள். விவேகாநந்த சுவாமிகளும் இடையிடையே யாத்திரை போய்வருவார். பரதகண்டத்தின் வரலாற்றைச் சரித்திர வாயிலாக அறிந்திருந்தது போதாதென்று அவர் கருதினர். அதன் நாடு நகரங்களையும்,ஜனத்திரளையும், அவர்களது பாங்கையும் கண்கூடாகப் பார்க்க அவருக்கு அவா வுண்டாகி, நாளேற நாளேற அந்த அவா அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. குருதேவரின் அருட்பிரஸாதத்தை அவர் பாரெங்கும் வழங்குதற்கு உற்ற தருணமும் அணுகிவிட்டது. எனவே, வெளியேகும் வண்ணம் ஏதோ ஒரு பரம சக்தி அவரது உள்ளத்தினின்று அவரைத் தூண்டி வந்தது. கட்டுக்கடங்காத மிருகேந்திரனைப்போல் அவர் உலகெங்கும் உலவிச் சஞ்சரிக்க விரும்பினர். உற்று ஆராயுமிடத்து நல்லார் இணக்கமும் ஒருவித பந்தமேயாம். ஆதலால் அதையும் நீத்துவிட்டு, ஏகாந்தத்தை நாடி, தன்னந் தனியே போய்விட வேண்டுமென்று அவர் அடிக்கடி தெரிவிப்பார். இத்தகைய மனப்பான்மை அவர்மாட்டு மேவி வந்ததைக் காணலுற்ற சகோதர சீடர்கள், அவர் பிரயாணம் புறப்பட்டபோ தெல்லாம் மீண்டும் திரும்பி வாராது போய்விடுவாரோ வென்று ஐயமுற்றிருந்தார்கள்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

தேச சஞ்சாரம்

உலகத்தை உய்வித்தற் பொருட்டு சுவாமிகள் முடிவாக வெளியேறுதற் கேற்ற காலம் வந்து நேர்ந்தது. 1891-வது ஆண்டின் துவக்கத்தில் கையில் கமண்டலமும் தண்டமும் தாங்கிப் பரம்பொருள் ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு பரிவ்ராஜக பரமஹம்ஸராய் அவர் புறப்பட்டுவிட்டார். பணம் எதையும் கையாளுகிறதில்லை யென்றும், வலிய வருகிற உணவை மட்டும் புசிப்பதென்றும், நாளைக்கென்று எதையும் தேடி வைப்பதில்லை யென்றும் அவர் விரதம் பூண்டு கொண்டார். நெடும் பிரயாணம் செய்யவேண்டிய விடத்து யாராவது புகைவண்டிக்குச் சீட்டு வாங்கிக் கொடுத்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் கால் நடையாகவே போவதாகவும் கருத்தினில் வைத்தார். பிரம தேஜஸ் திகழ்ந்த திருமுகமும், இராஜகுமாரன் போன்ற கட்டழகும், கம்பீரமான திருமேனியும் தாங்கிய சுவாமிகளை ஆங்காங்கு காணலுற்றவர்கள், "இவர் நரேந்திரரோ, தேவேந்திரரோ" என்று எண்ணித் திகைத்து நிற்பர். கதிரவன் ஒளியே போன்று இவரது மாண்பு சொல்லாமலே பரந்து உள்ளத்திற் பாயும்; கற்றவர்கள் இவரோடு உரையாடக் காமுறுவர்; மற்றவர்கள் இவரைக் கண்டு சேவிக்க முன்வருவர். "கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு," என்றன்றோ ஔவைப் பிராட்டி

யார் அருளினர்? ஆனால் சுவாமிகள் விஷயத்திலோ, அவர் ஓரூர் செல்லு முன்பே அவரது சிறப்பு அங்கு விரைந்து போய்விடும். இவ்வாறு பேரும் புகழும் தம் மீது சுமத்தப்படுவதை விரும்பாத சுவாமிகள், தாம் எத்திசை நோக்கி ஏக உத்தேசங்கொண் டிருக்கிறார் என்பதை எவருக்கும் வெளியிட மாட்டார். சில இடங் களில் ஒன்றும் பேசாது மௌன விரதம் பூண்டவர் போல் சும்மா யிருந்து விடுவார். இன்னும் சில இடங் களில் தமது திருநாமத்தை மாற்றிக்கொண்டு போவார். ஆனால் அருணனை எப்பெயரிட்டு அழைக்கினும் அவ னது ஒளி மழுங்கிவிடுமோ!

சுவாமிகள் பல ஊர்களைக் கண்டும் கடந்தும் கடைசியாய்க் கால்நடையாகக் காசி வந்து சேர்ந்தார். இப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் போதே அவரது உள்ளத்தில் அளவிலா ஆனந்தம் ததும்பியது. அநேக ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் துறவி களது உறைவிடமாகவும், கல்விக்கழகமாகவும், சிவனா ரது திருப்பதியாகவும் திகழ்ந்து வரும் இடமல்லவோ இந்நகர்! புனிதம் பொலியும் புனற்கங்கை, பக்த கோடி களின் பெருந்திரள், அன்னவர்கள் அல்லும் பகலும் செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகள், இத்தியாதி புனிதக் காட்சிகளைக் காணலுற்ற சுவாமிகள் பரவசமடைந்திருந் தார். கருணையங் கடலாகிய கௌதம புத்தரும், வாலறி வனாகிய ஜகத்குரு சங்கரரும் முதன் முதல் தர்மப் பிர சாரம் செய்த இடம் இக்காசி க்ஷேத்திரந்தான் என்ற ஞாபகம் இவருக்கு வந்தது. தினமும் கங்கையில் நீராடி, விஸ்வநாதர் தரிசனங்கண்டு நிஷ்டை புரிந்து

வந்தார். அக்காலத்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த திரை லிங்கசுவாமிகள், பாஸ்கரானந்த சுவாமிகள் முதலாயி னோரை நமது வள்ளல் தாமே சென்று சேவித்து வந் தார். இவர் வாரணாசியில் வதியுங்கால் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்ச்சி நேர்ந்தது. அதாவது இவர் ஒருநாள் ஒரு வீதியிலே போய்க்கொண்டிருக்கையில் குரங்குக்கூட்ட மொன்று இவரைப் பின்தொடர்ந்தது. அம்மிருகங்க ளிடமிருந்து மீண்டுகொள்ள இவர் விரைந்து சென்றார். ஆனால் அவைகளும் வேகமாய் அவரைப் பின்பற்றி வந்தன. முடிவில் அவ்வானரங்கள் இவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கும் தறுவாயில் இருந்தபோது அவ்வழி யே சென்றுகொண்டிருந்த வயோதிக சந்நியாசி யொரு வர், "ஓடாதே, மிருகத்தை எதிர்த்து நில்," என்றுரைத் தது சுவாமிகளின் காதில் விழுந்தது. இவரும் அக் கணமே மருள் நீங்கப்பெற்று, மெய்யுணர் வெய்தி எதிர்த்து நிற்கவே, துரத்திக்கொண்டுவந்த வானரங்கள் திகைத்து நாலுபக்கமும் சிதறி ஓடிவிட்டன! சுவாமிகள் இதினின்று பெரிய பாடமொன்றைக் கற்றுக்கொண் டார். மிருகத்தை மட்டுமல்ல, மிருகத்தன்மை வாய்ந்த யாவையும், மருளப் பண்ணுகின்ற யாவையும், மயக்கம் வருவிக்கின்ற யாவையும் எதிர்த்து நிற்கவேண்டும்; அவையுடன் போராட வேண்டும்; திகைத்து ஓட லாகாது என்பதாம்.

தாம் தரிசிக்க வேண்டிய ஸ்தலங்கள் வேறு பல இருப்பதை எண்ணிய சுவாமிகள் சின்னாளைக்குப் பின்பு காசியினின்று புறப்பட்டு அயோத்தி போய்ச் சேர்ந் தார். அப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலும் இவரது மனத்

தகத்தே அடங்காத ஆனந்த பரவச முண்டாயிற்று. அவர் வழிபடும் கடவுளாகிய இராமபிரானது அற்புதச் செயல்களை யெல்லாம் கருதிக் களிப்புறுவாராயினர். புனித எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் ஊட்டவல்ல இடங்களுக்குப் படாத பாடு பட்டும், சகிக்க வொண்ணாத அல்லல்களுக்கு ஆளாகியும் போவது தகுமென்று கருதினார் சுவாமிகள். பின்பு மொகலாய சக்ரவர்த்திகள் ஆண்ட காலத்திலே சீரும் சிறப்பு முற்று விளங்கிய நகரங்களாகிய ஆக்ரா, லக்ஷ்மணபுரி முதலிய இடங்களுக்குப்போனார். அவண் இருந்த பழங்கோட்டைகளும், கூட கோபுர மாளிகைகளும் அங்கு ஆட்சி புரிந்திருந்த அக்பர் போன்ற உத்தம வேந்தர்களைப்பற்றி இவருக்கு ஞாபக மூட்டலாயின. தாஜ் மகாலில் சலவைக்கல்லில் செய்திருந்த சித்திர வேலையானது சுவாமிகளைத் திகைப்புறச் செய்தது. அதன்பால் அமைந்திருந்த சிற்பம் ஓவியம் இவைகளைக் கற்கப் பல்லாண்டுகள் வேண்டுமென்று அவர் கருதினார். இவைகளின் வாயிலாகப் பரதகண்டத்தின் பெருமையை ஓர்ந்துணர்ந்த பிறகு, சுவாமிகள் பிருந்தாவனம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பிரேம பக்தியைப் புகட்டினவனும் கீதாச்சாரியனுமான கண்ணபிரான் இளம்பிராயத்தில் புரிந்த திருவிளையாடல்களெல்லாம் ஈண்டு அவர் மனத்தகத்தே தெற்றெனத் தோன்றலாயின. இப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் வதிந்திருக்கையிலே சுவாமிகள் ஒரு நாள் கோவர்த்தனகிரியைப் பிரதக்ஷணம் பண்ணிவந்தார். கேளாது கிடைத்த உணவைமட்டும் புசிப்பதாகவன்றே

சுவாமிகள் விரதம் பூண்டிருந்தார்? அப்படிக்கிருக்க
அன்றைக்கு ஆகாரம் எதுவும் அவருக்குக் கிடைக்க
வில்லை. வனத்தினுட் போய்க்கொண்டிருந்த அவரை யார்
தான் தேடிவந்து உணவளிக்கப் போகின்றார்கள்? எனி
னும், அன்னத்தைப்பற்றிய கவலையே சிறிதும் இல்லா
தவராய், கார்வண்ணக் கண்ணனை மட்டும் கருத்தினில்
வைத்தவராய், அவர் மலையை வலம் வந்துகொண்
டிருந்தார். பசியும் களைப்பும் அதிகரித்து விட்டன.
சேர்ந்தாற்போல மழையும் வந்து சோவென்று
பொழிந்து சுவாமிகளை முற்றும் நனைத்து விட்டது.
அப்பொழுதும் கண்ணனைப் பற்றிய எண்ணந்தான் அவ
ரது சிந்தையிற் குடியிருந்தது. அதுபோழ்து இவரை
அழைக்கின்ற குரல் ஒன்று திடீரென்று பின்புற
மிருந்து இவரது காதில் விழுந்தது. ஆனால் திரும்பிப்
பாராமலே சுவாமிகள் விரைந்து சென்றார். கூவி
யழைத்த அன்பன் இவருக்காக ஆகாரம் எடுத்து வந்
திருப்பதாய்ச் சொல்லிக் கொண்டே நெடுந்தூரம்
பின் தொடர்ந்து ஓடிவந்து இவரை அணுகினான். இது
தெய்வாதீனமோ வென்று வியந்த சுவாமிகள், மேலும்
இதை ஆராய்ந்தறிய வேண்டுமென்று எண்ணி,
விரைந்து ஓட ஆரம்பித்தார். அம் மனிதனும் சுமார்
ஒருமைல் தூரம் கூடவே பின்பற்றி ஓடிவந்து, அவ
ரைத் தடுத்து நிறுத்தி, தான் கொண்டுவந்திருந்த ஆகா
ரத்தை ஏற்குமாறு பணிந்து விண்ணப்பித்துக் கொண்
டான். சுவாமிகளும் அவனது விருப்பத்துக்கு இணங்கி
போஜனம் பண்ணினார். அவரது உதிரக்கனல் ஒடுங்கவே
அம் மனிதனும் வனத்தினுள் சென்று மறைந்து

போய் விட்டான்! வனாந்தரத்தில் நிகழ்ந்த இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் மல்கியவாறே சுவாமிகள் கண்ணனது கருணையைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்; ஒருவேளை அக் கார் மேக வண்ணனே இவ்வேடம் தாங்கி வந்தானோ வென்றும் வியந்தார். கல்லினுட் சிறு தேரையையுங் காப்பாற்றுகிற கடவுள் தம்மையும் ஆதரித்து வருகிறார் என்ற திடச்சித்தம் இவருக்கு உதிக்கலாயிற்று.

அக்காலத்திலே காஜிப்பூர் என்னுமோர் ஊரிலே பெரியார் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் சில நாட்களுக்கு ஒரு முறைதான் உணவு ஏற்பது வழக்கம். ஆதலால் மாந்தர் அவரை "பவ ஆஹாரி பாபா" என்று அழைத்து வந்தார்கள். "காற்றைப் புசித்து வாழும் பெரியார்" என்பது அப்பெயரின் கருத்து. ஐம்பொறிகளையும் அறவே சுட்டெரித்த யோகீசுவரர் அவர். இப்பெரியாரிட மிருந்த பாத்திர மொன்றைத் திருடன் ஒருவன் ஒருநாள் அபகரித்துக் கொண்டு போகையிலே இவரது கண்ணுக்குத் தான் புலப்பட்டுவிட்டதை அறிந்தான். மருண்டுபோன கள்வன் உடனே அப்பாத்திரத்தைக் கீழேபோட்டு விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான். ஆனால் பாபாஜி அவனைத் துரத்திப் பிடித்து அதை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வணங்கி வேண்டினார்! தம்மிலும் அத்திருடனுக்கு அது அதிகம் தேவையான தென்பது அவரது கருத்து. ஆனால் இந்நிகழ்ச்சி அத்திருடனை சத்புருஷனாக்கி விட்டது. பவ ஆஹாரி பாபா தமக்கு நேரும் துன்பத்தை ஒரு தேவ தூதாகப் பாராட்டுவது வழக்கம். துன்பம் எப்போதும் மனிதனுக்கு நற்புத்தி

புகட்டுகிறது என்று அவர் சொல்லுவார். ஒருநாள் கொடிய அரவம் ஒன்றால் தீண்டப்பட்டு மூர்ச்சை யடைந்த பாபாஜி மயக்கம் தெளிந்த பின்பு அந்தச் சர்ப்பத்தையும் ஒரு தேவ தூதனுகவே பாராட்டி வணங்கினார். அருளுடைய இந்த நல்லாருடன் சின்னாள் இணங்கிக் கலந்திருக்க விரும்பிய விவேகாநந்த சுவாமிகள் அவரது உறைவிடம் தேடி யேகுவா ராயினர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது மாண்பனைத்தும் பவ ஆஹாரி பாபாவுக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தது. ஆகலால் அவர் அப்பெரியாருக்கு உவந்த சிஷ்யரை அன்புடன் வரவேற்றது இயல்பே. இருவர் கருத்தும் ஒருமித்து அவர்கள் இன்புற்றிருக்கையிலே அரும்பெரும் விஷயங்களைப் பற்றிய பேச்சு அடிக்கடி எழும். அவைகளின் வாயிலாக பாபாஜியின் ஞான முதிர்ச்சியையும் மேன்மையையும் அறிந்து கொண்ட சுவாமிகள் உலக நன்மையின் பொருட்டு அவர் ஏன் ஜனசமூகத்தில் கலந்து பழகலாகாது என்று வினவினார். இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டவர்போல் தோன்றிய பாபாஜியும், "ஏன்? தேகத்தின் உதவியின்றி ஒரு மனம் மற்றொரு மனத்தைக் கவராதோ?" என்று திருப்பி வினவினார். கம்பியின் உதவியில்லாமலே சத்தம் இடத்துக்கு இடம் செல்வது போன்று, தேகத்தைக் கொண்டு வெளியிடாவிடினும் தவவலிமையால் உயர்ந்த கருத்துக்களை உலகுக்கு ஊட்டி விடலாம் என்பது இதன் கருத்து. யோக மார்க்கத்தில் மிகக் கடினமானதும் நுட்பமானதுமான சாதனங்களை யெல்லாம் சாதித்தவர் காஜிப்பூரில் வதிந்திருந்த பெரியார். அவை

களையெல்லாம் தாமும் ஏன் பயிலலாகாது என்று விவேகாநந்த சுவாமிகள் சிந்திக்கலானார்.

முடிவாகத் தாம் யோகதீக்ஷை பெற விரும்புவதாக பாபாஜியிடம் தெரிவிக்கலா மென்று எண்ணி சுவாமிகள் ஒருநாட் காலை அவரது குகைக்குப் போகப் புறப் பட்டார். ஆனால் ஏனோ நடக்கக் கால் வரவில்லை. உடல் கட்டுண்டாற்போல் போய்விட்டது. ஏதோ ஒரு சக்தி இவரை நகர ஒட்டாது தடுத்தது. துயரம் மேலிட்டது. சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட சுவாமிகள் கீழேஉட்கார்ந்து கொண்டு, "நம் இறைவன் யார்? இராமகிருஷ்ணரா? பவ ஆஹாரி பாபாவா?" என்று மயக்கமுறுவாராயினர். பிந்தியவரிடம் சென்றால் என்ன வென்று முடிவு கட்டினார். ஆனால் நாவறண்டு போய்விட்டது; கண் களில் நீர் ததும்பியது; இந்த மருட்சிக்கிடையே ஜோதி யொன்று தென்பட்டது; பரிந்த முகத்துடன் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் தம்மைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதை அவர் கண்டார்! விவேகாநந்தருக்குப் பேச நா எழ வில்லை. கலங்கும் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பரம ஹம்ஸரை அவர் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தார். இவ் வாறு சுமார் இரண்டு மணிநேரம் சென்றது.பெறுதற்கு அரிய யாவையும் விவேகாநந்தர்மீது பரிவு கூர்ந்து அளித்த பரமஹம்ஸ தேவர் பற்றுடனும் பரிதாபத் துடனும் அவரைப் பார்த்த வண்ணமாகவே நின்றார். "ஆ! குருபக்தியற்றவன் ஆனேன் அல்லவா?" என்ற எண்ணம் இடி விழுந்தாற்போல சிஷ்யரது மனத்திற் பாய்ந்தது.அதுபொழ்தும் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டே நின்ற நமது அண்ணலைப் பார்த்து, "அத்தா! உனக்கு ஆளாகி, இனி அல்லேன் எனல் ஆமோ?" என்று கண்

ணீரும் கம்பலையுமாக விண்ணப்பித்து வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அதன் பிறகு சுவாமிகள் பவஆஹாரி பாபாவிடம் ஒரு தோழன்போல நடந்து கொண்டாரே யொழிய அவரைக் குருவாக ஏற்றுக் கொள்ளத் திரும்பக் கனவிலும் கருதவில்லை.

பின்பு தபஸ்விகள் - ரிஷிகளின் உறைவிடமான ஹிமாலய பர்வதத்துக்கு யாத்திரை பண்ண விரும்பிய சுவாமிகள் உத்தர திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மலையின் அடிவாரத்தில் ஆங்காங்குத் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த தமது சகோதர சிஷ்யர்களான அகண்டானந்தர், சாரதானந்தர் இவர்களைத் தற்செயலாகக் கண்டு மகிழ்வுற்றார். பிறகு அவர்களையும் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு அவர் மலைநாட்டினுள் பிரவேசித்தார். உலகிலே மிக மிகப் பெரிதாகிய இப்பர்வதத்தின் கம்பீரமான தோற்றம் சுவாமிகளின் மனதை மாண்புறச் செய்தது. அடர்ந்த ஆரண்யம், மலைவீழ் அருவிகள், ஓடும் ஓடைகள், அலை யெறியும் ஆறுகள், பாடும் பறவைகள், வீசும் இளங் காற்று, ஓசை யொலி யொன்றும் கேளாத குகைகள் ஆகிய இவைகளுக்கிடையே பரந்த எண்ணங்கள் எண்ணியும், உயர்ந்த உணர்ச்சிகள் எய்தியும், ஆழ்ந்த நிஷ்டைகள் புரிந்தும் சுவாமிகள் காலம் போக்குவாராயினர். கண்ணுக்கு எட்டிய வரையும் அதற்கப்பாலும் ஒழிவிலாதிருக்கும் பனிக்கட்டியினுள் புதைந்து கிடந்த பர்வதங்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலே யாருக்கும் பரம சாந்த முண்டாகும். அத்தகைய மகோன்னத மலையிலே நிலவும் சிவனார்போன்று நம் சுவாமிகளும் மனம் ஒடுங்கப் பெற்றுச் சாந்தமூர்த்தியாகத் திகழ்ந்திருந்தார்.

பதரிகாஸ்ரமம், கேதார்நாதம், கைலாயகிரி இத்யாதி க்ஷேத்திரங்களைக்கண்டு தரிசிக்கவேண்டுமென்று எண்ணியவராய் அவர் மலைத்தொடர்கள் பல கடந்து மேல் நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார். சமவெளியினின்று சுமார் இருநூறு மைல் மலைப் பிரதேசத்துக்குள் இவர் வந்துவிட்டார். மரம், செடி கொடிகள் வளராத பனிக்கட்டியினுள் நெடுந்தூரம் பிரயாணம் பண்ணியாய் விட்டது; பதரிகாஸ்ரமத்தையும் அணுகிவிட்டார். அப்போது திடீரென்று இவரது சகோதர சிஷ்யர் அகண்டாநந்த சுவாமிகளுக்குக் கடுஞ் சுரம் வந்துவிட்டது. ஆதலால் மேலும் பிரயாணம் செய்வது இயலாத காரியமாயிற்று. தாம் காண விரும்பிய ஸ்தலங்களை மனதால் சிந்தித்து வணங்கிவிட்டுக் கீழ் நோக்கி வந்தார். ஹிரிஷிகேசம் வந்தானதும் அகண்டாநந்தருக்குற்ற நோய் சொஸ்த மாயிற்று. ஆனால் அங்கு சுவாமி விவேகாநந்தருக்குப் பெரும் சுரம் வந்துவிட்டது. இரண்டு மூன்றுநாள் அவர் பிரக்ஞை யில்லாமலும் இருந்தார். நாடி ஒழுங்கா யடியாது நலிவுற்று, சீதம் உடலெங்கும் பரவினது. இவருக்கு அந்தியகாலம் வந்து விட்டதென்று எண்ணிச் சகோதர சிஷ்யர்கள் திகிலடைந்து விட்டார்கள். என்ன செய்வதென்று அறியாமல் அவர்கள் ஏங்கியிருக்கையில் சந்நியாசி ஒருவர் அங்குத் திடீரென்று வந்துசேர்ந்தார். அவர் கொணர்ந்திருந்த தேனில் ஏதோ ஒரு மாத்திரையைக் குழைத்து சுவாமிகளது வாயினுள் செலுத்தினர். சிறிது நேரத்தில் அவர் தெளிவு பெற்றெழுந்து சகோதரர்களைப் பார்த்து, "நான் மெய் மறந்து கிடந்தபோது உயர்ந்த அனுபவம் ஒன்று காண

லானேன். நான் இவ்வுலகில் சாதிக்கவேண்டிய அரும் பெரும் காரியம் பல உண்டு. அவைகளைப் பூர்த்தி பண்ணும்வரை ஒய்ந்து இருக்க என்றால் இயலாது. ஏகாந்தமான குகைவாசத்தை நான் நாடுவதெல்லாம் வீணே. நான் செய்து முடிக்கவேண்டிய காரியத்தின் பொருட்டு உலகிலே உலவும்படி ஏதோ ஒரு சக்தி என்னை ஏவுகிறது," என்றார். கட்டுக்கு அடங்காத அருட் சக்தி அவர் மாட்டுத் ததும்பி மிளிர்வதைச் சகோதர சிஷ்யர்களும் காணலானார்கள். பிணியால் நேர்ந்த நலிவு ஒழிந்து நல்ல தேக வலிவு பெற்றபின், அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து மிருகேந்திரன் போன்று சுவாமிகள் தன்னந்தனியே மற்ற நாடு நகரங்களையும் காணப் புறப் பட்டுவிட்டார்.

தென்திசையாகப் பிரயாணம் பண்ணின சுவாமி கள் சொற்பநாளில் டில்லி போய்ச் சேர்ந்தார். பார்த்த விடமெல்லாம் பழைய கோட்டைகளும் மாளிகைகளுமே காணப்பட்டன. சுமார் பத்து மைல் விஸ்தீரணத்துக்கு அழிந்துபோன அரண்மனைகளே தென்பட்டன. முன் னாளைய மன்னர்களது மாட்சிக்குச் சான்றுகள் யாண்டும் மிளிர்ந்திருந்தன. எத்தனை யெத்தனையோ அரசர்களுக் குத் தலைமைப் பட்டணமாய்த் திகழ்ந்த இடம் இது. ஆனால் பார் ஆளும் பதவி பெறினும் உலக வாழ்வு நிலை யற்ற தென்பதையே சுவாமிகள் ஈண்டு இடையறாது சிந்திப்பாராயினர். முடிசார்ந்த மன்னர்களும் முடி விலே ஒரு பிடி சாம்பலாய்ப் போய்விட்டார்கள் என் பதையே ஆங்காங்குக் காணப்பட்ட குட்டிச் சுவர்களும் பாழுங் கட்டிடங்களும் இவருக்கு ஞாபகமூட்டின.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

மாளிகையிலும் குடிசையிலும்

டில்லியினின்று மேலும் சஞ்சரித்துக்கொண்டே போன சுவாமிகள் இராஜபுதன சமஸ்தானங்களில் ஒன்றுன ஆள்வார் ராஜ்யத்தில் பிரசன்னமானுர். அங்கே கடைத்தெருவிலேயிருந்த தர்ம சாலை யொன்றின் மேன் மாடியிலே அவர் தங்கினுர். முகம்மதிய பண்டிதர் ஒருவரும்,டாக்டர்ஒருவரும் இவருக்கு முதன்முதற்பழக்கம் ஆனுர்கள். சொற்பநாளில் இவரது பெருமை அவ்விருவர் மூலம் ஊரெங்கும் பரவிவிட்டது. கற்றவர்களும், மற்றவர்களும், இந்துக்களும், முகம்மதியர்களும் திரள் திரளாய் இவரிடம்வரலாயினர். இந்துமதம், முகம்மதிய மதம், மதங்களின் சமரசம், சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், உருது, இத்தியாதி விஷயங்களைப்பற்றி சுவாமிகள் அற்புதமாகப் பேசினது எல்லாருடைய மனத்தையும் கவர்ந்தது. முகம்மதியர்கள் பலர் இவர்மீது பேரபிமானங் கொண்டு, தங்களது இல்லங்களுக்கு இவரை அழைத்துச் சென்று, இந்துக்களது ஆசாரத்துக்கு ஒப்ப உணவு சமைத்து அளித்து உபசரித்தார்கள். சுவாமிகளும் சந்நியாச தர்மத்தை யனுசரித்து, மக்கள் அனைவரையும் கடவுளது குழந்தைகளாகப் பாராட்டி, அன்னவர்கள் பக்தியுடன் படைக்கும் உணவை ஏற்று வந்தார்.

அதுபோழ்து ஆள்வார் சமஸ்தானத்தில் திவானுயிருந்த சேனுதிபதி இராமசந்தர்ஜியின் காதுக்கு நம்

சுவாமிகளின் மகிமை எட்டியது. அவர் சுவாமிகளைத் தம் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வரவேற்று அவரோடு நெருங்கிப் பழகிவருவா ராயினர். "ஆங்கிலக்கல்வியில் அளவில்லாத தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு மகாபுருஷர் எனது இல்லத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்" என்று, ஒரு நாள் திவான், ஆள்வார் மகாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார். அக் கோமகனும் ஒருதினம் பிரதானிகள் புடைசூழ, சுவாமிகளது இருப்பிடம் சென்று பணிவுடன் அவரை வணங்கினார். பிறகு, பார்ஆளும் வேந்தனுக்கும் அருள் ஆளும் வேந்தனுக்கு மிடையே பின் வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

மகாராஜா : பண்டிதராகிய நீவிர் பணம் சம்பாதியாது பிக்ஷை யெடுப்பானேன் ?

சுவாமிகள் : அரசே ! பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதைப் புறக்கணித்துவிட்டு, நீவிர் ஆங்கிலர்களுடன் கூடி வனத்தில் வேட்டையாடியும், நாட்டிற்குரிய பொருளை விரயம் பண்ணியும் வீண் காலம் கழிப்பானேன் ?

மகாராஜாவுடன் வந்திருந்தவர்கள் இவர் அஞ்சாது அளித்த மறுமொழியைக் கேட்டு மருண்டார்கள். "என்ன தைரியம் ! இவரது கதி என்னுமோ !" வென்று திகைத்தார்கள். ஆனால் கோமகனுக்கோ கோபம் வரவில்லை. அவர் சற்றுச் சும்மா இருந்தார். பிறகு, "அது என் இஷ்டம்" என்று அவர் விடையிறுத்தார்.

"இரந்துண்பது என் இஷ்டம். ஆனால் சமூகத்துக்கு நான்செய்யவேண்டிய கடமையில் தவறுவதில்லை" என்றார் சுவாமிகள்.

"விக்கிரகங்களை வணங்குவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை ; என்கதி என்னாகும் ?" என்று கேட்டுவிட்டுப் பரிகாசத்துடன் மகாராஜா புன்னகை புரிந்தார்.

சுவாமிகள் : என்ன, ஏளனம் பண்ணுகின்றீர்களோ ?

மகாராஜா : இல்லை சுவாமிகளே! பாமரர் போன்று நான் கல்லையும், மண்ணையும், உலோகத்தையும் வணங்கேன். இது ஓர் அபராதம் எனின், இதற்காக நான் மறுமையில் துன்புற நேரிடுமோ ?

சுவாமிகள்: நல்லது, ஒவ்வொருவரும் அவரவரது கொள்கையின்படி நடந்துகொள்க.

விக்கிரகங்களி னெதிரே நின்றுகொண்டு சுவாமிகளே கசிந்துருகி வழிபட்டதைப் பார்த்தவர்கள் சிலர் அச்சபையின்கண் அமர்ந்திருந்தனர். அன்னவர்கள் விக்கிரகாராதனையைக் கண்டிக்க சுவாமிகள் மகாராஜாவுக்கு எப்படி இடந் தந்தாரென்று வியந்தார்கள்.

ஆனால் சிறிது நேரத்துக்குள் சுவாமிகள், நிலைமையை அறவே மாற்றிவிட்டார். அங்கு ஒரு சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த படமொன்றைக் கொணரச் செய்தார். உடனே அதன்மீது காரித் துப்பும்படி திவானை ஏவினார் ; மற்றவர்களையும் அங்ஙனே தூண்டினார். ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் மருண்டார்கள், வெருண்டார்கள்; வியர்வை கொட்டினார்கள். "ஏன், இது வெறும் கண்ணாடியும் காகிதமுந் தானே ! இதன்மீது துப்புவதற்கு உங்களுக்கு என்ன ஆட்சேபம்?" என்றார். "அது எங்கள் அரசர் பெருமானது படமல்லவா ?" என்று ஒடுங்கிய குரலி லுரைத்தார்கள் சபையோர் அனைவரும்.

சுவாமிகள் மீண்டும், "அப்புகைப் படமானது மகாராஜா அல்ல என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அவர்போன்ற பிரதிபிம்பம் மாத்திரமே அது. எனினும் அதன் மூலம் நீங்கள் அவருக்கு மரியாதை காட்டுகிறீர்கள். அது போன்றே கல்லும் மண்ணும் கடவுள் ஆகிவிடமாட்டா. கல்லே, மண்ணே, தாமிரமே யென்று யாரும் பிரார்த்திப்பதில்லை. இவ்வஸ்துக்களினால் செய்திருக்கும் விக்கிரகங்கள் அல்லது சின்னங்களின் மூலம் ஏகனாய், எல்லாம் வல்லவனாய், எங்கும் நிறைந்தவனாய் இருக்கும் முழுமுதற் கடவுளையே நினைந்து ஜனங்கள் வணங்குகின்றனர். கடவுளது ஞாபகமூட்டுதற்கே இந்த உருவங்கள் உதவி புரிகின்றன" என்று விளக்கிக் காட்டினார். இதையெல்லாம் செவியுற்ற இராஜா, "பெரியோய்! இவ் விஷயத்தில் நான் இதுபரியந்தம் அறிவிலியாயிருந்தேன். இப்போது கண் விழித்துக்கொண்டேன்," என்று கைகூப்பி வணங்கி விநயத்துடன் தெரிவித்தார். பின்பு திவானது வீட்டினின்று புறப்பட சுவாமிகள் எழுந்திருந்தபோது, "என் மீது கிருபை வைக்கவேண்டும், சுவாமிகாள்!" என்றார் அரசர் கோமான். "வேந்தே! கடவுள் ஒருவர்தான் கிருபா மூர்த்தி. அவரை அல்லும் பகலும் வேண்டி வழுத்தும்; உம்மை அவர் இரட்சிப்பார்," என்று பகர்ந்தருளி சுவாமிகள் வெளியேகிவிட்டார். சுமார் ஏழு வார காலம் அவர் அந்நகரில் வதிந்திருந்து தோட்டி முதல் தொண்டமான் வரை பலருக்கும் அனுக்கிரகம் செய்தருளினார்.

பிறகு நெடுகப் பிரயாணம் பண்ணிக்கொண்டு ஜயப்பூர், அஜ்மீர் இத்தியாதி ஊர்கள் உட்படப் பல

இடங்களைப் பார்த்துவிட்டுக் கடைசியாக ஆபு மலைக்குச் சுவாமிகள் போய்ச் சேர்ந்தார். தேவகணங்கள் நிலவுதற்கேற்ற அத்தகைய அழகு பொருந்தியதாயிருந்தது அம்மலை. பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டிலே அளவிலாத தனம் செலவிட்டு அம்மலையின்மீது கட்டப்பட்டிருந்த ஜைனக் கோயிலின் அழகையும் சித்திர அமைப்பையும் கண்டு களித்து, அதற்கு நிகரானது மற்றொன்று நாட்டினுள் இருக்குமோவென்று சுவாமிகள் திகைத்தார். அங்கு ஒருநாள் ஒரு பண்டிதருடன் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ள சுவாமிகள் ஓரிடத்திற் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கேத்திரி மகாராஜா அம் மலைக்கு யாத்திரை வந்திருந்தார். அவருடைய காரிய தரிசி இவரைத் திண்ணை தூங்கிச் சோம்பேறிக் கூட்டத்தில் ஒருவராகக் கருதினார். ஆதலால் இவர் விழித்ததும் பரிகாசம் செய்தற்பொருட்டு இவரோடு உரையாட ஆரம்பித்தார். ஆனால், அந்தோ! சொற்ப நேரத்துக்குள் இவர் சாமானியமானவர் அல்லர் என்பதை அறிந்துகொண்டார்! உடனே காரியதரிசியானவர் மகாராஜாவிடம்போய்த் தாம் தரிசித்த பெரியாரைப்பற்றித் தெரிவித்து இருவருக்கும் அறிமுகம் பண்ணிவைத்தார். கேத்திரி நாடாண்ட அம்மன்னர் மிகப் படித்தவர்; ஈசுவர பக்தியுடையவர். ஆதலால் சுவாமிகளிடம் அரும் பெரும் விஷயங்களைப்பற்றி அவர் கேள்விகள் பல கேட்டார். இவர் விடுத்த பதில்கள் பக்குவியாகிய அவரது உள்ளத்திலே பசுமரத்தாணிபோற் பாய்ந்தன. நற்குண நல்லொழுக்கம் வாய்க்கப்பெற்ற மகா

ராஜாமீது சுவாமிகளுக்கும் அபிமானம் மிகவுண்டாயிற்று. வேந்தனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி சுவாமிகள் அவரைச் சிஷ்யராக ஏற்றுக்கொண்டு உபதேசம் செய்தருளினார். ஆங்காங்கு பரிபக்குவம் அடைந்தவர்களைக் காணுந்தோறும் அவர்களுக்கு தீக்ஷை முதலியன தந்து சிஷ்யர்களாக அவர்களை சுவாமிகள் ஏற்று வந்தது ஈண்டுக்கருதற்பாலது. ஆயுள்பரியந்தம் கேத்திரிக் கோமானானவர் சுவாமிகளின் முக்கிய சீடர்களில் ஒருவராகத் திகழ்ந்திருந்தார். அமெரிக்காவினின்று அவர் பிற்காலத்தில் விடுத்த மேலாம் கருத்துக்கள் அடங்கிய கடிதங்களிற் சில இம்மன்னவருக்கு எழுதப்பட்டனவாம்.

சுவாமிகளைவிட்டுப் பிரிய சிறிதும் விரும்பாதவராய்க் கேத்திரி மகாராஜா தமது சமஸ்தானத்தினின்று கஷ்டத்துடன் அவரை வழியனுப்பிவைத்தார். அதன்பிறகு அருள் வேந்தர் கூர்ஜரத்தில் பல இடங்களில் பிரசன்னமாயிருந்தார். இலிம்படி என்பதோர் சமஸ்தானம் அம்மாகாணத்தில் உண்டு. சஞ்சாரத்தில் களைத்துப்போயிருந்த சுவாமிகள் அவ்வூர் போய்ச் சேர்ந்ததும், சந்நியாசிகள் வசிக்கும் இடம் ஒன்று அவண் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அங்கே சென்றார். அது ஒரு தன்னந்தனியான வீடு. அதில் வசித்திருந்த சாதுக்கள் சிலர், எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் அங்கு அமர்ந்திருக்கலாமென்று கூறி அன்புடன் இவரை வரவேற்றனர். அம்மனிதர்களுடைய ஒழுக்கத்தைப்பற்றி முதலில் சுவாமிகள் சிந்திக்கவில்லை. ஆனால் இரண்டு மூன்று நாளில் எல்லாம் இவருக்கு விளங்கிவிட்டது. அவர்கள்

பில்லி சூனியக்காரர்கள். குரூரமான முறையில் மக்களை பலிகொடுத்தும், அருவருப்பான நீசத் தொழில்கள் புரிந்தும் துஷ்டதேவதைகளை வசப்படுத்துவது அவர்களது நோக்கம். அத்தகையவர்கள் பக்கத்து அறையில் பூஜை போடுவது சுவாமிகள் காதில் விழுந்தது. தீங்கு ஏதாவது நேரிடுமோ வென்று எண்ணி அவர் வெளியேகப் பார்த்தார்; ஆனால் அந்தோ! வெளிக் கதவைப் பூட்டி வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் காவலிருந்தார்கள்! விபரீதக் கொள்கையும் கொடூரச் செயலும் உடைய ஒரு பாலார் தேவாராதனையின் பெயரால் நீசத் தொழில் செய்வதுண்டு என்று சுவாமிகள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். இக்கொடியவர்களால் தமக்குக் கெடுதியும் ஆபத்தும் நேரிடப் போகிறதென்று பயந்தாரெனினும் கடவுளை நினைந்து சாந்தமாயிருந்தார்.

இது இப்படியிருக்க, நம் சுவாமிகளைக்கண்டு தரிசிக்க ஒரு பையன் இடையிடையே அங்கு வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் சிறுவனானபடியினால் அவனைப்பற்றி சூனியக்காரர் யாருக்கும் சந்தேகம் ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. மறுநாட்காலையில் அவனைக் கண்டதும் திடீரென்று யோசனை யொன்று சுவாமிகள் மனதிற் பாய்ந்தது. தம் அறையிற்கிடந்த ஒரு ஓட்டின்மீது அடுப்புக் கரியால் ஏதோ எழுதி, "நான் அபாயத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இதை இவ்வூர் மகாராஜாவிடம் கொண்டோடு," என்று அப்பையன் காதில் ஓதி, ஓட்டைக் கையிற் கொடுத்தார். அவனும் அதை வேஷ்டிக்குள் மறைத்துக்கொண்டு வெளியே போய் விட்டான். ஒரு மணி நேரத்துக்குள் சிப்பாய்த்திரள்

ஒன்று அங்கு வந்துவிட்டது. சுவாமிகளும் அப்பாதகர்கள் கையினின்று மீண்டார். அச்சிறுவன் செய்த உதவியை சுவாமிகள் என்றும் மறக்கவில்லை.

இவ்விதம்படி மகாராஜாவின் அரண்மனையைச் சார்ந்த பண்டிதர்கள் சிலருடன் சுவாமிகள் சொற்பநாள் அமர்ந்திருந்தார். பிறகு ஜுனகாட் சமஸ்தானத்துக்கு அவர் போனார். இப்படி இராஜாக்களுடன் அவர் நெருங்கிப் பழகினது தமது பேருக்கும் புகழுக்கும் அல்ல. சமுதாயத்தில் பொறுப்பு மிகப்படைத்திருந்த அன்னவர்களைச் சீர்திருத்தி விட்டால் அவர்களின் மூலம் ஆயிரக்கணக்கான பிரஜைகள் நன்மை யடைவார்கள் என்பதே அவரது நோக்கம். கல்வி, பொருளாதாரம், கைத்தொழில், விவசாயம் முதலிய துறைகளில் என்னென்ன அபிவிருத்திகள் செய்யவேண்டுமென்று அரசர்களுக்கும், மந்திரி பிரதானிகளுக்கும், திவான்களுக்கும் சுவாமிகள் எடுத்துப் போதிப்பார். இன்று அவர் ஒரு இராஜ மாளிகையிலும், நாளை ஓர் ஏழையின் குடிசையிலும் காணப்படுவார். இவ்வாறு பிரயாணம் செய்த சுவாமிகள் ஜுனகாட் ராஜ்யத்துக்கு திவானாயிருந்த பாபு ஹரிதாஸ் விஹாரிதாஸுடைய விருந்தினராகக் கொஞ்சகாலம் அமர்ந்திருந்தார். அதுபோழ்து தினந்தோறும் திவானுக்கும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் சநாதன தர்மத்தின் பெருமையைப் புகட்டிவந்தார். ஜுனகாட்டைத் தமது முக்கிய இருப்பிடமாக வைத்துக்கொண்டு அதைச் சுற்றிலுமிருந்த கிர்னார்மலை, சோமநாதம், துவாரகை முதலிய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை போய்வந்தார்.

கூர்ஜர மாகாணத்திலிருந்த மற்றும் பல இடங்களுக்கும், சிற்றரசர்களது நகரங்களுக்கும் போயிருந்தார். அவைகளுள் சுதாமபுரி ராஜ்யம் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாட்டு மகாராஜாவுடன் ஒன்பது மாதகாலம் அவரது அரண்மனையிலேயே சுவாமிகள் அமர்ந்திருந்தார். அவ்வாறு அவர் அங்குத் தங்கினதின் நோக்கம் அங்கிருந்த பண்டிதர்களுடன் கூடி வேதங்களையும் மற்றும் பல சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்தற் பொருட்டேயாம். இந்த ஆராய்ச்சியும் பிற்காலத்தில் சுவாமிகளுக்கு மிகவும் பயன்பட்டது. ஆயுள் பரியந்தம் அவ்விடத்திலேயே அமர்ந்து விடும்படி மகாராஜாவானவர் சுவாமிகளை மிக வேண்டினர். ஆனால் அருளாளர் அதற்கு எவ்வாறு இசைவார்? பரதகண்டம் முழுதும் தாம் சுற்றிப் பார்க்கவேண்டுமென்றும், தம்மால் பூர்த்தியாக வேண்டிய பெருங்காரியம் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதென்றும், அது எத்தகையது, எவ்வாறு முடிவுபெறு மென்று தமக்கே தெரியாதென்றும் அவர் பகர்ந்தருளினர். இவரது ஆற்றல்களை யெல்லாம் ஒருவாறு அறியலான பண்டிதர்கள் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலான மேல் நாடுகளில் வேதாந்த மதத்தை விளக்கிக்காட்ட வல்லவர் இவர்தான் என்று கருதலானர்கள். இந்த எண்ணத்தை முதன்முதல் இவருக்கு ஊட்டினவர்களும் இப்பண்டிதர்களேயாம். சுவாமிகளும், “இறைவனது திருவுளப்படி யாகுக,” என்று நவின்று விட்டு அந்நாட்டினின்று புறப்பட்டார்.

பின்பு அம்மகாபுருஷர் பிரவேசித்த பட்டணங்களில் பிரதானமானது பம்பாய் நகரம். ஈண்டு அவர்

இருந்தது சின்னளே யெனினும் பிரபலமானவர்கள் பலரைச் சந்தித்துப் பேச அவருக்குத் தருணம் விரைவில் வாய்த்தது. அவர்களது மனத்தகத்தே யிருந்த மருளைநீக்கி அறிவை வழங்கி யருளினார். அவர்களுள் விருந்தாப்பிய வைதிகர்கள் கிளிப்பிள்ளைகள் போன்று சாஸ்திரங்களை ஓதினவர்களா யிருந்தார்களே யொழிய அவர்களது வாழ்விலே காலமாறுபாட்டுக்கு ஏற்பப் புதிய பெருமை எதுவும் பொலியாதிருந்ததைக் கண்ட சுவாமிகள் நாட்டின் க்ஷீண தசையை நினைந்து மிக வருந்தினார். ஆனால் வாலிபர்களுக்குத் தேசீயக்கல்வி அளிக்கப் பெறாதிருந்தபோதிலும், அவர்கள் மாட்டுப் புதிய கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் கிரகிப்பதில் அவாவும், காலத்துக்கேற்ற வாழ்வு முறையைக் கையாளவல்ல ஆற்றலும் இருப்பதைக்கண்டு, வருங்காலத்தில் தேசம் முன்னேற்றம் அடையப்போவது இளைஞர்கள் மூலமாகத்தான் என்று அவர் நன்கு உணரலானார்.

சுவாமிகள் பின்னர் விஜயம் செய்தது பூனாவிற்காம். மகா பண்டிதரெனவும் தேசாபிமானி யெனவும் நாடெங்கும் பிரசித்தி பெற்ற பாலகங்காதர திலகருடன் இவ்வூரிலே சுமார் பத்து நாள் அவர் அமர்ந்திருந்தார். நான்கு வேதங்களையும் கசடறக் கற்றவர் திலகர் பெருமான். ஆதலால், சுவாமிகளும் அவரும் வைதிக வாழ்வே இந்தியாவின் சிறந்த நாகரிகம் என்றும், அதை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் புதிய முறையில் இந்தியா புத்துயிர் பெற்று எழுந்திருக்க வேண்டுமென்றும் அளவளாவி உரையாடியிருந்தனர். அங்கிருந்து சுவாமிகள் பெல்காம் என்னும் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்

தார். அங்குக் கற்றவர்களும் மற்றவர்களும் ஏராள மானவர்கள் வந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டே யிருந் தனர். அண்ணலும் அவர்களுக்கு வேண்டிய நற்புத்தி களைப் புகட்டி வந்தார். அவைகளில் இரண்டொன்று ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கவைகளாகும். அதாவது சதா ஔஷதம் சாப்பிடும் பழக்கத்துக்கு யாரும் ஆளாய் விடலாகாது. மனந்தான் அநேக வியாதிகளுக்குக் காரணம். ஆதலால் மனம் உற்சாகத்துடனும், மகிழ்ச்சி யுடனும் தூய்மை பொருந்தியும் இருந்தால் நோய்கள் பல எளிதில் தவிர்க்கப்படும். அத்துடன் தேகத்தைத் தளர்வுறச் செய்கின்ற இன்பம் எதிலும் மனிதன் ஈடு படலாகாது. இரண்டாவதாக, நல்லவர்களுக்குத்தான் உலகம் நல்லதாகத் தோன்றும். பிறர்மீது குறைகூறுது எல்லார்க்கும் அன்பனுய் நடப்பவனிடத்து மற்றவர் களும் அன்பாய் நடந்து கொள்ளுவார்கள் என்பதாம். பெல்காம் பட்டணத்திலே நெடுநாள் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று இப்பெரியாரைப் பலர் வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஆனுல் அவர் தமது தீர்த்த யாத் திரையை விரைவில் முடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டு தக்ஷிண திக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

பம்பாய் இராஜதானியில் சஞ்சரித்துக் கொண் டிருந்தபோது சுவாமிகள் அநேக மகாராஜாக்களைச் சந்திக்க நேரிட்டதெனினும், அவர் அப்பிரதேசங்களில் உண்ண உணவில்லாது கழித்த நாட்களும் பல உண்டு. ஒரு முறை அவர் முதுவேனிற் காலத்தில் ரயில் வண்டியில் நெடும் பிரயாணம் பண்ண நேர்ந்தது. அப் போது எந்த ஸ்டேஷனிலும் விலை கொடுத்தாலொழியக்

குடிப்பதற்கும் ஜலம் அகப்படாது போய்விட்டது. சுவாமிகளோ கையில் பணம் வைத்துக் கொள்வதில்லை. ஆதலால் ஒருநாள் முழுதும் ஜலபானமுங்கூட இல்லாது அவர் வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்தார். அவரோடு பிரயாணம் பண்ணின ஒரு வணிகன் அவரைப் பரிகாசம் பண்ணிக்கொண்டே போனான். ஏனென்றால் பணம் சம்பாதியாத சோம்பேறியைக் காண அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மறுநாள் உச்சி வேளையில் ஒரு சந்திப்பு ஸ்டேஷனில் ரயில் வண்டி மாற்றுதற்காகத் தங்கு மண்டபம் ஒன்றில் பிரயாணிகள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. ஏதோ கொஞ்சம் இனம் கொடுத்தவர்களைமட்டும் காவற்காரன் மண்டபத்தினுள் உட்கார விட்டான். ஆதலால் சுவாமிகள் மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்கவும் முடியவில்லை. வேஷ்டி ஒன்றை நனைத்து, சுடு மணலின்மீது அதை விரித்து, ஒரு கம்பத்தின் மீது சாய்ந்து கொண்டு, மாளாத கடும் வெயிலில் அவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் எதிரே மண்டபத்தினுள் அமர்ந்திருந்த வணிகனுக்கு இதெல்லாம் வேடிக்கையாயிருந்தது. "சந்நியாசியாரே, பாரும்! நான் கஷ்டப்பட்டுப் பணம் சம்பாதிக்கிறேன்; ஆதலால் நிழலிலே வீற்றிருந்து பூரி, லட்டு முதலிய பட்சணங்கள் புசிக்கிறேன்! நீர் உலகைத் துறந்த பெரியோர் அல்லவா? ஆதலாலே உலர்ந்த தொண்டையும் ஒடுங்கிய வயிறுந் தாங்கி வெயிலில் புழுங்கிக் கிடப்பதுதான் உமது கதி!" என்று பரிகசித்தான். எரிசினம் ஊட்டும் இந்நிலையிலும் சுவாமிகள் திருமுகத்துக்கு அணிகலமாக இலங்கிய சாந்தம் சிறிதும் மாறவில்லை.

அப்போது அவ்வூரைச் சார்ந்த மனிதன் ஒருவன் வலது கரத்திலே பெரிய பொட்டணமொன்றும் ஒரு லோட்டாவும், இடது கரத்திலே ஆசன மொன்றும் மண் கூஜாவில் குளிர் ஜலமும் பற்றி எடுத்துக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். ஓரிடத்தில் அவசரத்துடன் ஆசனத்தைப் பரப்பி, அதன்மீது தான் கொணர்ந்த பண்டங்களை வைத்துவிட்டு, "போஜனம் பண்ண எழுந் தருளும், சுவாமி!" யென்று பசித்திருந்த சுவாமிகளை வணங்கி வேண்டினன். இவர் சற்று நேரம் ஒன்றும் பேசாதிருந்தார். ஆனல் அம்மனிதன் ஓயாது வேண்டி யழைத்தபோது அவர், "நான் உன்னை முன்பின் அறி யேன். நீ தேடுபவர் நாமென்று தவருக எண்ணு கிருய் போலும்," என்ருர். "இல்லை, இல்லை, எனக்குக் காண்பிக்கப்பட்டவர் நீங்கள் தான். தயவு கூர்ந்து விரைவில் உணவேற்க வாருங்கள், சுவாமி," என்று பணிவுடன் திரும்பவும் அழைத்தான் புதிதாக வந்த அம்மனிதன். "நீ என்னை எங்குக் காணலுற்ருய்? விவரம் சொல்லுக," என்று சுவாமிகளும் மிக வியந்து வினவி ஞர்.

அதற்கு அம்மனிதன், "அடியேன் இவ்வூரிலுள்ள ஒரு மிட்டாய்க் கடைக்காரன். இன்று நான் போஜனம் பண்ணியதும் சிறிது கண்ணுறங்கலாமென்று படுத் தேன். அப்போது ஸ்ரீ ராமபிரான் எனது கனவிற் ருேன்றி, தங்களை நன்ருகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி, 'என் பக்தன் இரண்டு நாளாய் உண்ண உணவின்றி வருவ தைக் காண நான் ஆற்றகிலேன். பூரியும் கறியும் சமைத்து, மிட்டாய் வகைகள், குளிர்ந்த ஜலம், அமர்ந் திருக்க ஆசனம் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்டேஷ

னுக்கு ஓடிவா,' என்றார். விழித்தெழுந்த பேதையேன் இது வெறுங்கனவென்று எண்ணித் திரும்பிப் படுத்தேன். ஆனால் எம்பெருமான் மறுபடியும் என்னைத் தட்டியெழுப்பி இப்பணியாற்ற ஆக்ஞாபித்தார். அவ்வண்ணமே அடியேனும் விரைந்து வந்துளேன். தூரத்தில் வரும்போதே தேவரீரை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டேன். பசியால் வாடியிருக்கும் பெரியோய்! உண்ண எழுந்தருளும்," என்று பகர்ந்து கொண்டு கை கூப்பி வணங்கி வேண்டி நின்றான். தமது உபாசனாமூர்த்தியாகிய இராமபிரானது கருணையை நினைந்து கொண்டே சுவாமிகளும் அமுது பண்ணினார். நிகழ்ந்த யாவையும் வியப்புடன் பார்த்து வந்த வணிகன் தனது அபராதத்தை க்ஷமித்தருளும்படி சுவாமிகளது அடியிணையில் விழுந்து நமஸ்கரித்து வேண்டினான். நிந்தை, ஸ்துதி, மானம், அவமானம் இவை யாவையும் சமமாகப் பார்க்கும் தீர்க்க தரிசியாகிய நம் துறவி வேந்தர் அவனிடம் தாம் வெகுளவில்லை யென்று உறுதி கூறினார்.

ஆணவ அகங்காரமுடையவர்களை அதட்டி புத்தி புகட்டவல்ல ஆற்றலும் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் மிகப் படைத்திருந்தார். ஒருநாள் பிரபு ஒருவர் ரயிலில் இண்டாம் வகுப்பு வண்டிக்கு இவருக்குச் சீட்டு வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். பெட்டி படுக்கையின்றி, உணவின்றி, இவர் இரண்டாம் வகுப்பு வண்டியிலே பிரயாணம் பண்ணினது, அவ்வண்டியிலே பிரயாணம் செய்த இரண்டு ஆங்கிலேயர்களுக்கு வியப்பூட்டியது. இரந்துண்ணும் பக்கிரி ஒருவனுக்குத் தாங்கள் பேசும் இங்கிலீஷ் பாஷை எவ்வாறு தெரியுமென்றெண்ணி,

அவர்கள் சுவாமிகளைக் குறித்துப் பரிகாசமாய்ப் பேசிக் காலம் போக்குவாராயினர். சுவாமிகளும் ஒன்றும் தெரியாதவர் போல அமரிக்கையாகவே அமர்ந்திருந்தார். நெடுந்தூரம் சென்றபின், ஓரிடத்தில் வண்டி நின்ற போது, பருக நல்ல ஜலம் எங்கு அகப்படுமென்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் ஒருவரை சுவாமிகள் ஆங்கிலத்தில் வினவினர். உடன் சென்ற வெள்ளைக்காரர்கள் இருவரும் வியப்படைந்து, "ஓ, உமக்கு ஆங்கிலம் தெரிகிறதே! நாங்கள் பகடி பண்ணினதை நீர் ஏன் நிராகரிக்கவில்லை?" என்று கேட்டார்கள். "அன்பர்களே! நான் மூர்க்கர்களைக் காண்பது இதுவல்ல முதற்றடவை!" யென்று சுவாமிகள் மறுமொழி விடுத்தார். அதைக் கேட்டதும் வெள்ளைக்காரர்களுக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டது. இவரைத் தாக்கி வருத்த வேண்டுமென்று அவர்கள் சினந்து முன்வந்தார்கள். "ஓகோ! ஒழுக்கம் தவறி நடந்துகொண்டது மல்லாமல் தேக வலிமையால் உங்களது மேன்மையைச் சாதிக்க வருகின்றீர்களோ? நல்லது, வாருங்கள்! அதற்கும் ஆயத்தம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே சட்டை விளிம்பைச் சுருட்டிக்கொண்டு மற்போருக்குத் தயாரானர். பக்கிரியின் முகத்தில் திகழ்ந்த தைரியத்தையும் புஜங்களில் துடித்த வலிமையையும் காணலுற்ற எதிரிகள் இந்த மனிதனோடு முரண்டுவது அபாயமென்றெண்ணி மெதுவாகப் பின் வாங்கிவிட்டார்கள். சுத்த வீரனே தான் அஹிம்சா தர்மத்தையும், காருண்யத்தையும் கையாள வல்லவனென்று சுவாமிகள் புகட்டியது இந்நிகழ்ச்சியால் அறிதற்பாலது.

பத்தாம் அத்தியாயம்

பாரதத்தாயின் திருவடியில்

பெல்காமினின்று தென்முகமாகப் புறப்பட்ட சுவாமிகள் பெங்களூர் வந்து சேர்ந்தார். அந்நகரில் இருந்த அறிஞர்கள் பலர் ஒரு வாரத்துக்குள் இவரது பெருமையை அறிந்து இவர்பால் புடை சூழலாயினர். மைசூர் சமஸ்தானத்துக்கு அப்போது திவானாயிருந்த சேஷாத்திரி ஐயர் அவர்கள் சுவாமிகளைத் தமதில்லத்திலே அதிதியாக அமர்ந்திருக்கச் செய்தார். சொற்ப நாளில் மகாராஜா ஸ்ரீ சாமராஜேந்திர உடையார் முன்னிலைக்கு அவர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். சுவாமிகளது பேரறிவையும், தேசாபிமானத்தையும் மற்றும் பல மாண்புகளையும் காணலுற்ற மகாராஜாவுக்கு அவர்மீது நாளேற ஏற அன்பும் மரியாதையும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. இராஜ்ய பரிபாலனத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் பலவற்றை இவர் அவ்வேந்தனுக்கு எடுத்துப்புகட்டினார். அவர்பாலிருந்த பல நற்குணங்களை சுவாமிகள் யாண்டும் புகழ்ந்து பேசினாரெனினும், நேரே அவரோடு உரையாடின போதெல்லாம் அவர்மாட்டிருந்த குறைபாடுகளை எடுத்தோதிச் சீர்திருத்த முயன்றார். சமஸ்தான காரியங்களை நிர்வகித்த உத்தியோகஸ்தர்களைப் பற்றியும் பிரதானிகளைப் பற்றியும் சுவாமிகள் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் யாதென்று மகாராஜாவானவர் இவரைக் கேட்டார். அப்போது உத்தியோகஸ்தர்கள் பலர் பக்கத்தில் இருந்தும் சுவாமி

கள் தயங்காது அவர்களது குணங் குற்றங்களையெல்லாம் அச்சபையின்கண் எடுத்துச் சொன்னார். பெரிய அந்தஸ்தில் இருப்பவர்களைப்பற்றி இவ்வாறு வெட்டவெளிச்சமாகப் பேசுவது சில சமயங்களில் உயிருக்கே ஆபத்தாய் முடியுமென்று சுவாமிகளைத் தனியாக அழைத்து அரசர் சிறிது கவலையுடன் தெரிவித்தார். அதற்கு அருளாளர் "முகஸ்துதி பண்ணுவது சந்நியாசியுடைய தொழில் அல்ல. வேந்தே! உமது ஒழுக்கத்தைப்பற்றி எனது அபிப்பிராயம் யாதென்று உமது குமாரர் கேட்பாராகில் நான் யதார்த்தந்தான் பேசுவேன். உயிரையும் பொருட்படுத்தாது சத்தியம் பேச வேண்டியது சந்நியாசியினுடைய கடமை. தவிர, தங்கள் இராஜ்ய பரிபாலனத்தை தர்ம நெறிக்கிசையச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பதுதான் எனது நோக்கம்" என்றார். துறவு வேடம் பூண்டிருப்பினும் இவர்தான் உலகை ஆளுதற்கு அருகர் என்று மன்னரும் மனதில் எண்ணிக்கொண்டார்.

திங்கள் ஒன்றிரண்டு கழிந்த பின்பு மைசூரினின்று புறப்பட வேண்டுமென்று சுவாமிகள் கருதினார். ஆனால் அவரை விட்டுப் பிரியு முன்பு அவருக்குப் பாதபூஜை பண்ணவேண்டுமென்று பாராளும் வேந்தர் விரும்பினார். அண்ணலானவர் அதற்கு இசையவில்லை. அமெரிக்காவில் நடை பெறுதற்கிருந்த சர்வமத மகா சபைக்கு சுவாமிகள் விஜயம் செய்யவேண்டுமென்றும், அதற்கென வேண்டியவளவு பொருளுதவி புரியத் தாம் ஆயத்தமா யிருப்பதாகவும் ஸ்ரீ சாமராஜேந்திர உடையார் தெரிவித்தார். ஈசுவர சங்கற்பப்படி ஆகுக என்று

பகர்ந்துவிட்டு ரயில் மார்க்கமாகக் கேரளத்துக்கு சுவாமி கள் சென்றார். கொச்சியிலும் திருவனந்தபுரத்திலும் வழக்கம்போலப் பல அறிஞர்களுக்கு இவர் அறிமுக மானார். திருவாங்கூர் மலைநாட்டின் வனப்பைக் கண்டு சுவாமிகள் களிபெருவகை யுற்றார். அங்கிருந்து மதுரை மார்க்கமாய் இராமநாதபுரம் போய் அந்நகர் இராஜா பாஸ்கர சேதுபதிக்கு அறிமுகம் ஆனார். பக்தி மானாகிய பாஸ்கர சேதுபதி சுவாமிகளின் மகிமைகளை அதிவிரை வில் தெரிந்துகொண்டார். அவர் அவசியம் அமெரிக்கா போகவேண்டுமென்றும், அதற்காகத் தம்மால் இயன்ற பணிகளையெல்லாம் தாம் செய்யத் தயாராய் இருப்ப தாகவும் இராஜா பேருக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் பகர்ந்தார். ஆனால் அவருக்கும் உறுதி மொழி யொன் றும் கூறாது, 'இறைவனது திருவுளப்படி ஆகுக'வென்று நவின்றுவிட்டு சுவாமிகள் இராமேசுவரம் என்னும் திருப்பதியை நண்ணினார். இந்தத் தீர்த்தத்தில் சொற்ப நாள் வதிந்திருந்த விவேகானந்தர் இதைத் தக்ஷிண காசி யென்றே சொல்லத்தகும் என்று போற்றினார்.

கடைசியாக பாரதத்தாயின் திருவடி யெனத் திக ழும் கன்னியாகுமரிக்கு சுவாமிகள் எழுந்தருளினார். இவண் அவர் மனத்தகத்தே எழுந்த உயர்ந்த எண்ணங் கள் கூறி முடியா. வடக்கே இரண்டாயிரம் மைலுக்கு அப்பால் உள்ள பதரிகாஸ்ரமத்தினின்று தென் கோடியிலிருக்கும் குமரிமுனை பரியந்தம் உள்ள பிரதே சம் அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரே திருப்பதியென அவருக் குத் தென்படலாயிற்று. எத்தனை யெத்தனை பாங் குள்ள ஜனங்கள்! பாஷைகள் எத்தனை! பழக்க வழக்கங்

களில் என்னென்ன வேறுபாடுகள்! வேற்றுமைகள்! இத்தனைக்குமிடையே உயர்ந்த ஒற்றுமையும் ஒன்று உளது! அதாவது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பாரமார்த்திகம் ஒன்றே இந்நாட்டின் உயர் இலட்சியமாய் இலங்கி வருகிறது. தர்மம் ஒன்றுதான் இப்புண்ணிய பூமியின் உயிர்நாடி. அது தழைத்தோங்கிய காலங்களிலெல்லாம் தேசத்தில் எல்லா மேன்மைகளும் மிளிர்ந்திருந்தன. அது குறையவே கேடுகள் பல வந்துள. மேல் நாட்டு நாகரிகம் என்னும் மயக்கம் இடையில் நாட்டினுள் பரவி, புலப்படா முறையிலே நலிவிழைத்து வருகிறது. அதன்பால் உள்ள குணங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு குற்றங்களையெல்லாம் அறவே களைய வேண்டும். இதற்கு முதலில் மேல் நாட்டுக்குப்போய் அவ்விடத்திய மேதாவிகளை சநாதன தர்மத்தின் பெருமைகளை உணரச்செய்தல் சிறந்த உபாயமாகும். பிறகு தான் இந்தியாவும் ஒழுங்குபடும். இவ்வாறெல்லாம சுவாமிகள் சிந்திப்பாராயினர். சீரிய எண்ணங்கள் பல அவரது சிந்தையில் வந்து சூழ்ந்தன. கடைசியாக பாரத நாடு பழம்பெருமையை மீண்டும் பெறுதற்குத் தாம் செய்யவேண்டிய திருப்பணி இன்னதென்று தீர்மானித்தார் துறவிவேந்தர். பிறகு, அண்டங்கள் அனைத்தையும் ஈன்றெடுத்த பின்னரும் கன்னியெனக் குமரிமுனையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அன்னை ஜகன்மாதாவை வழுத்தி வணங்கிவிட்டு, சுவாமிகள் சென்னையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அவர் புதுச்சேரி போய்ச் சேரும் பரியந்தம் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி யொன்றும் நேரவில்லை. ஆனால்

வழியெங்கும் தமிழ்நாட்டின் மாண்புகளை அவர் நேரே கண்டறிந்து கொண்டார். இப்பரம புருஷர் புதுச்சேரியில் வதிந்திருந்தபோது புராதன வைதிக பண்டிதர் ஒருவருடன் நெடிய சம்வாதம் ஒன்று நடைபெற்றது. வைதிக தர்மத்தில் எந்த விதமான சீர்திருத்தமும் செய்யலாகா தென்றும், அங்ஙனம் செய்தற்கு ஆவசியகம் இல்லையென்றும், ஜாதி வேற்றுமைகள் இருக்கத்தான் வேண்டுமென்றும், இந்துக்கள் வெளிநாடுகளுக்குக் கப்பல் பிரயாணம் பண்ணலாகாதென்றும், மிலேச்சர்களாகிய ஆங்கிலேயர்களுடன் வைதிக தர்மத்தார் பழகலாகா தென்றும் அப்பண்டிதர் வாதாடினர். இவரது கொள்கைகளெல்லாம் பண்டைக்காலத்துக்கே உரியன என்பதும், வைதிகமானது உள்வலிவை இழவாமலே காலநிலைமைக்கு ஏற்றவாறு மாறவல்லது என்பதும், அப்போதைக்கப்போது அவதரித்துள்ள ஆச்சாரியபுருஷர்கள் அங்ஙனமே செய்து சாதித்திருக்கிறார்கள் என்பதும், இப்போது காலவேறுபாட்டிற்கு ஏற்றவாறு இந்துக்கள் வாழ்வு முறையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும், அவ்வாறு செய்யாவிடில் உலக முன்னேற்றத்தில் இவர்களுக்கு இடமிலாது போய்விடுமென்பதும் சுவாமிகளது கடைந்தெடுத்த கொள்கைகள். இருவருக்கு மிடையே அபிப்பிராய ஒற்றுமை உண்டாகவில்லை யெனினும் பண்டிதரது பழங்கொள்கைக்கு சுவாமிகள் அநுதாபம் மிகக்காட்டினர்.

சென்னையில் சுவாமிகள் எழுந்தருளுதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னரே பேராற்றலுடைய பெரியார் ஒருவர் வருகிறார் என்ற செய்தி அவண் எட்டியது.

ஊராரிற் சிலர் ஆவலுடன் அவரது நல்வரவை எதிர் பார்த்திருந்தனர். பிறகு ஆங்கிலம் பேசுகிற சுவாமிகள் ஒருவர் பட்டணத்திலே பிரவேசமா யிருக்கிறார் என்ற விவரம் ஊர் எங்கும் அதிக வேகமாய்ப் பரவியது. கல்லூரிகளினின்று மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பெருங் கூட்டமாக அவரைக் காணச் சென்றார்கள். அவர்களுள் சிலருக்கு சந்நியாசி ஒருவர் ஆங்கிலம் பேசமுடியுமா என்ற ஆச்சரியம்! இந்துமதத்தின் ஊழல்களை எடுத்துக்காட்டி அவரை வாயடக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் இன்னும் சிலருக்கு; பாண்டித்தியத்தால் அவரைத் தோற்கடிக்க வேண்டுமென்று கல்விச் செருக்குடைய வேறு சிலர் கருதினர்; தமாஷ் பார்க்க வந்தனர் மற்றும் சிலர்; பயபக்தியுடனும் அன்புடனும் அணுகினவர்கள் மிகமிகச் சிலரேயாம். ஆனல் ஆணவத்துடன் வந்தவர்கள் கல்லின் மீது மோதுண்ட மண்கலம் போன்று தோல்வியுற்றனர். வேத வேதாந்தம், புராண இதிகாசம், காவியம், ஓவியம், பௌதிக சாஸ்திரம், ஆங்கிலம் சமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகள், மேல்நாட்டு மேதாவிகளின் ஆராய்ச்சிகள், சங்கீதம், சிலம்பவித்தை, தேகப்பயிற்சி, இன்னும் பலப்பல விஷயங்களைப் பற்றியும் பேச்சுகள் எழுந்தன. வெல்லவந்தவர்கள் எல்லாரும் வெல்லப்பட்டனர். கடைசியில் சுவாமிகள் கல்வியில் கரைகாண முடியாத ஒரு சமுத்திரமென்று எல்லாரும் ஒருங்கே ஒத்துக்கொண்டனர்.

அமெரிக்காவில் கூடுதற்கிருந்த சர்வமத மகா சபைக்கு இந்துமதத்தின் பிரதிநிதியாகப் போகத் தகுந்தவர் நம் சுவாமிகள்தான் என்று சென்னை வாசி

களுள் பலர் தீர்மானித்தார்கள். அவர்களது வேண்டுதலுக்கு இணங்கினவராகி சுவாமிகள் ஏற்கனவே கொண்டிருந்த கருத்தை ஸ்திரப்படுத்தினர். ஊக்கம் ததும்பிய மாணவர்கள் உடனே வீடு விடாய்ச்சென்று இரண்டு மூன்று நாளில் பிரயாணச் செலவுக்காக ரூபாய் ஐந்நூறு வசூலித்துக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். "பணத்தைக் கையாளவேண்டி வந்து விட்டதே" என்று சுவாமிகள் சிறிது அஞ்சினர். தாம் மேல்நாட்டுக்கு விஜயம்செய்வது தெய்வாதீனத்துக்கு ஏற்ப உசிதமென்றால் மேலும் நிதி அவசியம் வருமென்றெண்ணி, இந்த ரூபாய் ஐந்நூறையும் ஏழைமக்களுக்கு அன்னமிடுவதில் சுவாமிகள் செலவழித்து விட்டார். இதற்கிடையே ஐதராபாத்தை ஆளும் நவாப் உட்பட அறிஞர்கள் பலர் இவரை அந்நகருக்கு வரவழைத்தனர். அமெரிக்கா போகவேண்டுமென்று அவர்களும் வற்புறுத்தினார்கள்.

இதற்கெல்லாம் ஒருவாறு இசைந்தவராக சுவாமிகள் திரும்பவும் சென்னைவந்து சேர்ந்தார். அவர் அமெரிக்கா போகவேண்டுமென்று பலர் மிக வேண்டினார்கள். எனினும் "ஆண்டவனிடமிருந்து ஆதேசம் இன்னும் வரவில்லையே" என்று அவர் ஏங்கியிருந்தார். இது சம்பந்தமாக அவர் அல்லும் பகலும் இறைவனை நினைந்து நினைந்து தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். இப்படி இருக்கையிலே ஒருநாள் தம்மை ஆட்கொண்ட பெம்மான் திடீரென்று தம் மெதிரே பிரசன்னமாவதைப் பார்த்தார். தம்மைப் பின் பற்றும்

படி சைகையால் அன்னவர் அறிவித்துவிட்டு சமுத்திரத்தினுட் சென்று மறைந்தார். உடனே தமக்கு உத்திரவு வந்துவிட்டதென்று கருதி விவேகாநந்த சுவாமிகளும் வெளிநாடு புறப்பட ஆயத்தம் பண்ணினார்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

அலைகடல் தாண்டுதல்

பிற நாடு போதற்கு சுவாமிகள் உறுதிமொழி கொடுத்தானதும் அதற்காக நிதி சேகரிக்க வேண்டுமென்று சிஷ்யர்கள் விரைந்து வெளிக்கிளம்பினார்கள். ஒரு சிலர் மைசூர், இராமநாதபுரம், ஐதராபாத் முதலிய சமஸ்தானங்களிற் போய்ப் பொருள் திரட்டி யெடுத்து வந்தனர். முன் சென்னையில் சேகரித்த தொகை உட்பட பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ரூபாய் முழுதும் இரண்டு மூன்று வாரத்தில் சேர்ந்துவிட்டது. பம்பாயினின்று சுவாமிகள் கப்பல் ஏறவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆதலால் அவரை வழியனுப்புதற்காக அவரோடு இரண்டு சிஷ்யர்களும் அந்நகர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இத்தனை நாள் மூட்டை, முடிச்சு ஒன்றும் இல்லாது யதேச்சையாய்த் திரிந்தவருக்கு இப்போது வேண்டிய அளவு உடைகள், பட்டாடைகள், பெட்டிகள், படுக்கை முதலியன தயாரிக்கப்பட்டன. போகபூமியில் இருப்பவர்களுக்கு யோகத்தைப்பற்றிய செய்தி சொல்ல வேண்டியிருந்தமையால் சுவாமிகள் இத்தகைய வெளிப்பகட்டு

களுக்கு உட்படவேண்டியிருந்தது. கடைசியாக, புறப்படும் நாளும் வந்து சேர்ந்தது. 1893-வது ஆண்டு மே மாதம் முப்பத்தோராம் தேதியன்று பகவானின் திருநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு "பெனின் சுலார்" என்று பேர்படைத்த கப்பலேறி சுவாமிகள் திரைகடலினுட் சென்றார்.

விரிந்த கடலிலே மிதந்து செல்லுகையில் சுவாமிகளது மனதில், பரந்த எண்ணங்கள் பல உதித்தன. இடையிடையே இயற்கையின் வன்மையையும் வனப்பையும் கண்டு களிப்புறுவார். கொழும்பு, பினங்கு, சிங்கப்பூர் முதலிய துறைமுகங்களில் கப்பல் தங்கி நின்றபோது அவ்வவ்வூர்களையும் அவர் விரைந்து சென்று பார்த்து வந்தார். சீனத்தில் ஹாங்காங் என்னுமிடத்தில் கப்பலானது மூன்று நாளைக்கு நிற்கவேண்டி யிருந்தது. அதற்குள்ளாக உள்நாட்டில் இருந்த பௌத்த மடாலயம் ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று சுவாமிகளும் அவருடன் பிரயாணஞ்செய்த ஜெர்மானியர் சிலரும் புறப்பட்டார்கள். ஆலயத்தின் அருகிற்செல்ல வெளிநாட்டார் யாரையும் சீன சந்நியாசிகள் விடமாட்டார்களென்று வழிகாட்டினவன் இவர்களுக்குத் தடை சொன்னான். ஆயினும் இவர்கள் கோயிலை அணுகினார்கள். எதிர்பார்த்த வண்ணம் சீனர்களும் கோபாவேசத்துடன் திடீரென்று தடிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்ததைக் கண்டதும் பிரயாணிகள் ஓட்டம் பிடித்துவிட்டார்கள். வழிகாட்ட வந்தவனும் அவர்களோடு சேர்ந்து நழுவி விட்டான். சுவாமிகள் மட்டும் சாந்தமாக நின்று, ஆசீர்வதிப்பவர் போன்று வலது கரத்தை

உயர்த்திக்கொண்டு, "ஹிந்து யோகி, ஹிந்து யோகி" என்றார். யோகியென்ற பதம் அக்கணமே அவர்களது முகக்குறியை அறவே மாற்றிவிட்டது. சீனர்கள் அவரது திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு, கோயிலினுள்ளும் அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த யாவற்றையும் அவருக்குக் காட்டிவைத்தார்கள். சமஸ்கிருதநூல்கள் பல பழைய ஏடுகளில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்த சுவாமிகள் ஆச்சரியப்பட்டார். இந்தியாவினின்று பரவின புத்த மதந்தான் இதற்கெல்லாம் காரணமென்று அவர் கருதினார்.

கப்பலுக்குத் திரும்பிவந்த பின்பு சீனர்களது பழக்க வழங்கங்கள் சிலவற்றை அவர் மிகவும் போற்றிப்புகழ்ந்தார். அவர்கள் ஓயாது உழைத்து வேலை செய்ததும், மெய்வருந்தப் பாடு பட்டுப் பொருள் சம்பாதித்ததும் சுவாமிகளுக்குப் பரம திருப்தியை உண்டு பண்ணின. சோம்பலால் தேம்பித்திரியும் லட்சக்கணக்கான இந்தியர்களும் இவர்கள் போன்று மனமுவந்து பாடுபட்டாலொழிய நாட்டினுள் தலைவிரித்தாடுகின்ற தரித்திரம் தொலையாதென்று எண்ணினார். பிறகு பெனின்சுலார் கப்பலானது ஜப்பான் தேசத்துக்குப் போயிற்று. அழகும், ஆக்கமும், ஊக்கமும் வாய்க்கப்பெற்று அதிவேகமாய் முன்னேற்றமடைந்து வருகின்ற இந்நாட்டைப் பார்த்துவிட்டு சுவாமிகள் பரந்த பசுபிக் மகாசமுத்திரத்தைக் கடந்து அமெரிக்கா போய்ச் சேர்ந்தார்.

மேற்குக் கரையில் வான்கூவெர் என்ற துறைமுகத்தில் கப்பலினின்று இறங்கின சுவாமிகள் மூன்று

நாள் தொடர்ச்சியாக ரயில் பிரயாணம் பண்ணி சிகாகோ நகர் போய்ச் சேர்ந்தார். அமெரிக்க நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள் ஒன்றும் தெரிந்திராத சுவாமிகள் கும்பலும் குழப்பமும் நிறைந்திருந்த அந்தப் பிரமாண்டமான ரயில்வே ஸ்டேஷனினின்று எவ்வாறு எங்கே செல்வது என்று ஒன்றும் தெரியாது திகைத்திருந்தார். முடிவாக ஒரு ஹோட்டல் காரியஸ்தனுடன் இராஜ மாளிகை போன்று காணப்பட்ட ஒரு ஹோட்டலில் போய் இறங்கினர். தமக்கென்று விடப்பட்டிருந்த அறையினுள் சென்றதும் அவர் நெடுநேரம் ஆழ்ந்து நித்திரை புரிந்து மனோசாந்தி பெற்றார். பிறகு அவர் தொடர்ச்சியாக சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு நாள் அந்நகரில் நிகழ்ந்த உலகக் கண்காட்சிச் சாலைக்குப் போய் வருவாராயினர். பாரெங்குமுள்ள அற்புதங்கள், அழகுப் பொருள்கள், மனிதனால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ள நூதன யந்திரங்கள் இவையாவும் அங்கு ஒருங்கு திரட்டி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அவர் வியந்தார். இகலோக வாழ்வில் மேல் நாட்டார் எய்தியிருந்த மேன்மையானது எத்தகையது என்பது அவருக்கு நன்கு விளங்கிற்று.

இதற்கிடையே இந்த இரண்டு வாரத்துக்குள் தம்மை எதிர்த்து நின்ற கஷ்டங்களும் விக்கினங்களும் அவருக்கு வெள்ளிடை மலையென விளங்கலாயின. தாம் நாடிவந்த முக்கிய காரியம் பலிதமாகுமா வென்னும் ஐயம் எழுந்தது. சர்வமத மகாசபையின்கண் சொற்பொழிவு செய்யலாமென்று எண்ணி வருகிற ஒவ்வொருவருக்கும் சபையின் அனுமதி கிடைக்குமென்பதில்லை.

இந்தியாவில் கூடுகின்ற சத் சங்கங்கள் போன்றதல்ல இது. ஒரு மதத்தின் பிரதிநிதியாக இன்னவரை அனுப்புகின்றோம் என்று அந்நாட்டு மக்கள் முன்ன தாகவே விண்ணப்பித்து மகா சபையின் அனுமதி பெற்றிருக்கவேண்டும். மேலும் அத்தகைய பிரதிநிதி தமது மேன்மையை நிரூபிப்பதற்கான அதிகாரப் பத்திரங்கள் அந்நாட்டின்கணுள்ள பொது ஸ்தாபனங்களினின்று கொணர்ந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் சுவாமி விவேகாநந்தராவது, அல்லது அவரை அனுப்பி வைத்த சென்னை மாணவர்களாவது இந்த முறை யொன்றையும் அறிந்தவரிலர்.

மகாசபை கூடுதற்கு இன்னும் ஏழு வாரங்கள் இருந்தன. சிறிது முன்னதாகவே இவர் அமெரிக்காவுக்கு வந்து விட்டார். கையிலிருந்த பணமோ அதி வேகமாய்ச் செலவாகி வந்தது. அந்நாட்டு வழக்கத்துக்கு விபரீதமாகத் தோன்றின உடை தரித்திருந்த இவரை வீதியிற் கண்டவர்களெல்லாம் எள்ளி நகை யாடினார்கள். இன்னமும் இவர் யாருக்கும் அறிமுகமும் ஆகவில்லை; வேற்று நாட்டிலே வேற்றொருவனாகத் திரிந்து வருகின்றார். சர்வமத மகாசபையிலே சொற்பொழிவு செய்ய வகையில்லா திருப்பினும், மற்ற முறைகளிலாவது அமெரிக்க சமூகத்துக்கு எப்படியாவது அறிமுகமாக வேண்டுமென்று எண்ணி அங்ஙனமே அவர் முயன்று வந்தார். சிறிய சங்கங்களிலும் கூட்டங்களிலும் பிரசங்கங்கள் செய்து, அதன் மூலம் கல்வி மான்களோடு நெருங்கிப் பழகலாமென்றும், இவ் வண்ணம் ஹிந்து தர்மப் பிரசாரம் சிறிது சிறிதாக

ளாவது செய்யலா மென்றும் அவர் கருதினார். எவ்வகையிலும் தமது நோக்கம் சித்திக்காது போய் விட்டால் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்று நல்ல தருணம் வரும் வரை காத்திருப்பதாகவும் அவர் தீர் மானித்துக் கொண்டார்.

கையிலிருந்த பணத்திற் பெரும் பகுதி சிகாகோ நகரில் செலவாய் விடவே, சிக்கனமான எளிய வாழ் வுக்கு இசைந்த இடமாகிய பாஸ்டனுக்குப் புறப்பட் டார். பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ரயில் வண்டியில் இவரோடு பேசிக்கொண்டு போன விருத்தாப் பிய மாது ஒருத்தி இவரைத் தனது வீட்டில் விருந்தின ராய்வந்துகொஞ்சநாளைக்கு அமர்ந்திருக்கும்படி அழைத் தாள். 'நிகழ்வது எல்லாம் தெய்வச்செயலே' என்று கரு திய சுவாமிகளும் அவளது அழைப்புக்கு இசைந்தார். விபரீதமான இந்த மானுடரைத் தனது நண்பர்களுக்கு வேடிக்கை காட்டவேண்டுமென்பது அந்தக் கிழவியின் நோக்கம்! எப்படியாவது பணச் செலவில்லாது காலம் போகவேண்டுமென்பது சுவாமிகளின் கருத்து! இரு வர் நோக்கமும் பலிதமாயிற்று. இவரை வந்து பார்ப் பது அநேகருக்கு ஒரு நூதனக் காட்சியாயிருந்தது. மன திற்றோன்றியவா றெல்லாம் அவர்கள் அர்த்தமில்லாத கேள்விகள் கேட்பார்கள். சுவாமிகளும் பொறுமை யுடன் அவைகளுக்கு பதில் விடுத்துவந்தார். இவ்வாறு இவரை வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்களுள் அமெரிக்கா வெங்கும் பெயர்பெற்றிருந்த ஆசிரியர் ஜே. எச். ரைட் என்பாரும் ஒருவர். யார் அறிவார் எல்லாம் வல்ல இறைவனது திருச்செயலை! சுவாமிகளுடன் சிறிது

நேரம் உரையாடினதும் அவரது மகிமையை அந்த ஆசிரியர் அறிந்துகொண்டார். "பெரியோய்! சர்வமத மகாசபையில் ஹிந்து மதத்தைப்பற்றி நீவிர் அவசியம் உபந்நியாசம் செய்யவேண்டும்," என்றார் அவர். ஆனால் தமக்கு ஏற்பட்டிருந்த இடைஞ்சல்களையெல்லாம் எடுத்தோதி, அதிகாரப் பத்திரம் எதுவும் தம்மாட்டு இல்லையே யென்று பகர்ந்தார் பரமயோகியானவர். "அதிகாரப்பத்திரம் வேண்டுமென்று நும்மைக் கேட்பது, சூரியனைப் பார்த்து, 'பிரகாசிக்க உனக்கு அதிகாரம் தந்தது யார்?' என்று வினவுவதை ஒக்கும். நீவிர் இன்றைக்கே சிகாகோ நகருக்கு எழுந்தருளும். வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நான் செய்துவைக்கிறேன்" என்று ஆர்வத்துடன் பேசினார் ஆசிரியர் ரைட்.

பேரறிஞராகிய இந்த ஆசிரியர் சர்வமத மகாசபையை நிர்வகித்த பெரியார்களுள் செல்வாக்கு மிகப் படைத்தவர். அவர் அச்சபைத் தலைவருக்கு எழுதின சிபார்சுக் கடிதத்தில் பல அடைமொழிகளுக்கிடையே, "நமது ஆசிரியர்கள் எல்லாரும் ஒன்று திரண்டு நின்றாலும் கல்வியில் இப்பெரியாருக்கு ஒப்பாகமாட்டார்கள்" என்று வரைந்திருந்தார். சுவாமிகள் கையில் போதிய அளவு பணமில்லாதிருப்பதும் தெரிந்து ரயில்வண்டிச் சத்தமும் ஆசிரியரே கொடுத்து அவரை சிக்காகோவுக்கு அனுப்பிவைத்தார். அவண் இவர் வந்து சேர்ந்தது இரவு நேரம். விதிவசத்தால் தாம் போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்தின் விலாசத்தை வழியில் அவர் இழந்துவிட்டார். பிரயாணத்தில் மிகக் களைத்துப்போயிருந்த சுவாமிகள் 'எல்லாம் காலையில் பார்த்துக்கொள்ளலா'

மென்று எண்ணி ஸ்டேஷனிலேயே இராத் தங்கிவிட்டார். இன்னும் சொற்பநாளில் அமெரிக்காவையே அடியோடு ஆட்டிவைப்பதற்கிருந்தவர் இப்போது திக்கற்றவராக ஒரு நீண்ட பெட்டியின்மீது படுத்துக்கிடந்தார். மறுநாட் காலையிலே தாம் சேரவேண்டிய இடத்தை நாடி மாளிகைகள் நிறைந்த வீதிகளில் கால் நடையாகப் புறப்பட்டார். தாம் அடைய விரும்பின இடத்தை விசாரித்துக்கொண்டே போனபோது அநேக அல்லல்களுக்கும் அவமானங்களுக்கும் ஆளாகிய பின்பு, யதேச்சையாக வந்து இவர்மாட்டு அநுதாபம் காட்டிய சீமாட்டி ஒருத்தியால் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அந்த மகாசபை நிர்வாகிகளும் ஜொர்சுக் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு இவரையும் ஒரு உபந்நியாசகராக ஏற்றுக்கொண்டு இடவசதி, போஜன வசதி முதலியன இவருக்குச் செய்து வைத்தனர். கவலைகளையெல்லாம் ஒழித்து, கடவுளையும் தம் குருநாதரையும் மனதார வழுத்திவிட்டு, நிஷ்டை புரிந்தும், பெருங்கூட்டத்தின் முன் எழுந்து நின்று சொற்பொழிவு செய்தற்குத் தமக்கு ஆற்றல் நல்குமாறு பிரார்த்தனைகள் செய்தும் அவர் ஏனைய நாட்களைப் போக்குவாராயினர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

சர்வமத மகாசபை

உலகின்கண் உள்ள எல்லா மதங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அவைகளின் மேன்மைகளை ஆராய வேண்டுமென்ற பரந்த நோக்கத்துடன் சர்வமத மகா சபையானது நடாத்தப்பட்டது. அதற்காக எல்லாத் தேசங்களினின்றும் சர்வ சமயங்களுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் பிரதிநிதிகள் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஜனசமூகத்தின் ஒற்றுமையை வற்புறுத்துதற்கும், ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் அறிதற்கும் இது ஒரு முக்கிய எதுவாதலால் உலக சரித்திரத்திலேயே இந்த மகா சபையானது ஒரு சிறந்த நிகழ்ச்சியெனக் குறிப்பிடலாம். 1893-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 11-ந்தேதியன்று காலை பத்து மணிக்கு இம்மகாசபை துவக்கப்பட்டது. வாத்தியங்களின் ஆரவாரங்களுக் கிடையிலும், எதிரொலி செய்த மணியோசைகளுக்கிடையிலும் தெள்ளி யெடுக்கப்பட்ட உபந்நியாசகர்கள் மேடையின்மீது அணியணியாய் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். எல்லா மதங்களின் மாண்புகளையும் கேட்டறிய விரும்பிய பேரறிஞர்கள் சுமார் பத்தாயிரம் பேர், 'கொலம்பியன் ஹால்' என்ற மண்டபத்தினுள் கூடியிருந்தனர்.

அவைத்தலைவரானவர் அந்த மகாசபையின் உயர் நோக்கத்தைப்பற்றி அழகிய முன்னுரை யொன்று பகர்ந்தான பின்பு, உபந்நியாசகர்களை ஒருவர்பின் ஒருவ

ராக சபைக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். தமது முறையும் அணுகி வருவதை அறிந்த ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் சிறிது அஞ்சினர். உடல் துடிதுடித்தது; நாவுலர்ந்தது. பெரிய சபையின்கண் இதற்கு முன் அவர் எப்போதும் பேசினதில்லை. இந்தத் திருக்கூட்டமோ வெனின் தேர்ச்சி பெற்ற பிரசங்கிகளையும் திகைத்திடச் செய்ய வல்லது. முடிவாக, சுவாமிகளும் சபையின் முன் அழைக்கப்பட்டார். அப்போது அவர் அம்பாள் சரஸ்வதியையும் தமது குருநாதரையும் நினைந்து, பரவச மடைந்து விட்டார். அவரது முகம் அப்போது ஞான ஒளி வீசிப் பிரகாசித்தது. இலங்கும் சூரியன் போற் கண்கள் ஜ்வலித்தன. ரிஷி புங்கவரின் தவ வலிமை ஈண்டு திகழலாயிற்று. ஆசனத்தினின்று எழுந்திருந்து மேடையின்முன் வந்து நின்ற மகிமையே சபையோரது உள்ளத்தை ஒருவாறு கவர்ந்து விட்டது. கம்பீர த்வனியிலே, "அமெரிக்க நாட்டு சகோதரி - சகோதரர்களே" என்றார். மேலும் அவரைப் பேச வொட்டாது தடுத்து இடியிடித்தாற் போலக் கரகோஷம் முழங்கிற்று. காரணம் வேறொன்றுமில்லை. மற்ற உபந்நியாசகர்கள் எல்லாம் "சீமாட்டிகளே! சீமான்களே" என்று சபையோரை விளித்துத் தத்தம் உபந்நியாசங்களைத் தொடங்கினர். ஆனால் உலகனைத்தையும் ஒரே குடும்பமாகப் பாராட்டினவர் இந்த ஹிந்து சந்நியாசி ஒருவரே யாவர்! சர்வமத மகா சபையின் நோக்கத்தையும் அக்கணத்திலேயே அவர் பூர்த்தி பண்ணி வைத்தவரானார். அமெரிக்கா தேசத்தையும் அந்த இரண்டு வார்த்தைகளைக் கொண்டே அவர்

வென்றுவிட்டார். அந்தோ! அன்பின் மகிமையை என்னென்பது!

“பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வாழையடி வாழையென அவதரித்திருக்கும் மகரிஷிகள், ஞானிகள், யோகிகள் பெயராலும், மதங்களுக்கெல்லாம் தாய் மதமாய்த் திகழும் சநாதன தர்மத்தின் பெயராலும், கோடானுகோடி ஹிந்துக்கள் பெயராலும் நான் உங்களுக்கு வந்தனம் செலுத்துகின்றேன்,” என்று உபந்நியாசத்தைத் துவக்கிய சுவாமிகள், கீழ்ப்படியாயிருக்கும் விக்கிரக ஆராதனை முதல் அத்வைத வேதாந்தம் வரையிலுள்ள எல்லாவித வந்தனை வழி பாடுகளுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் ஹிந்து மதம் இடம் தருகிறதென்றும், மனிதன் தேகத்தினுள் குடி யிருக்கும் அழிவில்லாத ஒரு ஆத்மா வென்றும், அனந்தங் கோடி பிறவிகள் பெற்ற பின்னராவது தெய்வத்தன்மை அடைவதுதான் அவனது முடிவான குறிக்கோள் என்றும் விளக்கிக் காட்டிய பின்பு, நதிகள் வெவ்வேறு இடங்களில் உற்பத்தியாகி நேராகவோ கோணலாகவோ பல பிரதேசங்களின் வழியாக ஓடிப் பரந்த ஒரே சமுத்திரத்தில் சங்கமமாவது போன்று, பெரியார்களால் காணப்பட்டுள்ள மதங்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்படுவது போலக் காணப்படினும் மாந்தர்களை அவரவருக்கேற்ற வழிகளில் கடவுள் என்ற ஒரே மெய்ப்பொருளிடத்து அழைத்துச் செல்கின்றனவாதலால் மதத்தின் பெயரால் சண்டையிடுவதை ஒழித்துவிட்டு, மக்கள் சகோதர பாவனையுடன் வாழவேண்டுமென்றும் சொல்லி முடித்தார்.

ஒரே நாளில் சுவாமிகளின் கீர்த்தி நாடெங்கும் காட்டுத் தீயைப்போல் பரவலாயிற்று. சமாசாரப் பத்திரிகைகள் இவரைப் புகழ்ந்து போற்றியதற்கு ஓரளவில்லை. சர்வமத மகாசபையில் இவருக்கு நிகரானவர் வேறு எவரும் இல்லையென்றே எல்லாரும் ஏகமனதாய்த் தெரிவித்தார்கள். மகாசபை நடந்துவந்த நாட்களில் உபந்நியாசகர்கள் எல்லாரும் பேசியான பின்பு விவேகாநந்த சுவாமிகள் முடிவுரையாக ஏதாவது பேசுவார் என்றால் மட்டும் ஜனங்கள் மண்டபத்தில் நெடுநேரம் காத்திருப்பார்கள். "கிறிஸ்து நாதர் போன்று மற்றொரு மகாபுருஷர் தர்மத்தை நிலை நாட்டுதற்கெனக் கீழ் நாட்டிலிருந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றார்" என்றனர் ஒரு சிலர். வீதிகளின் முக்கிய இடங்களில் இவரது திருவுருவப் படங்கள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. எண்ணிறந்த ஜனங்கள் இவரைத் தரிசனங் காண வந்து சூழ்ந்தனர். தத்தமது வீட்டுக்கு அதிதியாக இவரை அழைத்துச் செல்லவேண்டு மென்று கோடீசுவரர்கள் பலர் முன்வந்தனர். சாமானிய மனிதன் ஒருவனாயின், இவ்வளவு பெருமிதமாக வந்த பேரும் புகழும் அவனைத் தலைபுரளச் செய்திருக்கும் அன்றோ? ஆனால் சுவாமிகள் பேர் வேண்டினா ரில்லை; பதவியும் வேண்டினா ரில்லை. உள்ளத்து உறையும் இறைவனை அறிந்திருந்த அவரை இவைகள் எங்ஙனம் மயக்கும்?

புதிதாகத் தம்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த பிராபல்யம் ஒருவிதத்தில் சுவாமிகளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏகாந்தத்தின் இனிமையை, இப்பகட்டினிடையே அவர் கண்டாரில்லை. யாண்டும் மக்களால் சூழப்பட்டிருப்

பதைச் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் அவர் மருண்டு பெரு மூச்செறிவார். ஆனால் தாம் சாதிப்பதற்கிருந்த பெருங் காரியத்தை முன்னிட்டே அவர் இதையெல்லாம் சகித்திருந்தார். சர்வமத மகாநாடு முடிந்த பின்பு ஒரு பிரபுவின் மாளிகையில் இவர் இராஜரீக வைபவங்களுடன் அமர்ந்திருக்க நேர்ந்தது. விலையுயர்ந்த விற்கட்டிலின் மீது விரிக்கப்பட்ட மெல்லிய பஞ்சணைத்த பட்டு மெத்தை இவர் படுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இவற்றினை யெல்லாம் சுவாமிகளுக்குத் துயரமே மேலிட்டது. இரவெல்லாம் உறங்காது இந்தியாவின் ஏழ்மையை நினைந்து நினைந்து கசிந்துருகி, அழுதார். அரும்பசியை ஆற்றுதற்கும் அன்னமிலாது ஆயிரக்கணக்கான பேர் அங்கு அலைந்து மடிகின்றனர்; இங்கு இவர்கள் மட்டுக்கு மிஞ்சிய போகத்திலே மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். க்ஷீணதசையில் இருக்கும் இந்தியாவானது நாளேற நாளேறக் கீழ் நோக்கியே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. பாரதத்தாய் உய்தலும், பழம் பெருமையை மீண்டும் எய்தலும் எங்ஙனம்? இஃதன்ன துயரம் மலிந்த எண்ணங்கள் தான் அவரை யாண்டும் உருக்கி வாட்டிக்கொண்டிருந்தன.

சுவாமிகள் அமெரிக்காவிலே எய்தியிருந்த ஒப்பற்ற மேன்மையைக் காணச் சகியாதவர்களும் சிலர் இருந்தனர். குறுகிய நோக்கமுடைய கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள், அன்னி பெசண்ட் அம்மையாரின் பிரமஞ்ஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், வங்காளத்தில் தோன்றிய பிரமோ சமாஜத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆகிய இந்த மூன்று கூட்டத்தாருக்கும் இவர் ஓர் இடைஞ்சலாகவே

காணப்பட்டார். ஏனென்றால் தத்தம் மதத்தையே மேலானதென்று ஸ்தாபிக்க அவர்களால் இயலாதது ஒரு புறமிருக்க, ஆன்ம சக்தியும், தபோவலிமையும் வாய்க்கப்பெற்ற இந்தப் பரமாச்சாரியரின் முன்னிலையில் அவர்களது வெறும் வாசாஞானம் மிளிர்வது எங்ஙனம்? ஆதலால் அவர்கள் கொண்ட பொறாமைக்கு ஓரள வில்லை. எவ்விதத்திலாவது இவரை மீண்டும் பின் னணிக்குத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று முயன்றார்கள். இந்தியாவில் அந்தஸ்து எதுவும் இல்லாத ஒரு வெறும் ஆண்டி இவன் என்று பலருக்கு எடுத்தோதினார்கள். இவர் சென்ற விடங்களிலெல்லாம் இவரைப்பற்றி ஈன வதந்திகள் பல பரப்பினர். பத்திரிகைகளில் பொய்யும் புளுகும் வேண்டியளவு இவரைப்பற்றி எழுதப்பட்டன. அவர்கள் செயலால், இவரது பரிசுத்த வாழ்க்கைக்குப் பல சோதனைகள் அமெரிக்காவில் ஏற்பட்டன. ஆயி னும் அட்டாலும் பால் சுவையிற் குன்றாது என்பது போல இத்தகைய சூழ்ச்சி எதனாலும் சுவாமிகளின் பெருமை சிறிதும் குன்றுவதற்கு இடமில்லாமற் போயிற்று. தூய்மையே வடிவெடுத்து வந்த துறவி வேந்தர் சத்திய வழியில் நின்று சத்தியத்தைப் புகட்டி வந்தார்.

பல பட்டணங்களிலிருந்தும் நகரங்களிலிருந்தும் இப்பரம புருஷருக்கு அழைப்புக் கடிதங்கள் அநேகம் வந்து குவிந்தன. உபந்நியாசங்கள் வாயிலாக மாந்த ருக்கு நல்லறிவு புகட்டுதற் பொருட்டு இவரும் அவ் வழைப்புகளுக் கிணங்கி நாலு பக்கங்களிலும் சுற்றுப் பிரயாணம் பண்ணினர். அப்போது சில நாட்களில்

இரண்டு மூன்று இடங்களிலே தொடர்ந்து பிரசங்கங்கள் செய்யவேண்டி நேரிடும். உடலுக்கு உற்ற இளைப்பையும் ஆயாசத்தையும் சிறிதேனும் பொருட்படுத்தாது சுவாமிகளும் ஆங்காங்குச் சென்று தூயர்களது உள்ளத்தில் ஞானவிளக்கேற்றி வந்தார். ஹிந்து மதத்தைப் பற்றியும் இந்தியாவைப்பற்றியும் அமெரிக்கர்கள் கொண்டிருந்த தப்பபிப்பிராயத்தைப் போக்கவும், எம்மதத்துக்கும் சம்மதமாயிருக்கின்ற மெய்யான மத அனுஷ்டானங்களை அவர்களுக்குப் புகட்டவும் அவர் முயன்று வந்தார். அரும்பெரும் விஷயங்கள் பலவற்றையும் எடுத்துக் கூறி முடித்த பின்பு, நாளை எதைப்பற்றிப் போதிப்பது என்று தெரியாதவராய் அவர் படுத்துறங்குவார். வழக்கம் போல யோக நித்திரை துய்த்திருக்கும் தருணத்தில் தாம் முன்னர் எப்போதும் கேட்டிராத விஷயங்களையும், அவ்வாறே பழைய கருத்துக்களைப் புதிய முறையிலும் யாரோ உரக்க எடுத்துக் கூவுகின்ற சத்தம் அவரது செவியில் விழும். தாம் இரவில் கேட்டறிந்த விஷயங்களை மறுநாள் தெற்றெனெ ஜனங்களுக்கு எடுத்துக் கூறித் தெளிவுறுத்துவார். முன்னாளில் வேதங்களை இயற்றிய ரிஷிகள் ஒரு வேளை இது போன்றே ஆதேசம் பெற்றிருக்கலாமென்று அவர் உத்தேசிப்பாராயினர்.

யோக சாதனத்தில் சம்பூரணமடைந்த மனிதன் ஒருவன் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் பரம சாந்தமாக இருக்க முடியுமென்று சுவாமிகள் ஒருநாள் வலியுறுத்திப் பேசினர். இவரது கூற்றுக்கும் செய்கைக்குமிடையே உள்ள சம்பந்தத்தைப் பரீக்ஷிக்க விரும்பின

யாளுக்கர்கள் சிலர், இவர் ஒரு மேடையின் மீது நின்று பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இவரைச் சுற்றிலும் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டார்கள். இடி விழுந்தாற் போல வெடித்த சத்தங்களேயும், தமது உடலோரம் சிறிக்கொண்டு போன குண்டுகளேயும் சிறிதேனும் பொருட்படுத்தாது சுவாமிகள் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே போனர்! வியப்புற்ற வாலிபர்கள் இவரது கூற்றை முற்றும் மெய்யென்று நம்பினது மல்லாது, இவர்தாமே ஒரு பெரிய யோகியென்பதையும் உணர்ந்தனர்.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் வெளிநாட்டில் எய்தி வந்த வெற்றியின் செய்தியானது வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் இருந்த தாய்நாட்டுக்கும் எட்டினது. இந்தியாவில் பிரசுரமாகி வந்த பத்திரிகைகள் பிரபல்யமாக அவரைப் புகழ்ந்து எழுதலாயின. இந்தியர்கள் உள்ளத்திலே பெருங் கிளர்ச்சியொன்று எழா நின்றது. சர்வமத மகாசபையில் ஜய பேரிகை கொட்டிய தங்களது இளம் வீரரைப்பற்றியும், பரதகண்டத்தின் மகிமையைப்பற்றியும், ஹிந்து மதத்தைப்பற்றியும் அவர்கள் பெருமை பாராட்டினர்கள். சுவாமிகளேப்பற்றிய பேச்சு ஒன்றே நாடெங்கும் மக்களது நாவில் குடியிருந்தது. அவ் வேதாந்த கேசரியை வாழ்த்துதற்கும், அவரை அன்புடன் வரவேற்ற அமெரிக்காவுக்கு ஆசிமொழி கூறியனுப்புதற்கும் சென்னே, கல்கத்தா போன்ற பெரிய நகரங்களில் மகாநாடுகள் பல கூடின.

ஆனல் வெறும் ஆரவாரத்தைக்கண்டு ஏமாந்து போய்விடுபவர் அல்ல நம் சுவாமிகள். ஆயிரக்கணக்கான

பேர்கள் தமது பிரசங்கத்தைக் கேட்டபின் கைகொட்டி விட்டுப் போவது தர்ம ஸ்தாபன மாகாது என்று அவர் எண்ணினர். வாழ்வின் உயர் நோக்கத்தைத் தெளிந்தறிந்து, அதற்கென நெறி வழுவாது வாழவல்ல உத்தமர்களாலேயே தமது இலட்சியம் நிறைவேறு மென அறிந்திருந்த சுவாமிகள், தமக்கு உவந்த சிஷ்யர்களைத் தேடிப் பிடிப்பதில் கருத்துடையவராய் இருந்தார். அறநெறி கடைப்பிடிக்கவல்ல அறிஞர்கள் சிலர் அகப்பட்டுவிட்டால் தமது சீரிய நோக்கம் முற்றுப்பெறு மென்று அவர் எண்ணினர். பாரமார்த்திக வாழ்வைப்பற்றியவரை குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்த அமெரிக்கா தேசத்தில் சுவாமிகள் ஏற்றுக்கொண்டது சாமானியமான காரியமல்ல. ஆயினும் ஆங்காங்கு அறிஞர்கள் சிலர் இவரை வந்து அணுகலாயினர்கள். அத்தகையவர்களை ஒன்று திரட்டி வைத்துக்கொண்டு, பழையகாலத்து ரிஷிகள் கையாண்டுவந்த முறையிலே ஒரு மரத்தடியிலோ அல்லது வசதியான வேறு ஏதேனும் ஓர் இடத்திலோ தரையின்மீது அமர்ந்து அவர்களுக்கு அன்புடன் வேதாந்த பாடம் புகட்டி வந்தார். தியானம், யோகப் பயிற்சி இத்தியாதி அனுஷ்டானங்களை யெல்லாம் சிஷ்யர்கள் கற்றுணரலானர்கள். பாரமார்த்திகம் புகட்டியபோது சுவாமிகள் மாட்டு மிளிர்ந்த அருட்சக்திக்குச் சான்றாக அவரது மேல்நாட்டு சிஷ்யர்கள் இன்றைக்கும் இலங்கியிருக்கின்றார்கள். இவர்களை இங்ஙனம் பக்குவப்படுத்தி வந்தது ஒருபுறமிருக்க, இந்தியாவில் இருந்த சீடர்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் கடிதங்களின்

மூலம் சுவாமிகள் அவர்களுக்குத் தெரிவித்து வந்தார். எனவே, இருபூமிகளிலும் அவரது இயக்கம் வலிவுற்று வந்தது.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் அமெரிக்காவில் சிஷ்யர்களுக்கு ஆத்ம சாதனம் கற்பித்துவந்த இடங்களில் முக்கியமானதாகக் குறிப்பிடத்தக்கது ஆயிரத் தீவு சோலை என்பதாம். செயின்ட் லாரன்ஸ் நதியினுள் இருக்கும் எண்ணிறந்த தீவுகளில் இஃதொன்று. யோகியொருவனைப் பரவசமடையச் செய்ய வல்ல வனப்பு வாய்ந்த இடம் இது. ஜன சஞ்சாரம் எதுவும் இதனருகில் கிடையாது. இந்தத் தீவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அழகிய வீடு ஒன்று சுவாமிகளின் சிஷ்யர்களுள் ஒருவருக்குச் சொந்தம். ஆதலால் அவர் அங்கு 1895-ம் ஆண்டின் கோடையிலே ஏழுவார காலம் அமர்ந்திருந்தார். இந்த ஏழு வாரமும் இவரது வாழ்விலே பெரு நிகழ்ச்சிகளால் சூழப்பெற்றிருந்த தருணங்களில் ஒன்றாகும். சுமார் முன்னூறு மைலுக்கு அப்பாலிருந்தும் சிஷ்யர்கள் இவரைத் தேடிக்கொண்டு இங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். "கிறிஸ்து நாதரே இன்றைக்கு உடல்தாங்கி இவ்வுலகில் உலவுவரேல், அவரை நாடி நாங்கள் எவ்வாறு செல்வோமோ, அவ்வாறே தங்களைத் தேடி ஈண்டு வந்துள்ளோம்" என நவின்றனர் சில நன்மக்கள். கிறிஸ்துநாதரைப் பன்னிரண்டு சிஷ்யர்கள் பின் தொடர்ந்தது போன்று, ஈண்டு இவர்பால் பன்னிரண்டு பேர் வந்தடைந்ததும் குறிப்பிடத் தக்கது. விரிந்த மலரை நாடி வண்டுகள் வருவதுபோன்று இப்புனிதரை நாடிப் பக்குவிகள் நண்ணினர். சுவாமி

களும் அவரது சிஷ்யரும் தவிர அந்தத் தபோவனத்தில் வேறு ஒரு வேலைக்காரனுங்கூட இல்லாதிருந்தது இவர்களுக்குப் பரம திருப்தியை அளித்தது. சமைப்பது உட்பட எல்லா நித்திய நைமித்திக கர்மங்களையும் தாங்களே ஆற்றிவந்தார்கள். சில வேளைகளில் சுவாமிகள் தாமே சுவைக்கினிய பட்சணங்கள் பல சமைத்துச் சீடர்களுக்குப் படைப்பார்.

பன்னிரண்டு பேர்களுக்கும் சுவாமிகள் மந்திர தீக்ஷை பண்ணிவைத்து ஜபதபம் முதலியன பயிலுவித்தார். வாழ்வு முழுதும் பிரமச்சரியம் அனுஷ்டிப்பதாக ஐந்துபேர் விரதம் பூண்டு கொண்டனர். இன்னும் இரண்டுபேர் சந்நியாச ஆஸ்ரமம் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். நாள்தோறும் சுவாமிகள் இவர்களுக்கு வேதாந்தம் போதித்து வந்தார். கிறிஸ்துவ நூலாகிய பைபிள், வேதாந்த சூத்ரம், பக்தி சூத்ரம், யோக சூத்ரம், பகவத்கீதை, உபநிஷத் இத்தியாதி நூல்களை யெல்லாம் இவர் சீடர்களுக்குக் கற்பித்துவந்தார். இடையிடையே நினைத்தாற்போல சுவாமிகளுக்கு நிஷ்டை கூடிவிடும். அதுபோழ்து அருள்வெள்ளம் அவரிடத்திருந்து யாண்டும் பொலியும். சத் சங்கத்தின் பெருமையை பாக்கியவான்களாகிய அந்தப் பன்னிரண்டு பேர்களும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யென உணரலாயினர். முனிவர்கள் பல்லாண்டு தவம் புரிந்து பெறுகின்ற பேரின்பத்தைச் சுவாமிகளது சன்னிதான விசேஷத்தாலேயே அவர்கள் எய்தி இன்புற்றிருக்கலாயினர். புனலானது ஊற்றெடுத்து ஓடுவதே போன்று பேரன்பு அவரிடமிருந்து பொலியா நிற்க, அதில் மூழ்கிப் பரவசமடைந்திருந்தார்கள் சீடர்கள்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

மேல்நாடுகளில் வேதாந்தக்கொடி

வேதாந்தத்தின் உட்பொருளை அமெரிக்கர் களுக்கு மட்டும் புகட்டினுற் போதாது; மேல் நாடுகளி லெங்கும் அதுபரவவேண்டும்; சிறப்பாக அது இங்கிலாந் தில் வழங்கப்பெற்று அதன் மூலம் ஆங்கிலேயர்களின் மனம் திரும்பவேண்டுமென்று சுவாமிகள் பன்முறை சிந்திப்பாராயினர். இவரது கருத்திற்கேற்ப லண்டன் மாநகருக்கு இவர் ஒரு முறையாவது விஜயம் செய்ய வேண்டுமென்று பலரிடமிருந்து கடிதங்கள் அடிக்கடி வரலாயின. சுவாமிகளும் அவர்களது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, ஆயிரத் தீவு சோலையினின்று நியூயார்க் பட்டணம் வந்ததும், அங்கிருந்து கப்பலேறி ஐரோப் பாவுக்குப் புறப்பட்டார். இளைத்திருந்த இவரது தேகத் துக்கு அட்லாண்டிக் மகா சமுத்திரப் பிரயாணம் பெரும்பயன் விளைவித்தது.

ஐரோப்பா கண்டத்தில், சுவாமிகள் முதன்முதலாக மேல்நாட்டு நாகரிகத்துக்கு உறைவிடமாயிருந்த பாரிஸ் நகரை அடைந்தார். ஆண்டு அறிஞர்கள் பலருக்கு இவர் அறிமுகமானுர். பிறகு லண்டன் நகருக்கு சுவாமி கள் போய்ச் சேர்ந்தார். அமெரிக்காவில் இவர் எய்தி இருந்த வெற்றியைப்பற்றிய செய்தி முன்னமே இந் நாட்டுக்கு எட்டியிருந்தது. ஆதலால் இவர் இவண் விஜயம் செய்தபோது பத்திரிகைகள் பல இவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து எழுதலாயின. அறிஞர்கள் அநேகர்

அதிசயத்துடன் இவரை வந்து சூழ்ந்தனர். சிறு கூட்டங்களுக் கிடையிலே வீற்றிருந்து குரு சிஷ்ய முறையில் போதித்தும், பெருந்திரள்களுக்கெதிரே மேடையின்மீது நின்று பிரசங்கம் செய்தும் வேதாந்தத்தின் உயர் கருத்துக்களையும் நோக்கங்களையும் ஆங்கிலர்களது மனதிற் பாய்ந்து பதியும்படி செய்துவந்தார். சுவாமிகளது ஆங்கில சிஷ்யர்களுள் சிறந்து விளங்கிய சகோதரி நிவேதிதை என்பாள் இதுபோழ்துதான் இவரை வந்து அணுகினாள். சுவாமிகளுக்கு உவந்த சிஷ்யர்களும் அபிமானிகளும் இன்னும் பலரும் அவரை வந்தடைந்தனர். எனவே, வேதாந்தப் பிரசாரம் இங்கிலாந்திலும் திருப்திகரமாகவே நடை பெற்றது. அவ்விடத்திய மேதாவிகளுக்கு சன்மார்க்க ஆராய்ச்சி பண்ணவும், யோகம் பயிலவும் வழிகாட்டிக் கொடுத்தபிறகு, தாம் திரும்பவும் ஒரு முறை அங்கு வருவதாக வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு சுவாமிகள் மீண்டும் அமெரிக்காவை நோக்கி ஏகினார்.

சுடர் ஜோதி யொன்றைப்போல சுவாமிகள் மேல் நாடுகளில் ஆங்காங்கு உலவிவந்தார். விசால புத்தி, அஞ்சா நெஞ்சம், விஷயங்களை வெட்டெனப் பேசுந் தன்மை இத்தியாதி மாண்புகள் பல படைத்திருந்த இவர் புத்தர், சங்கரர், இயேசுநாதர் போன்று மாந்தரது 'உள்ளங்கவர் கள்வ'னாய் எங்கும் சஞ்சரித்தார். யாண்டும் கடவுளது சந்நிதியில் வதிந்திருந்த இப்பெரியார் பேசின பேச்செல்லாம் அதிகாரம் ததும்பிய ஆப்த வாக்கியங்களா யிருந்தன. போகத்திலும், பௌதிகத்திலும், நாஸ்திகத்திலும் உழன்று கிடந்த மேல்நாட்டின்

மனப்போக்கை மாற்றியவரான இப்பரமபுருஷனை ஜகத் குருவென்றும், இந்தியாவின் தபோபல னென்றும் அழைப்பது தகும் அன்றோ?

இங்கிலாந்தினின்று திரும்பவும் அமெரிக்கா போந்த சுவாமிகள் புதிய பல பட்டணங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் சென்று உபந்நியாசங்கள் பலபொழிந்து வந்தார். அச் சொற்பொழிவுகளின் வாயிலாகத் தெளிந்த பக்குவிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதே இவரது உயர் நோக்கமாயிருந்தது. இது போழ்து இன்னும் சில சிஷ்யர்கள் இவரிடம் வந்து சரண் புகலாயினர். அவர்களுக்கெல்லாம் சுவாமிகள் மந்திரோபதேசம் பண்ணி, இரண்டு மூன்று பேர்களுக்கு பிரமச்சரிய சங்கல்பம் செய்து வைத்து, ஒருவருக்கு சன்னியாசமும் தந்தருளினர். இது பரியந்தம் மேல் நாட்டில் சுவாமிகள் திரட்டி யெடுத்த சந்நியாசிகள் கிருபானந்தர், அபயானந்தர், யோகானந்தர் என்னும் மூவர். கடவுளை அடைதற்காகவும், உலகை உய்விப்பதற்காகவும் வேண்டிப் புலன்களை யடக்கிப் பரிசுத்த வாழ்வு வாழவல்ல துறவிகளை அமெரிக்கா போன்ற தேசத்தில் தயாரிப்பது எத்தகைய கடினமான காரியமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். நியூயார்க் நகரத்திலே வேதாந்த சங்கமொன்று ஸ்தாபித்து, அதற்கு ஆச்சாரியராகக் கிருபானந்தரை சுவாமிகள் அமர்ந்திருக்கப் பண்ணினர். அந்த சங்கத்தின் அங்கத்தினர்கள் வேதாந்திகள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். வேதாந்தி என்ற பதத்தின் பொருள் 'ஹிந்து' என்பதல்ல. தவிர, பிறமதத்தினரை ஹிந்து மதத்தில் சேர்ப்பதும் அந்த சங்கத்தின்

நோக்கமல்ல. வித்தை வடிவாயிருப்பது வேதம். அந்த வேதத்தின் அந்தம், அல்லது முடிவு வேதாந்தமாம். அதாவது முடிவான வித்தையாகிய கடவுளைப்பற்றிய ஞானம் தேடுபவர்களெல்லாம் வேதாந்திகளாம். அமெரிக்காவில் தாம் துவக்கிய தர்மஸ்தாபனம் இங்ஙனம் செவ்வனே நடைபெறுமாறு செய்து வைத்து விட்டு 1896-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் மறுபடியும் சுவாமிகள் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

லண்டன் நகரில் இரண்டாம் முறை ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகளது நல்வரவை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்த சிஷ்யர்களும் நண்பர்களும் ஆர்வத்துடன் அவரை வரவேற்றனர்கள். சென்ற வருஷத்தில் அவர் இங்கு துவக்கிய பாரமார்த்திகப் பேரியக்கத்தைச் செழித்து ஓங்குவிக்கச் செய்தற் பொருட்டு மேலும் முயற்சிகள் பல அவர் எடுத்துக்கொண்டார். இந்நகரில் அவர் திரும்பவும் விஜயம் செய்திருப்பதைப் பத்திரிகைகள் பல போற்றியும் பாராட்டியும் எழுதி வந்தன. இந்தப் பிரசுரங்களின் வாயிலாகப் புதிதாக சுவாமிகளைப்பற்றி அறியவந்தவர்கள் பக்தி விசுவாசத்துடன் அவரை அணுகினர்கள். அப் பரமாச்சாரியரும் சரீர சிரமத்தைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது, வேதாந்தம் புகட்டுகின்ற உயர் வாழ்வு இன்னதென்பதை அன்பு கூர்ந்து அவர்களுக்குப் போதித்து வந்தார். வாரந்தோறும் அரிய பிரசங்கங்கள் பல பெரிய கூட்டங்களிலே நடைபெறும். சாதாரணமாக எங்கும் நடைபெறும் சத்காலக்ஷேபம் போன்றது அல்ல அவரது பிரசங்கம். உபந்நியாசம் பண்ணும்

போது உடலை மறந்து பரவச நிலையை அவர் எய்தி விடுவார். அப்போது அவரிடமிருந்து அருள் வெள்ளம் எங்கும் பொழிந்து வியாபிக்கும். சபையினரும் அவரது அருள் மொழிகளைச் செவிமடுத்துப் பரமானந்த மடைந்திருப்பர். பேசுபவர் பேசப்படுபவர் என்ற இருமை ஒழிந்துவிடும். ஆராயப்படும் வஸ்துவைப் பற்றிய கருத்து ஒன்றுதான் எல்லார்க்கும் பொதுவாக இலங்கும். உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோன்று சுவாமிகள் பரமானந்தத்தையும் புதிய வாழ்வையும் தங்களுக்குப் பகுத்தெடுத்து வழங்கியுளார் என்று அவரது சொற்பொழிவுகளை மட்டும் கேட்டவர்கள் கூட இன்றைக்கும் சொல்லுகின்றார்கள் என்றால், அவரோடு இணங்கியிருக்கும் பாக்கியம் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் எய்திய மேன்மையைப்பற்றிப் பகர்வானேன்?

லண்டன் நகரில் சுவாமிகள் நிகழ்த்திய உபந்யாசங்களிற் பெரும் பகுதி பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்னும் இரண்டு நூல்களில் அடங்கப் பெற்றிருக்கின்றன. மாயாவாதத்தைப் பற்றி மேல்நாட்டார் மட்டுமல்ல—இந்தியர்களிற் பலரும் தப்பபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கின்றனர். வாய் வேதாந்தத்தில் பெரும் விவாதம் வருவதும் பெரும்பாலும் இதைப்பற்றியே தான். ஆனல் மாயையைப்பற்றிய கருத்து எல்லாருக்கும் இனிது விளங்கும் பொருட்டு எவ்வளவு தெளிவுற சுவாமிகள் விளக்கியுளார் என்பது அவரது ஞானயோகத்தைப் படிப்பவர்களுக்குத் தெரியவரும். பொதுப்பட அவரது மதபோதனையைப்பற்றி மேல்நாட்டு சிஷ்யர் ஒருவர் கூறுவதாவது:—"எங்களிற்

பலருக்கு விவேகாநந்த சுவாமிகளது திருவாய் மொழியானது தாகத்தினூற் பரிதபிப்பவர்களுக்குப் பருகக் குளிர் நீர் கொடுத்தாற் போலிருந்தது. சென்ற சில ஆண்டுகளாகக் கற்றறிந்த ஐரோப்பியர்களுள் மத சம்பந்தமாக மனக்குழப்பமும் நம்பிக்கையின்மையுமே அதிகரித்துக்கொண்டு போயின. எங்கள்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த அருத்தமிலாத மதசம்பிரதாயத்தை நாங்கள் அறவே மறுத்து வந்தோம். இருளில் உலவிய எங்களுக்கு இப்போது வேதாந்த விளக்கானது பேரொளி காட்டுகிறது.''

மூன்று திங்கள் இடையறுது இங்கிலாந்தில் உழைத்துக் களைத்துப்போயிருந்த சுவாமிகளுக்கு ஓய்வு சிறிது வேண்டியிருந்தது. ஆதலால் அதற்காக ஐரோப்பா கண்டத்தினுள் சுற்றுப் பிரயாணம் போதல் உசிதமென்று சிஷ்யர்கள் சிலர் கருதினர். பள்ளிப்பிள்ளையொருவன் விடுமுறை நாட்களை விருப்புடன் வரவேற்பது போன்று சுவாமிகளும் அதற்கு இன்புடன் இசைந்தார். ஐரோப்பாவின் சிங்காரத்தோட்டமெனத் திகழும் சுவீடன் நாட்டுக்கு ஒரு சிறு கூட்டமாக அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். வளமும் வனப்பும் நிறைய வாய்க்கப்பெற்ற அந்நாட்டினுள் சஞ்சரிக்கும்போது சுவாமிகள் துய்த்த இன்பமும் மன அமைதியும் சொல்லுக்கு அடங்கா. பனிக்கட்டி அடுக்கடுக்காய் உறைந்துள்ள ஆல்ப்ஸ் மலையில் இவர் ஆனந்தமாய் உலவித் திரிந்தார். அம்மலைநாடு இவருக்கு இமாலய பர்வதத்தைப்பற்றிய தூய எண்ணங்களை யெல்லாம் திரும்பவும் ஞாபக மூட்டியது. பர்வத நாட்டைக்கண்டு பூரித்திருந்த

சுவாமிகள் பிறகு ஜெர்மனிக்குப் போனார். அதன் தலைமைப் பட்டணமாகிய பெர்லின் முதலிய நகரங்களின் அழகிய அமைப்பானது அத்தேசத்தின் பெருமைக்குச் சான்றாயிருந்தது. ஜெர்மானிய சகல கலா சாலைகளில் கல்வி வழங்கப்பட்ட முறையையும், இராணுவ இலாக்காவில் வீரசேனைகளைத் தயாரித்த முறையையுங் கண்டு வியந்ததுமல்லாது வல்லரசு நாடுகளில் அது முக்கியமானது எனவும் அவர் தீர்மானித்தார்.

பால்தாசன் எனும் மேதாவி ஒருவர் அக்காலத்தில் ஜெர்மனியில் வாழ்ந்திருந்தார். அவர் சமஸ்கிருதத்தில் பாண்டித்தியம் மிகப் படைத்தவர். வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் அத்யந்த பிரியமுடையவர். இந்தியா முழுதும் சுற்றுப் பிரயாணம் பண்ணிப் பார்த்த பின்பு அதன் நாகரிகத்தை மிகப் போற்றினவர் அவர். "வாழ்ந்திருக்கையிலும், வாழ்வு நீங்கும்போதும் சர்வ துக்க நிவர்த்தி தருவது வேதாந்தம் ஒன்றுதான். இந்தியர்களே! உங்களது பொக்கிஷமாகிய அதை நீங்கள் நன்கு கடைப்பிடியுங்கள்" என்று இந்தியர்களுக்கு ஆசிகூறியவர் அப்பெரியார். அவர் இயற்றியிருக்கும் வேதாந்த நூல் ஒன்று கற்றவரது உள்ளத்தை முற்றும் கவரவல்லதா யிருக்கிறது. ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளது வரலாற்றை இவர் கேள்வியால் அறிந்திருந்தார். ஆதலால் அவரைத் தமது விருந்தினராய் வந்திருக்க வேண்டுமென்று மிக வேண்டி பால்தாசன் அப்பெரியாருக்கு அழைப்பு ஒன்று விடுத்திருந்தார். சுவாமிகளும் இன்புடன் அதற்கிணங்கித் தமது சிறிய திருக்கூட்டத்துடன் அந்த மேதாவியின் இல்லத்தில் வாழ்ந்

திருப்பாரானார். அதுபோழ்து இருவரும் தங்களது குறிக்கோளாகப் பாராட்டிவந்த பாரமார்த்திக விஷயங்களைப்பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அளவளாவிக் காலங் கழிப்பாராயினர். பிறகு சுவாமிகள் ஜெர்மனியினின்று புறப்பட ஆயத்தம் பண்ணினபோது, அவரை விட்டுப் பிரிய மனமிலாத இப்பண்டிதர் அவரோடு இங்கிலாந்துக்குச் சென்று சொற்பநாள் அங்கு வதிந்திருந்தார்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் இரண்டு மாதம் செய்த சஞ்சாரத்தால் தேக நலனும் மனத்திட்பமும் மீண்டும் வாய்க்கப்பெற்றிருந்த சுவாமிகள் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கு சிஷ்யர்களோடு அவர் வாழ்ந்திருக்கையிலே அவரது மனப்பாங்கில் தடுமாற்றம் என்பது சிறிதேனும் இல்லை யென்பதைக் காட்டவல்ல நிகழ்ச்சி யொன்று நேரலாயிற்று. சுவாமிகளும் அவரோடு ஆடவர் ஒருவரும் மாதர் ஒருவரும ஆக மூன்று பேர்கள் ஒருநாள் மாலையில் ஒரு கழனியில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது பருத்துத் திமிர் பிடித்த காளைமாடு ஒன்று இவர்களைத் தாக்க வேகமாய்ப் பாய்ந்து ஓடி வந்தது. உடன் வந்துகொண்டிருந்த ஆண்மகனார் உடனே ஓட்டம் பிடித்துவிட்டார். பெண்பாலோ வெனின், மயங்கிக் கீழே விழுந்து விட்டாள். விரைந்து வந்த மிருகத்தை எதிர்த்து, அவளது அண்டையிலேயே நின்றார் சுவாமிகள். அத்துஷ்ட மிருகம் தம்மைத் தூக்கி வீசுமானால் தாம் எங்கே போய் விழ நேரிடுமென்று கணித்துக் கொண்டிருந்தாராம் அவர்! ஆனால் இவரது முக வசீ

காரத்தாலோ அல்லது வேறு எக்காரணத்தாலோ அருகில் வந்ததும் மாடு அப்படியே பிரமித்து நின்று விட்டது.

இங்கிலாந்தில் ஆக்ஸ்போர்டு சர்வ கலாசாலையில் மாக்ஸ் முல்லர் என்ற பெரியார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சமஸ்கிருதத்தில் மகா பண்டிதர். நான்கு வேதங்களையும் திரட்டி வைத்தவர். வியாச மகரிஷி யென்றும், மகா விஷ்ணுவே மச்சாவதாரமாக வந்து சதுர் வேதத்துக்கு அழிவு வராது காப்பாற்றினர் என்றும் கதைகள் கேட்டிருக்கிறோம். அது எங்ஙனம் ஆயினும் ஆகுக. இக்காலத்தில் வேதத்துக்கு அழிவு வாராது காப்பாற்றினவர் மகரிஷி மாக்ஸ்முல்லர் என்பது உலகறிந்த விஷயம். நாற்பது வருஷ காலம் இடையறாது வேத ஆராய்ச்சி பண்ணி, பனையோலை ஏட்டுப் பிரதியில் மறைந்து கிடந்த அவைகளை ஒழுங்கு படுத்தி, பிழை திருத்தி, ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் அழகிய புஸ்தகங்களாக அச்சியற்றி வெளியிடுவது மேல் நாட்டார் ஒருவருக்கு பகீரதப் பிரயத்தனம் ஆகுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்! அத்தகைய காரியத்தைப் பூர்த்தி பண்ணினவர் இவர். மேலும் இவர் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸரைப்பற்றி மிகக் கேள்வியுற்றிருந்தார். அப்பரமாத்மாவினிடத்தில் பய பக்தியும் விசுவாசமும் மிகப் படைத்தவர் ஆவர் முல்லர் என்னும் முனிபுங்கவர். பரமஹம்ஸரது வரலாற்றை ஒரு சிறு நூலாகவும் இவர் இயற்றி யிருக்கிறார். இப்பெரியாரைக் கண்டு தரிசிக்க வேண்டுமென்று கருதிய விவேகாநந்த சுவாமிகள், ஆக்ஸ்போர்டில் இவரது ஆஸ்ரமத்தைத் தேடிச் சென்றார்.

யானையின் பலத்தை யானை யொன்றுதான் அறிய வல்லது என்னும் பழமொழிக்கு ஒப்ப, இவ்விருவருமே ஒருவரை யொருவர் நன்கு அறியலாயினர். வேதத்தைப்பற்றியும் அதன் பிறப்பிடமாகிய பரத கண்டத்தைப்பற்றியும் நீண்ட சம்பாஷணை யொன்று நடந்தது. "இந்தியாவுக்குத் தாங்கள் ஒரு முறை விஜயம் செய்யலாகாதா? அந்நாட்டு மக்கள் ஆயிரக்கணக்கான பேர் தங்களைப் பேரன்புடன் வரவேற்பர்" என்றார் சுவாமிகள். "அப்புண்ணிய பூமிக்குச் சென்றால், இத்தேகம் இங்கே திரும்பி வராது!" என்று கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் ததும்ப மன எழுச்சியால் சிறிது உரை குளறினவராய் முனிவர் விடை யளித்தார். இவர் முன் ஜன்மத்தில் இந்தியாவில் ஒரு முனிவராகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று சுவாமிகள் முடிவு கட்டினார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரைப்பற்றிய பேச்சு வந்தபோது இந்தியாவில் அவரை அநேகர் ஓர் அவதார புருஷராக வணங்குகின்றார்கள் என்று சுவாமிகள் சொன்னார். "அவரை அல்லாது வேறு யாரைத்தான் அங்ஙனம் வணங்குவது!" என்றார் முல்லர் பெருமான். கல்வியின் பயனாகிய அடக்கமும், பணிவும், சாந்தமும் அவர்மாட்டுச் சாலத் திகழ்ந்தன. அவரைச் சந்தித்த நாள் ஒரு திருநாள் என்றே சுவாமிகள் எண்ணினார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது சீரிய சிஷ்யரை சந்திக்கும் பாக்கியம் தமக்கும் கிடைத்ததை அம் முனிவர் வியந்து, அவருக்கு அன்புடன் அமுது பண்ணி வைத்தார். பிறகு சுவாமிகள் புறப்படுதற்கு விடையளிக்கும்படி வேண்ட, அப்பெரியாரும் பிரிவு ஆற்ற இயலாதவ

ராய்ச் சிறிது தூரம் உடன்சென்று வழியனுப்பி வைத்தார்.

சுவாமிகள் புரிந்த உபந்நியாசங்களைப் பத்திரிகைகள் பல பிரசுரித்த வண்ணமாயும், பின்பு அவரைப் புகழ்ந்த வண்ணமாயும் இருந்தன. ஆனால் சுவாமிகள் சென்ற விடமெங்கும் பெருவெற்றி எய்தியதற்கு இவை சான்றாய் விடா. ஏனென்றால் பத்திரிகைகள் ஒருவனைப் போற்றுவதும் தூற்றுவதும் சர்வ சாதாரணம். சுவாமிகளும் இவ்விஷயத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார்.

இயேசு நாதர் செம்படவர்களைப் பார்த்து, "வாருங்கள், வலை வீசி மாந்தரைப் பிடிக்கும் விதம் உங்களுக்குக் கற்பித்துத் தருகிறேன்" என்று சொல்லி அழைத்தார். அதாவது உலகத்தவரை அக்ஞான இருளினின்று உய்விப்பது தான் பெரியார்களது தொழில். சுவாமிகளது உபதேசங்களும் மாந்தரது உள்ளத்தில் அத்தகைய பயனை விளைவித்து வந்தன. அவற்றைக் கேட்டுத் தெளிந்ததும் உலகனைத்தையும் ஒரே குடும்பமாகப் பாராட்டவல்ல பரந்த எண்ணம் படைத்தார்கள் பலர்; ஆத்ம சாதனத்தின் பொருட்டு அவர் மாட்டுத் தங்கள் உடல், பொருள், ஆவியெல்லாம் உவந்து அளித்துவிட்ட பேரறிஞர்களும் சிலர் இருந்தனர்.

சுவாமிகளிடம் சரணாகதி யடைந்தவர்களுள் சேவியர் தம்பதிகள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். லண்டன் நகரில் தங்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்த வீடு வாசல் யாவையும் விற்றுப் பெரு நிதி திரட்டி அதைத் தங்

களது குருமூர்த்தியிடம் சமர்ப்பித்துவிட்டு அவரோடு இந்தியாவுக்குச் செல்ல அவர்கள் ஆயத்தமாயினர்கள். இமாலய பர்வதத்தில், மாயாவதி எனுமிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் அத்வைத ஆஸ்ரமம் இவர்களது நிதியைக் கொண்டே நிறுவப்பட்டது. ஜே. ஜே. குட்வின் என்பார் சுவாமிகளது மற்றொரு முக்கிய சிஷ்யர். அல்லும் பகலும் அவர் சுவாமிகளது சாயை போன்றிருந்து அவருக்குப் பணிவிடைகள் ஆற்றி வந்தார். சுவாமிகளது உபந்நியாசங்களை யெல்லாம் சுருக்கெழுத்தாற் (Short hand) குறித்து வைத்துப் புஸ்தகங்களாக வெளியாகும்படி செய்து வைத்தவரும் இவரேயாம். இவர்கள் எல்லார்க்கும் மேலாக, பாரதத்தாயின் திருப்பணிக்காகவே நிவேதனம் செய்யப்பட்டவள் ஆவள் சகோதரி நிவேதிதை. 'மார்கரெட் நோபில்' என்பது இவளது கன்னித் திருநாமம். இந்தியாவின் தேசீய இயக்கத்தில் சகோதரி நிவேதிதை எத்தகைய வினையாற்றி வந்தாள் என்பதை இந்திய உலகம் நன்கறியும். இவளது அரிய நூல்கள் இன்றைக்கும் இளைஞர்களது உள்ளத்தில் ஊக்கமும் புத்துயிரும் ஊட்டிவருகின்றன. இத்தகைய புனிதவான்கள் நமது பரமாச்சாரியரோ டிருந்து வாழவேண்டுமென்று கருதி இங்கிலாந்தினின்று இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

நான்கு வருஷகாலம் மேல்நாடுகளிலேயே இருந்து பேரியக்கம் ஒன்று கோலிய சுவாமிகள் இப்போது தாய்நாடு வரவேண்டியது அவசியமாயிற்று. எனவே, லண்டன் நகரிலும் வேதாந்தப் பிரசாரம் செவ்வனே நடைபெறுதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்து

விட்டு 1896-ம் ஆண்டின் இறுதியில் அவர் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டார். அப்போது அவரைவிட்டு விலகியிருக்க ஆற்றாத சிஷ்யர்களுள் ஒருவர் பகர்ந்ததாவது:—"இன்று ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் எங்களது உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு போய்விட்டார். அவரை விட்டுப் பிரிந்ததும், பேரிருள் போன்ற துயரம் வந்து எங்களது ஆவியை மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. அவரது கேண்மையைப் பெறுதற்கேற்ற புண்ணியம் எதுவும் நாங்கள் இப்பிறப்பில் செய்ததில்லை. ஒருவேளை அது முன் செய்த தவத்தின் பயனோ என்னவோ அறியோம். எதைப்பெற விரும்பி நாங்கள் பரிதபித்திருந்தோமோ அதை அவர் எங்களுக்கு அகழ்ந்து எடுத்து அருளியுளார்."

சிஷ்யர்களுள் மூவரைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு ஐரோப்பாவில் ரயில் மார்க்கமாக சுவாமிகள் ரோமாபுரிக்குச் சென்றார். இந்தியாவில் டில்லி போன்று இத்தாலியாவில் ரோம் நகரானது புராதனப் பெருமைக்குப் பேர் போனது. அங்கே கண்ட பிரம்மாண்டமான ஆலயங்கள், அழிந்துபோன அரண்மனைகள், கோட்டைகள் இவையாவும் அவர் இளமையிற் கற்றிருந்த சரித்திரத்தைத் திருப்பவும் அவரது நினைவுக்குக் கொணர்ந்தன. பிறகு அவர் நேபிள்ஸ் துறைமுகம் சென்று கப்பலேறி இலங்கைத்தீவைநோக்கிப் பிரயாணமானார். அத்தீவுக்குத் தலைமைப் பட்டணமாகிய கொழும்பில் எத்தகைய வரவேற்பு அவரை எதிர்பார்த்திருந்தது என்பதைச் சுவாமிகள் சிறிதும் அறிந்திலர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

தாய்நாடு பரிந்தேற்ற விதம்

கொழும்பு நகரவாசிகளில் குறிப்பிட்டவர் சிலர் சுவாமிகளுக் கென வரவேற்புக் கழகமொன்று நிறுவி அதன் மூலம் ஆடம்பரமான ஆயத்தங்கள் பல செய்து வைத்திருந்தனர். 1897-ம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் பதினைந்தாம் தேதியன்று சுவாமிகள் ஊர்ந்து வந்த கப்பல் துறைமுகத்தினுள் நுழைந்தது. ஜனங்கள் திரள் திரளாகக் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் ஆவலுடன் அங்கே கூடியிருந்தது. அன்று மாலை சுவாமிகள் திருவடிகளைத் தரையின் மீது நாட்டியபோது முழங்கின ஆனந்த கோஷங்கள் கடலின் கர்ஜனையையும் அமிழ்த்திவிட்டன. கழகத்தார் சுவாமிகளுக்கு மாலை சூட்டி, அவரது அடியிணையைப் பூசித்து, இரட்டைக் குதிரை பூட்டிய விமான மொன்றில் அவரை எழுந்தருளப் பண்ணி மெதுவாக ஊர்வலமாய் அழைத்துச் சென்றனர். சுவாமிகளைக் கண்டு தரிசிக்க வேண்டுமென்று ஆயிரக் கணக்கான பேர்கள் வீதியின் இருபுறங்களிலும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தனர். வீதியில் ஆங்காங்கு அலங்காரப் பூம்பந்தல்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. "வருக, வீரர் வருக" என்னும் ஆசிமொழி தாங்கிய பந்தல் ஒன்றும் அவைகளினிடையே நின்றது. ஊர்வலம் நெடு நேரத்துக்குப் பிறகு விடுதியை வந்தடையவே, உயர்ந்த ஆசனமொன்றில் அப்பெரியாரை வீற்றிருக்கச் செய்து ஊரார் அனை

வரும் வரவேற்புப் பத்திரிகை யொன்றை வாசித் தளித்து விட்டு வணங்கி நின்றார்கள். சுவாமிகளும் தருணத்துக்கேற்ற உபந்நியாசம் ஒன்று செய்து எல்லா ரையும் ஆசீர்வதித்து அருளினார்.

ஆங்காங்கு விஜயம் செய்ய வேண்டுமென்று தந்தி களும் கடிதங்களும் சுவாமிகள்பால் வந்து குவிந்தன. ஆதலால் கொழும்பிலிருந்து மறுபடியும் கப்பலேறிச் சென்னை செல்வதாக எண்ணியிருந்த சுவாமிகள் அக் கருத்தை ஒழித்து நெடுக நிலமார்க்கமாகவே பிரயா ணம் செய்யத் தீர்மானித்தார். கண்டியிலும் அதன் பிறகு யாழ்ப்பாணத்திலும் ஜனங்கள் பேரார்வத் துடன் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்தனர். அவரது நல்வரவை எதிர் பார்த்து வீதிகளெல்லாம் அலங் கரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. சுவாமிகள் ஊர்ந்து வந்த வண்டியானது மேள வாத்தியத்துடன் ஊரினுள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டது. புஷ்பமாரி வழியெங் கும் பொழிந்தது; பன்னீர்த் துளிகளும் வீசப்பட் டன. திருநாம கோஷம் எங்கும் எதிரொலி செய் தது. தேவாரம் திருவாசகம் ஓதப்பட்டன. பண்டைக் காலத்துச் சமய குரவருள் ஒருவர் திரும்பவும் எழுந் தருளினாற் போலிருந்தது அக்காட்சி. நள்ளிரவு பரி யந்தம் சுவாமிகளைக் கண்டு சேவிக்கப் பெருங் கூட் டங்கள் வந்துகொண்டே யிருந்தன. அருள் வேந்தரும் ஆயாசத்தைப் பொருட் படுத்தாது அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். பக்தியும் விசுவாசமும் பொலிந்துள்ளதுதான் மெய்யான மத அனுஷ்டானம் என்னும் கருத்தடங்கிய உபந்நியாசங்கள் சில நிகழ்த்

தினர். நெடுநாள் இலங்கையில் அமர்ந்திருக்க அவகாசமில்லையென்று கூறி, அத்தீவின் மக்களை ஆசீர்வதித்துவிட்டு, அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சுவாமிகள் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார்.

பாம்பனில் அவரது நல்வரவை இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் பேராவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தது. வெளிநாடுகளில் வேதாந்தக் கொடியேற்றின விவேகாநந்தர் திரும்பவும் தாய் நாட்டிலே திருவடிகளை நாட்டியபோது அதிர்வேட்டுகள் ஆகாயத்தைப் பிளந்தன; ஜய பேரிகைகள் முழங்கின; ஜனங்கள் ஆரவாரத்துடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்கள். அதற்கென அலங்கரித்துவைத்திருந்த ஒரு கொட்டகையினுள் உயர்ந்த ஆசனத்தின்மீது சுவாமிகளை அமர்ந்திருக்கச் செய்து, இராஜா பாஸ்கர சேதுபதியும் அவரது பிரஜைகளும் அவரது அடிபணிந்து போற்றி நின்றனர். பிறகு இராமேசுவரத்துக்கும் இராமநாதபுரத்திற்கும் சுவாமிகளை அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாம் அத்தீர்த்தத்துக்கு எந்நிலைமையில் வந்திருந்தார் என்பதையும் இப்போது எந்நிலைமையில் வர நேர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் நினைந்து சுவாமிகள் வியந்தார். கோயிலில் இவரைக் காணச் சூழ்ந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு மெய்யான சிவபூஜையைப் பற்றிய உபந்நியாசம் ஒன்று நிகழ்த்தினர்; விக்கிரகத்தைக் கடவுளாகப் பாராட்டுவது போன்று, துக்க-தரித்திர வேடந் தாங்கியிருக்கும் மக்களையும் கடவுளாகப் பாராட்டி வணங்கவேண்டும் என்பது அதன் அடிப்படையான கருத்து. பிறகு இராமநாதபுரம்

அரண்மனைக்கு இராஜரிதியுடன் அழைத்துச் செல்லப் பட்டார். அவரை இரதத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி இராஜாவும் குடிகளும் வடம் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஊர்வலம் சென்றனர். பட்டத்து யானை, குதிரை, ஒட்டகம் முதலியன முன்சென்றன. வெண் சாமரம் வீசப்பட்டது. குடை கொடி முதலியன பிடிக்கப் பட்டன. மேளங்கள் முழங்கின. இத்தகைய ஆடம்பரங்களுடன் ஊர்வலம் சென்றபின்பு, பரமாச்சாரியரைக் கொலுமண்டபத்தினுள் எழுந்தருளப் பண்ணினார்கள். பின்பு ஆங்கிலம், தமிழ், சமஸ்கிருதம் இந்தியாதி பாஷைகளில் வாழ்த்துகள் வாசிக்கப்பட்டன.

சுவாமிகளும் ஆங்குக் கூடியிருந்தவர்களுக்கு உபந்நியாசம் ஒன்று செய்தருளினார். வேந்தனும் குடிகளும் ஒன்றுகூடி ஆரவாரத்துடன் தமக்குக் காட்டிய மரியாதைகள் தேசத்தின் உயர் நோக்கத்துக்கே அறிகுறியாகுமென்றார். "போர் வீரர்களையும் இராஜதந்திரிகளையும் வணங்குவது மற்ற நாடுகளிலே உள்ள வழக்கம்; ஆனால் பார் ஆளும் வேந்தனுங் கூட பிக்ஷை யெடுக்கும் சந்நியாசி ஒருவரை வணங்குகிற வழக்கம் இந்தியாவுக்கே உரியது; இதினின்று பாரமார்த்திக வாழ்வின் மீது நாடு எத்தகைப்பற்று வைத்திருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது" என்று குறிப்பிட்டு, இந்தியர்கள் அனைவரும் அப்புனித வாழ்வில் பற்றுடையர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்றும், அதுதான் அவர்களது உயிர் நாடி யென்றும் அழிவற்ற நாகரிகமென்றும் சுவாமிகள் பகர்ந்தருளினார்.

பிறகு சென்னையை நோக்கி வடதிசையாக அவரது திருக்கூட்டம் புறப்பட்டது. பெரியாரைக் கண்டு தரிசிக்க வழி யெங்கும் ஜனக் கூட்டங்கள் திரள் திரளாய் நின்றன. தமிழ் மக்களது மேன்மைக்கு உறைவிடமாகிய மதுரையில் சுவாமிகள் மூன்று நாள் தங்கியிருந்தார். அப்போது பக்தி விசுவாசத்துடன் அவரை வணங்க வந்தவர்களைக் கணக்கிடல் இயலாமலிருந்தது. பிறகு அங்கிருந்து ரயில் மார்க்கமாக சுவாமிகள் கும்பகோணத்துக்குப் புறப்பட்டார். பிரயாணம் செய்யும்போது இரவு முழுதும் அவருக்கு உறக்கம் என்பது இல்லாது போய்விட்டது. அவரைக் கண்டு தரிசிக்க ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும் வந்து திரண்டு நின்றுகொண்டிருந்தனர். ரயில் வண்டி வந்து நின்றதும் திருநாம கோஷங்கள் பீறிட்டு முழங்கின. சுவாமிகளும் மனமுவந்து வந்தவர்களை ஆசீர்வதித்தார். ஆங்காங்குத் தம்மைக் காண விரும்பி வந்திருந்த மக்களோடு அவகாசமாய் அளவளாவியிருக்க முடியாமற் போனது பற்றி அவர் மிக வருந்தினர். திருச்சி, தஞ்சை முதலிய இடங்களில் வரவேற்புப் பத்திரங்கள் ஸ்டேஷனிலேயே வாசித்து அளிக்கப்பட்டன. கும்பகோணத்தில் மட்டும் சிரம பரிகாரம் செய்துகொள்ளுதற்காக சுவாமிகள் மூன்று நாள் தங்கியிருந்தார். அப்போது "வேதாந்தத்தின் போதனை" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி அரிய உபந்நியாசம் ஒன்று புரிந்தார். அதன் பிறகு அவர் சென்னைக்குப் புறப்பட்டார். வழியில் ரயில் நிலையம் ஒவ்வொன்றிலும் அத்துக்கு அடங்கா

வண்ணம் ஜனங்கள் நின்று கொண்டிருந்தனர். இமைப் பொழுதாவது சுவாமிகளது தரிசனம் கிடைத்தாற் போதுமென்பதே அவர்களது இச்சை. ரயில்வண்டி நில்லாத ஒரு சிறிய ஸ்டேஷனில் கூடியிருந்த மக்கள் வழி மறித்துப் படுத்து வண்டியை நிறுத்திவிட்டார்கள். சுவாமிகளது தரிசனம் பெற்ற பின்பே அவர்கள் ரயிலை நகரவிட்டார்கள் என்றால், அவரது திக்விஜயமானது ஜனங்களிடத்தில் எத்தகைய எழுச்சியை உண்டுபண்ணியிருந்தது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

பல வாரங்களாகச் சென்னை நகரெங்கும் சுவாமிகளது நல்வரவைப் பற்றிய பேச்சு ஒன்றுதான் பிரபல்யமாயிருந்தது. வீடுகளிலும், வீதிகளிலும், கடைத் தெருக்களிலும், பள்ளிகளிலும் இது சம்பந்தமான வார்த்தைகளே விசேஷமாகக் காதில் விழலாயின. அவரை வரவேற்பதற்காக ஆடம்பரமான ஏற்பாடுகள் நகரெங்கும் செய்யப்பட்டன. சிங்காரப் பந்தல்கள் பதினெழு ஆங்காங்குச் சோடிக்கப் பட்டிருந்தன. அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் உயர்கருத்து அடங்கிய மொழிகளும் எழுதி அமைக்கப் பட்டிருந்தன. "வருக, விவேகானந்தர் வருக" "இறைவனது புதல்வா போற்றி" "வாழ்க, விவேகானந்தர் நீடூழி வாழ்க" "ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் நன்மகனே போற்றி" "மாந்தரது மன்னே வருக" என்னும் இத்தியாதி மொழிகள் அப்பூம் பந்தல்களின்கண் காணப்பட்டன.

சுவாமிகள் எழுந்தருளுதற்கிருந்த நன்னாளன்று அதிகாலையிலிருந்தே பெரும் ஜனத்திரள்கள் எழும்பூர்

ஸ்டேஷனை நோக்கிச் சென்றன. பார்த்த விடமெங்கும் ஒரு பெரிய உற்சவக் காட்சியே தென்பட்டது. ஸ்டேஷன் மேடையானது அற்புதமாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. அதன் உள்ளும் புறமும் எள்ளும் வீழா வண்ணம் மாந்தர் நிறைந்து நின்றனர். நகரவாசிகளில் முக்கியஸ்தர் அனைவரும் அன்று காலை அங்குக் கூடியிருந்தனர். ரயில்வண்டி ஸ்டேஷனில் நுழைந்ததும் இடியிடித்தாற்போல மக்களது ஆரவாரச் சத்தம் ஒலித்தது. வாத்தியமும் முழங்கியது. வண்டியினின்று சுவாமிகள் கீழே இறங்குகையில் திருநாம கோஷம் கொட்டகையைத் தூக்கினது. பூமாரி பொழிந்தது. ஜனங்களின் சார்பாக நீதிபதி சுப்பிரமணிய ஐயர் சுவாமிகளுக்கு மாலை சூட்டினார். சிறிது நேரத்துக்குள் ஊர்வலமும் துவங்கியது.

விமான வண்டியில் பூட்டியிருந்த குதிரைகள் இரண்டையும் அப்புறப் படுத்திவிட்டு இரதம்போன்று அதை வடம் பிடித்து இழுக்க மாணவர்கள் முன் வந்தனர். வீதியில் கண்ணுக்கு எட்டிய அளவு மாந்தரது தலைகளே தென்பட்டன. நெடுந்தூரம் பஜனைகளும் மேளவாத்தியங்களும் முழங்கின. மெதுவாக வண்டியும் நகர்ந்தது. கற்பூர ஆராதனைகளும் தேங்காய் பழ நைவேத்தியங்களும் இடையறாது வந்துகொண்டேயிருந்தன. வீடுகள் தோறும் நிறை குடங்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தன. மாடிகளின்மீது கூடி நின்றவர்கள் மலர் மாரி சொரிந்தார்கள். சுவாமிகளைத் தரிசித்ததும் பலர் கைகூப்பி நின்று வணங்கினர். வீதிகளின் சந்திப்புகளில் நின்று கொண்டிருந்த பல்லாயிரம் பேர்

களுக்கு அவரது காட்சி கிடைத்தற் பொருட்டு வண்டியானது நெடுநேரம் ஆங்காங்கு நிறுத்தப் பட்டது. அதுபொழ்து நிகழ்ந்த ஆடல்களுக்கும், பாடல்களுக்கும், ஆனந்தக் கூத்துக்கும் அளவில்லை. இவ்வாறு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து சென்ற ஊர்வலம் கடைசியாகத் திருவல்லிக்கேணியிலே கடலோரம் இருக்கும் "காசல் கர்னன்" அல்லது ஐஸ் அவுசு என்னும் மாளிகை போய்ச் சேர்ந்தது. சுவாமிகளுக்கு அம்மாளிகையிலேதான் விடுதி ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

சென்னையிலே அவர் வதிந்திருந்தது ஒன்பதே நாள் எனினும் அதை ஒரு நவராத்திரி விழாவென்று பலர் இன்றைக்கும் பகர்கின்றனர். அல்லும் பகலும் அவரைக் காணவந்த பண்டிதர்களும் பாமரர்களும் எத்தனை யெத்தனையோ பேர்! சென்னையில் சுவாமிகள் நிகழ்த்தின உபந்நியாசங்கள் ஐந்து. அவைகளிலே ததும்புகின்ற தேச பக்தியும், நாட்டின் நலமும், மக்களின் மேன்மையும் இன்றைக்கும் பலருக்குப் புத்துயிர் அளித்து வருகின்றன. பத்திரிகைகள் அவரது விஜயத்தைப் பிரபல்யமாக வர்ணித்து எழுதலாயின. "ஹிந்து" பத்திரிகை வரைந்ததாவது :— "இத்தகைய வரவேற்பு இது பரியந்தம் சென்னையில் யாருக்குமே கிடைத்ததில்லை. நவீன இந்தியாவின் ஆச்சாரியராகிய ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளுக்கு அளிக்கப் பட்டது போன்ற வரவேற்பையும் இயற்கையாக அவரிடம் ஜனங்களுக்கு உதித்த அன்பையும், மரியாதையையும் வேறு எந்த அரச குமாரனாவது, மாக

ராஜாவாவது, இராஜப் பிரதிநிதியாவது இந்தியாவில் எப்போதும் பெற்றது கிடையாது. அடியார் ஒருவரைப் போற்றுவது எங்ஙனம் என்பது இந்தியர்களுக்குத்தான் நன்கு தெரியும்.''

சாமானிய மனிதன் ஒருவனைத் தலை புரளப் பண்ணி விடுதற்கு இந்த ஆரவாரங்களின் ஒரு சிறு பகுதி போதுமானது. ஆனால் சுவாமிகள் மாட்டிருந்த குழந்தை போன்ற சுபாவமும், பணிவான மனப் போக்கும் எந்நிலைமையிலும் ஒரு கணப் பொழுதேனும் மாறவேயில்லை. இந்த வெளிப்பகட்டுகளெல்லாம் நிலையற்றவை யென்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். மனத்தகத்தே குடிகொண்டிருந்த பரம சாந்தத்தை அவர் யாண்டும் அனுபவித்து அமர்ந்திருந்தார்.

இலங்கையிலிருந்து சென்னை பரியந்தம் செய்த பிரயாணத்தாலே சுவாமிகளுக்குப் போதிய அளவு ஓய்வும் உறக்கமும் இல்லாது போய்விட்டன. இரவும் பகலும் இடையறாது மாந்தர் அவரை மொய்த்துக் கொண்டே யிருந்தனர். கல்கத்தா போய்ச் சேருதற்கு அவர் இன்னும் ஆயிரம் மைல் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். நீண்ட இந்த வழி முழுதும் அவர் நில மார்க்கமாகப் போயிருந்திருப்பாராகில் மாந்தர் எங்கணும் அவரை அன்பால் அலக்கழித்திருப்பார்கள்! ஆதலால் தொடர்ந்து வருதற்கிருந்த அந்தப் பெருஞ் சிரமத்தினின்று சின்னாளேக்காவது தப்பித்திருக்க விரும்பின சுவாமிகள் சென்னையினின்று கப்பலேறிக் கடல் மார்க்கமாய்க் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார். விரிகடலிலே போகும்போது அவரது உடல் ஓய்

வுற்றிருந்து. வழியெங்கும் வங்காளத்தைப் பற்றிய எண்ணங்களே மனதிற்றோன்றி அவரை மகிழ்வுறச் செய்தன.

கல்கத்தா வாசிகளுக்கு சுவாமிகளது வரவு எத்தகைய இன்பத்தை ஊட்டியிருக்குமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தங்களது மாகாணத்திற் பிறந்த மகான் அல்லரோ அவர்! இந்தப் பரம குருவை உலகுக்கு அளித்த பெருமை இந்தியாவுக்கு உண்டு எனினும் அது சிறப்பாக வங்காளத்துக்கே உரியதன்றோ? எனவே, சுவாமிகள் வந்திறங்குதற்கிருந்த இடத்தில் பல்லாயிரம் பேர்கள் கூடி ஆவலுடன் அவரது நல்வரவை எதிர்பார்த்து நின்றனர். அவ்வீரரைக் காணவேண்டுமென்று காத்துக் கொண்டிருந்தபோது கழிந்த ஒவ்வொரு கணமும் அவர்களுக்கு ஒவ்வொரு யுகம்போற் றோன்றியது. துறைமுகத்தினின்று சுவாமிகளை ஏற்றி வந்த ரயில் வண்டியும் கடைசியாகக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. திடீரென்று பீரங்கிகள் வெடித்தாற் போலிருந்தன அப்போது கிளம்பின பேரொலிகள். அப்பெருமானும் தங்களெதிரே தோன்றவே தலைகள் அத்தனையும் ஒருமித்துச் சாய்ந்து வணங்கின. நறுமண மலர் சாத்தி மாலை சூட்டி அவரது திருமேனி முழுதையுமே மூடிவிட்டார்கள். பிறகு ஜனத்திரளை ஒதுக்கி ஒழுங்குபடுத்தி சுவாமிகளை வண்டிக்கு அழைத்துச் செல்லுதற்குள் போதும் போதுமென்று ஆகிவிட்டது. வண்டியை வாலிபர்கள் கூடி இழுக்கவே வாத்திய முழக்கத்துடனும் பஜனை கோஷ்டிகளுடனும் ஊர்வலமும் துவங்கியது.

அதியற்புதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த வீதிகளின் வாயிலாக ஊர்வலம் சென்று முடிவுற நெடுநேரம் ஆய்விட்டது. ஆதலால் வரவேற்புப் பத்திரம்படித்தல் வேறு ஒருநாளைக்கு ஒத்திவைக்கப்பட்டது. சுவாமிகளும் அவரது மேல் நாட்டு சிஷ்யர்களும் மாளிகை ஒன்றுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அநேகாயிரம் பேர்கள் கூடியிருந்து வரவேற்பு உபசாரத்தையும் ஒருநாள் மிக விமரிசையாக நடத்திவைத்தனர். அன்றைய தினம் சுவாமிகள் புரிந்த சொற்பொழிவானது அப்பெரியார் மக்களுள் சிறந்தோர் என்பதையும், நாட்டை உய்விக்க வந்த வேந்தர் என்பதையும் நன்குவெளிப்படுத்த லாயிற்று.

ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாரநகர் மடத்தில் தமது சகோதர சீடர்களை விட்டுப் பிரிந்த சுவாமிகள் இப்போது திரும்பவும் அவர்களைச் சந்திக்கலானார். சர்வமத மகாசபையில் பிரசித்தியடையும் பரியந்தம் அவர் எங்கு இருந்தார் என்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது. தங்களது தலைவரோடு திரும்பவும் கூடியிருக்கையிலே சகோதர சீடர்கள் எய்திய இன்பம் எத்தகையது என்பதை எடுத்தோத வேண்டுவதில்லை. ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இவரைப்பற்றி முற்கூறியதெல்லாம் இப்போது பிரத்தியட்சமாய் நடைபெறுவதைக்கண்டு அவர்கள் மகிழ்வுற்றனர்.

சுவாமிகளைக் கண்டு தரிசிக்கவும் அவரவருக்கு உற்ற ஐயங்களை அகற்றிக் கொள்ளவும் தினந்தோறும் மக்கள் அவர் பால் வந்து சூழ்ந்துகொண் டிருந்தனர். அவர்களுள் நெடுந்தூரத்துக்கு அப்பாலிருந்து வந்தவர்

களும் உண்டு. ஆத்மீக விஷயங்களைப் பற்றிக் கேள்விகள் கேட்கப்படு முன்பே பெரும்பாலும் சுவாமிகளிடமிருந்து பதில் வந்துவிடும். தங்களது மனத்தகத்தே இருந்தமயக்கத்தை இவர் எவ்வாறு அறியலானுர் என்று பலர் வியந்தனர். பிராணுயாமத்தில் சிறிது பயிற்சி பெற்றிருந்த ஒருவர் ஒருநாள் தமது சந்தேகங்களை நிவர்த்தி பண்ணிக்கொள்ள விரும்பிச் சுவாமிகளிடம் வந்தார். வந்தவர் வினவுதற்கு முன்பே அவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஆராயத் தொடங்கின சுவாமிகள் நான்கு மணிநேரம் அதன் நுண்பொருளையெல்லாம் தெற்றென விளக்கிக்கொண்டே போனுர். ஒப்பு நோக்கும் போது யோகத்தைப்பற்றி இத்தகைய விரிவானதும் அனுஷ்டானத்துக்கு உரியதுமான விளக்கம் இது பரியந்தம் எந்த யோக சாஸ்திரத்திலும் வெளியாகவில்லையென்றும், அவர் இயற்றியிருக்கும் 'இராஜயோகம்' என்ற நூலில் கூட இதைப்பற்றி அவர் பகர்ந்திருப்பது மிகமிகச் சொற்பம் என்றும் ஐயமகற்றிக் கொள்ள வந்தவர் முடிவு கட்டினுர்.

நாணுவித விஷயங்களைப் பற்றி வெவ்வேறு பாங்குடையவர்களுடன் சுவாமிகள் சம்பாஷிக்க நேரிடும். அத்தகையவர்களுள் கோ-ரக்ஷக சபையொன்றைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் ஒருநாள் சுவாமிகளிடம் வந்தார். பசுமடங்கள் கட்டி அவைகளின் வாயிலாகக் கிழட்டுப் பசுக்களையும் கசாப்புக் கடைகளினின்று மீட்கப்பட்ட பசுக்களையும் பரிபாலிப்பது அந்த சங்கத்தின் நோக்கம். அதற்காகப் பணம் வசூலித்துக் கொடுக்கும்படி சுவாமிகளிடம் வந்த அங்கத்தினர் அவரை வேண்டினுர்

மத்திய மாகாணத்தில் அதுபோழ்து மாந்தர் ஒன்பது லட்சம் பேர் பஞ்சத்தால் மடிந்துபோய் விட்டனர். அவண் உற்றிருந்த வறுமை நோயைக் களைய இவர்களது சங்கம் ஏதாவது முயற்சி யெடுத்துக் கொண்டதுண்டா என்று சுவாமிகள் வினவினர். "ஊழ்வினையால் அவர்கள் மடிந்து போனார்கள். நாங்கள் ஏன் அவர்களுக்கு உதவி புரிய வேண்டும்?" என்று மறுமொழி கூறினார் கோரக்ஷகர். "ஆடு மாடுகள் வெட்டுண்டு சாவதும் ஊழ்வினையாலேதான் என்று ஏன் பகரலாகாது?" என்று சுவாமிகள் மீண்டும் கேட்டார். "அப்படியன்று; பசுவைக் 'கோ மாதா' வென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. மாதாவைப் பரிபாலிப்பது நம் கடமையல்லவா?" என்றார் பணம் சேகரிக்க வந்திருந்தவர். "வாஸ்தவந்தான், கோ மாதா வன்றி வேறு எந்த மாதாதான் உன்போன்ற புத்திசாலிகளைப் பெற்றெடுப்பாள்!" என்று சுவாமிகளும் வியந்து விடை விடுத்தார். கோ-ரக்ஷகர் திரும்பிப் போன பின்பு, அவர் போன்ற கல் நெஞ்சமுடையவர்களைப் பற்றியும், மதத்தைப்பற்றிய விபரீத எண்ணங்களுடையவர்களைப் பற்றியும், சுவாமிகள் மிக வருந்திப் பேசினர்.

1897-ஆம் ஆண்டு மே மாதத்திலே ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் சிஷ்யர்கள் அனைவரையும் சுவாமிகள் கல்கத்தாவிலே ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு வரவழைத்தார். ஆங்கு அவர்களைக் கொண்டு மகாநாடு ஒன்று கூட்டுவித்து, ஐக்கிய வாழ்வின் அத்தியாவசியத்தைப்பற்றி சுவாமிகள் அவர்களுக்கு விரித்துக் கூறினர். மேல் நாடுகள் மகோன்னத நிலைமை யடைந்

திருப்பதற்குக் காரணம் ஐக்கிய வாழ்வு ஒன்றே என்பதையும் ஐயம் திரிபற அவர் எடுத்துக் காட்டினார். பின்பு பரமஹம்ஸ தேவரின் பெயரால் தாங்கள் துவக்கி யிருக்கும் இயக்கமானது பெருகுதற்கும் வலிவுறுதற்கும் சங்கம் அல்லது ஐக்கிய வாழ்வு இன்றியமையாதது என்பதையும் அவர் நன்கு விளக்கிக் காட்டினார். அவண் கூடி யிருந்த பெரியார்களும் ஒரு மனதாகச் சுவாமிகளது கருத்துக்கு இணங்கினார்கள். எனவே, சத்சங்கமொன்று அன்று நிறுவப்பட்டது. அதில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் என்றும், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கம் என்றும் இணை பிரியாத அம்சங்கள் இரண்டு அமைந்திருக்கின்றன. முந்தையது முற்றும் பாரமார்த்திகமானது ; கர்ம யோகம், இராஜ யோகம், பக்தி யோகம், ஞான யோகம் என்னும் நான்கு யோகங்களின் வாயிலாக, சந்நியாசிகளும் பிரமசாரிகளும் கடவுளை அடைய முயலுதற்கெனவே அது ஏற்பட்டுள்ளது. பிந்தையது பரோபகார சம்பந்தமானது. தர்மப் பிரசாரம் செய்தல், பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்தல், வைத்திய சாலைகள் நடத்துதல், நானாவித கஷ்ட நிவாரண ஊழியங்கள் புரிதல் ஆகிய பல அலுவல்களை அந்த சந்நியாசிகளும் பிரமசாரிகளும் இரண்டாவது அமைப்பின் மூலம் நிர்வகித்து வருகின்றனர். இராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸரை வழிபடுகிற ஒவ்வொருவனிடத்திலும் இந்த இரண்டு அம்சங்களும் இருக்கவேண்டும். அதாவது தான் கடவுளை அடைய விரும்புவது போன்று, கடவுளது பிள்ளைகளாகிய உலகத்தவருக்குத் திருத்தொண்டு

செய்யவும் பழகி வரவேண்டும். இந்த உயர் நோக்கத்துடன் சுவாமிகள் துவக்கிய சங்கமானது, இன்றைக்கும், உலகெங்கும் எவ்வாறு பரவி வருகிறதென்பது நாடு அறிந்த விஷயமே.

சுவாமிகள் கல்கத்தாவில் வதிந்திருந்தபோது அவரது அளவிலாக் கருணையைத் தெளிவுறக் காட்டிய நிகழ்ச்சி யொன்று நேரலாயிற்று. அதாவது சாயனாச்சாரியர் பாஷியத்துடன் அவர் ஒரு தடவை ரிக்வேதம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் கிரகஸ்த சிஷ்யருள், கிரீச சந்திர கோசர் என்பார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்பெரியார் ஒரு பரம பக்தர் எனினும், சாஸ்திர ஞானம் அதிகம் உடையவரல்ல. ஆதலால் சுவாமிகள் அவரைப் பார்த்து, "நீவிர் வேதம் படிக்கலாகாதா? வெறும் நாம ஜபத்தால் ஆவதென்ன?" என்றார். இதைக் கேட்டதும் கிரீச சந்திர கோசர், "உங்கள் வேதத்துக்கு தூர நின்றுகொண்டே ஒரு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்," என்று சொல்லிக்கொண்டு வணங்கினார். பிறகு அவர் உலகில் விதவைகள் படுகிற வேதனைகளையும், அநாதைகள் படுகிற அல்லல்களையும், ஏழைகள் படுகிற துயரங்களையும் மனமுருக எடுத்தோதினார். "உங்கள் வேதம் இவர்களுக்காக என்ன செய்கிறது?" என்றும் கிரீசர் கேட்டார். இம்மொழிகளைச் செவிமடுத்திருந்த சுவாமிகளது உள்ளம்குழைந்தது; கண்களில் நீர் ததும்பியது. புத்தகங்களை மூடி வைத்துவிட்டுத் தனியாக ஓரிடத்தில் போயிருந்து நைந்து நைந்துருகி அவர் அழுதார். ஞானம் என்றால்

கல்நெஞ்சம் படைத்திருப்பது அன்று என்பதாகப் பன்முறை அவர் பகர்ந்ததுண்டு. அங்ஙனமே பாமரருக்காக அவர் பட்ட கஷ்டமும் சிந்திய கண்ணீரும் எவ்வளவு என்பதை அந்தோ! யார் அறிவார்!

ஓய்வில்லாத உழைப்பால் சுவாமிகளது உடல்நலம் சிறிது குலைந்துவந்தது; உள்ளமும் தளர்வுற்றுவந்தது. ஆதலால் அவர் மலைநாடுகளில் சின்னாள் வதிந்திருப்பது உசிதமென்று மருத்துவர்கள் பகர்ந்தார்கள். சுவாமிகளும் அதற்கு இணங்கித் தமது பரிவாரங்களுடன் இமய மலையிலுள்ள அல்மோரா என்னும் இடம் போய்ச் சேர்ந்தார். இவ்வூரார் அப்பரம புருஷருக்கு அளித்த வரவேற்பு உபசாரம், மற்ற இடங்களில் அவர் பெற்றவைகளுக்கு, எவ்விதத்திலும் குறைந்தது அன்று. ஆனால் அதை ஈண்டு வருணிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. வைதிக குரவர் ஒருவரை வரவேற்கும் விதம் ஹிந்துக்களுக்கு இயல்பாகவே நன்கு தெரியும். ஆதலால் மீண்டும் அவர் சென்ற விடங்களிலெல்லாம் அவருக்கு நடந்த வந்தனை, வழிபாடு, உபசாரம் முதலிய சிறப்புகளைப்பற்றித் திரும்பத் திரும்பப் பகர்வோமல்லோம்.

அல்மோரா வாசிகளது விருப்பத்துக் கிணங்கி சுவாமிகள் அங்கு ஆங்கிலத்திலும் ஹிந்தி பாஷையிலும் சில உபந்நியாசங்கள் செய்தருளினார். ஹிந்தி பாஷையில் முன் எப்போதாவது அவர் பிரசங்கம் பண்ணினது கிடையாது. எனினும் அம்மொழியிலே அவர் அதி சமத்காரமாகப் பேசினார் என்று பலர் மெச்சினார்கள். சுவாமிகளது சொற்பொழிவுகளின் பலனாக அவ்வூரார்

கள் மாட்டு ஈசுவர பக்தியும் தேசாபிமானமும் அதி கரிக்கலாயின. பத்து வார காலம் அம்மலை நகரின்கண் சுவாமிகள் வதிந்திருந்தார். அதற்குள்ளாக அவர் எய்திய உடல்நலனைத் தாமே மிகப்போற்றிக் கூறியுள்ளார். சிறு பிராயத்தில் தமக்கிருந்த துடுக்கும் திண்மையும் இப்போது திரும்பி வந்துவிட்டன என்றார். அவர் இதுபோழ்து வீரம்படைத்த இருவரை ஒரே தட்டில் அடித்து வீழ்த்த வல்லவரா யிருந்தார்.

அநேக இடங்களுக்கு சுவாமிகள் எழுந்தருள வேண்டுமென்று அழைப்புக் கடிதங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளுள் ஒன்று காஷ்மீரத்தி லிருந்து வந்தது. சுவாமிகளும் அதற்கிணங்கிக் கடிதில் அங்கு போகவேண்டியது அவசியமாயிற்று. கற்றவர் களுடனும் மற்றவர்களுடனும் மகாராஜாவுடனும் அவர் அங்கு நெருங்கிப் பழகி வருவாராயினர். சமஸ்தானத் தில் இராஜ ரீதிக்கு ஏற்ற மரியாதைகள் இத்துறவி வேந்தருக்கு அளிக்கப்பட்டன. ஊராரது வேண்டு கோளுக் கிணங்கிச் சுவாமிகள் இவ்விடத்திலேயும் ஆங் கிலத்திலும் ஹிந்தியிலும் உபந்நியாசங்கள் சில பொழிந் தருளினார். வைதிக ஹிந்துக்களுக்கும், ஆரிய சமாஜி களுக்கும், மகம்மதியர்களுக்கும் இடையே இருந்த சில பிணக்குகளையும் அபிப்பிராய வித்தியாசங்களையும் போக்குதற்கு அவரது சொற்பொழிவுகள் பெரிதும் பயன்பட்டன. பிறகு பாஞ்சாலத்துக்கும், இராஜபுத னத்தில் ஆள்வார், கேத்திரி போன்ற சமஸ்தானங் களுக்கும் சுவாமிகள் விஜயம் செய்தார். ஆங்காங்கு அவர்பால் முன்னமே சரண் புகுந்திருந்த சிஷ்யர்களும்,

அறிமுகமாயிருந்த நண்பர்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் எத்தகைய ஆர்வத்துடனும் ஆடம்பரத்துடனும் அவரை வரவேற்றனர் என்பது விரிக்கிற் பெருகும்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவர் பரிவ்ராஜகராய்ச் சுற்றித் திரிந்தபோது ஆள்வார் நகரில் பேரன்புடன் இவருக்கு அமுது பண்ணிவைத்த பரம ஏழைக் குடும்பம் ஒன்றிருந்தது. அதைப்பற்றிய ஞாபகமும் இப்போது சுவாமிகளுக்கு வந்தது. ஆதலால் இராஜ ரீதியுடன் நிகழ்ந்த இந்நாளிலும் அவர் தாமே வலிய அக் குடிசையை நாடிச் சென்றார். அங்குக் குடியிருந்த பாட்டியார் ஒருத்திக்கு சுவாமிகளைக் கண்டதும் சொல்லுக்கடங்காத பரமானந்தம் உண்டாயிற்று. அவர் வார்த்த பைங்கூழைச் சுவாமிகள் தேவாமிர்தம் போற் பாராட்டிப் பருகிப் பூரித்திருந்தார். அமெரிக்கா சென்றதிலிருந்து இவர் பணத்தைக் கையாளவேண்டியது அவசியமாயிற்று என்பதை ஈண்டுக் கருத்தில் வைப்பாம். அக்குடிசையினின்று புறப்படுகையிலே அதில் வாழ்ந்திருந்த ஏழைக் குடும்பத்துக்கு ரூபாய் நூறு அவர் பரிசளித்தார். வறுமையினும் செம்மை தவறாத அவர்களும் அதை ஏற்க மறுக்கவே, சுவாமிகள் மன்றாடி அதைப் பெற்றுக்கொள்ளச் செய்தார்.

காஷ்மீரம், பாஞ்சாலம், இராஜ புதனம் இந்த மூன்று மாகாணங்களிலும் எழுந்தருளி யிருந்தபோது சுவாமிகள் நிகழ்த்திய உபந்நியாசங்களின் வாயிலாகவும் சம்பாஷணைகளின் வாயிலாகவும் நாட்டை உய்விப்பதற்கேற்ற கருத்துக்கள் சிலவற்றை அவர் வெளியிட்டார். அவைகளிற் சில ஈண்டுக் கருதப்படுவனவாம் :—

“ஏற்கனவே மிகுதிப்பட்டிருக்கின்ற ஜாதிபேதங்களைப்பெருக்குவது ஒண்ணாது. தகுந்த கல்விமுறையைக்கொண்டும் மற்றும் பல விதங்களிலும் அவைகளை ஒடுக்கவே முயலவேண்டும். வறுமை நோயால் வருந்துகையிலும் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு பலவீனமான அடிமைக் குழந்தைகள் பலபேரைப் பெற்றெடுத்து அவைகளை உலகிலே உழன்று அலையவிட மடையன் ஒவ்வொருவனும் ஆத்திரத்துடன் முன்வருகின்றான். இப்பரிதாபத்தைப் போக்க பிரமசரியவிரதம் அதிகரிக்க வேண்டும். சுயநலத்தைப் பின்அணியிலும் பரநலத்தை முன் அணியிலும் வைத்து வாழவல்ல பரந்த எண்ணமுடையவர்கள் பல்லாயிரம் பேர்கள் நாட்டினுள் தோன்றுவது அவசியம்.”

சுவாமிகளது நன்றியறிதலை விளக்குகின்ற சிறிய நிகழ்ச்சியொன்றையும் ஈண்டுப் பகர்வோம். அல்மோராவில் பல்லாயிரம் பேர்கள் இவரை ஆடம்பரத்துடன் ஊர்வலம் அழைத்துச் சென்றனர். அப்போது எட்ட நின்று கொண்டு இதையெல்லாம் பார்த்து வியந்திருந்த மகம்மதியப் பக்கிரி யொருவன் இவருக்குத் தென்பட்டான். உடனே சுவாமிகள் வாகனத்தினின்று இறங்கி அவனிடம் போய், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாம் தாகத்தால் நாவறண்டு உயிர் விடும் தறுவாயிலிருந்த போது வெள்ளரிப் பழந் தந்த நன்மகன் அவனல்லவா வென்று ஞாபகமூட்டினார். பிறகு அவனுக்குச் சிறிது சன்மானம் அளித்துப் போற்றிவிட்டு மீண்டும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டார்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

நானாவித அலுவல்கள்

வடமேற்கு மாகாணங்களினின்று கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பி வந்த பின்பு சுவாமிகள் சில மாதங்களாக நானாவித அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். பக்தர்கள்-சிஷ்யர்களின் இல்லங்களுக்கு எழுந்தருளல், தம்மைப் பார்க்க வந்தவர்களுக்கு பேட்டி கொடுத்தல், சந்நியாசிகளுக்கும் பிரமசாரிகளுக்கும் ஆன்மப் பயிற்சி, கல்வி முதலியன வழங்கல், நெடுநேரம் நிஷ்டை புரிதல், சங்கீர்த்தனங்கள் பாடுதல், சாஸ்திரங்கள் படித்தல், நூல்கள் இயற்றுதல், கட்டுரைகள் எழுதல், கடிதங்களுக்குப் பதில்விடுத்தல், கதைகள் சொல்லுதல், கீதை உபநிஷத்துக்களைப்பற்றி உபந்நியாசங்கள் செய்தல், பௌதிக சாஸ்திரங்களையும் தேச சரித்திரங்களையும் ஆராய்தல், சிஷ்யர்களைத் திரட்டி அமர்த்திக்கொண்டு அவர்களது வினாக்களுக்கு விடை யளித்தல் இத்தகைய சத்காரியங்களில் அவர் காலம் கழிப்பாராயினர்.

மேல் நாடு ஏகுதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கங்காநதிக்குக் கீழ்ப்புறம் வாரநகர் மடத்தில் சுவாமிகள் வதிந்திருந்தபோது, தங்களுக்கு நிலைத்த ஸ்தலம் நதியின் மேற்கரையிற்றான் அமையு மென்று அவர் குறியிட்டுச் சொன்னார். அவ்வாறே 1898-ஆம் ஆண்டின் துவக்கத்தில், வார நகருக்கு நேர் மேற்றிசையில் பேலூர் என்னும் கிராமத்தில், கல்கத்தாவுக்கு

அருகாமையில், எனினும் ஜன சஞ்சாரமில்லாத ஏகாந்தமான இடத்தில், புண்ணிய நதியாகிய கங்காதீரத்திலே பதினைந்து ஏக்கரா பூமி யொன்றை அவர் விலைக்கு வாங்கினர். அதற்கென வேண்டியிருந்த பெரு நிதியைச் சுவாமிகளது மேல் நாட்டு சிஷ்யர்கள் செலுத்தினர்கள்.

இதுபோழ்து கல்கத்தாவில் பிளேக்கு என்னும் கொடிய கொள்ளை நோய் பரவலாயிற்று. கணக்கற்ற பேர் அதில் மடிந்துபோயினர். அது ஒரு தொற்றுநோய் ஆதலால் அரசாங்கத்தார் அவ்விஷயத்தில் கடினமான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டனர். நகரவாசிகள் திகில் அடைந்து நாலுபக்கமும் சென்று குடியேற ஓடினர்கள். இக்கொள்ளை நோயால் பீடிக்கப்பட்டவர்களது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகளுக்கு மனம் மிக இளகிவிட்டது. உடனே அவரும், மற்ற சகோதர சீடர்களும் கஷ்ட நிவாரண வேலை துவக்கினர்கள். பிளேக்கு நோயால் வருந்துபவர்களுக்குக் குற்றேவல் புரிந்து பிணியைத் தணிப்பதே அவர்களின் நோக்கம். இத் திருப்பணியைத் துவக்கிய ஆரம்பத்தில் அதற்குப் போதுமான பணம் வந்து சேரவில்லை. ஆதலால் தாம் மடங் கட்டுதற்கென வாங்கின நிலத்தை விற்றுச் செலவிட சுவாமிகள் முன்வந்தார். ஆனல் நிலத்தை விற்பதற்கு முன்பே போதியவளவு நிதியும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. பிளேக் நோயாளி ஒருவனின் அருகிலே போவதும் அபாயகரமானது. பிணியாளியின் சுற்றத்தார்களுங்கூட உயிருக்கு அஞ்சி

அவனது அண்டையிற் போகார்கள். "தந்தை தாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ் சந்தையிற் கூட்ட மிதிலோ சந்தேகமில்லை...." என்ற ஆன்றோர் வாக்கைப் பிளேக் நோயானது வெட்டவெளி யாக்கிவிடும். ஆனால் அத்தகைய திக்கற்ற பிணியாளிகளுக்கு சுவாமிகளும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் அன்புடன் செய்த பணிவிடைகளானவை அரசாங்கத்தாரையும் நாட்டு மக்களையும் வியக்கப் பண்ணின. தன்னலம் பாராட்டாத அன்பு வேதாந்தியினிடந்தான் உண்டு என்பதை இவர்கள் செய்கையிற் காட்டினார்கள்.

அமெரிக்காவினின்றும் இங்கிலாந்தினின்றும் சிஷ்யர்களும் நண்பர்களும் பலர் சுவாமிகளது சத் சங்கத்தை நாடி இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார்கள். அப்போது முதுவேனிற் காலமாதலால், வெப்பம் மிகுந்த கல்கத்தாவிலே அவர்களை அமர்த்திவைத்து வாட்டுவது சரியல்லவென் றெண்ணிய சுவாமிகள் இமாலய பர்வதத்துக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றார். நைனித்தால் என்ற இடத்துக்கு முதன் முதல் அவர்கள் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இவண் சில வாரங்கள் பரியந்தம் அமர்ந்திருந்து தேகநலம் பெற்றான பின்பு அவர்கள் அல்மோராவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். சுமார் ஒரு மாதத்துக்குமேல் அத்திருக் கூட்டத்தார் ஆங்கும் வதிந்திருந்தனர். அது போழ்து இந்தியாவினது மறைந்துகிடக்கும் மகிமையைப்பற்றிச் சுவாமிகள் புகட்டின போதனைகளை அவர்கள் பொன்னேபோற் போற்றினார்கள். இந்தியர்கள் நடையுடை பாவனைகளிலும் மற்றுமெல்லாச் சடங்குகளிலும் மத அனுஷ்டானத்

தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, உடல் அழியும் தன்மையுடையது, ஆன்மா ஒன்றே அழிவற்றது என்பதை ஞாபகத்துக்குக் கொணர முயலுகின்றனர் என்பதைத் தெளிவுற அவர் விளக்கிக்காட்டினார். அத்துடன் ஹிந்துக்களிடத்தில் இருக்கின்ற சில ஆபாச பழக்க வழக்கங்களையும் அவர் தயங்காது எடுத்து உரைத்தார். வாழ்வு முறையானது தேசங்கள்தோறும் ஒவ்வொரு பாங்குடையதா யிருக்கிறது. ஆனால் அதை அன்புடனும் அநுதாபத்துடனும் கவனியாமையே துவேஷத்துக்கும் சண்டை சச்சரவுகளுக்கும் காரணமாகிறது என்று சுவாமிகள் சரித்திர பூர்வமாக அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர்.

பிறகு பரதகண்டத்தின் பூந்தோட்டமெனத் திகழும் காஷ்மீரத்துக்கும் அவர்கள் யாத்திரை போனார்கள். வர்ணனைக்கு எட்டாத இயற்கை யழகு எங்கேனுமிருக்குமாயின் அது இந்த நாட்டிலேதான். ஸ்ரீநகர் என்பது இதற்குத் தலைமைப்பட்டணம். பூமகளது பெருமை யனைத்தும் பொலியப் பெற்றுள்ள இவ்வூருக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கு அவர்கள் அரும்பெரும் விஷயங்களை ஆராய்ந்து மகிழ்வுற்றிருக்கையில் அமெரிக்கர்களுக்கு மற்றுமோர் ஆனந்தத்தைச் சுவாமிகள் ஊட்டிவைத்தார். அதாவது அமெரிக்கர்களது சுவாதீன நாளாகிய ஜூலை மாதம் 4-ந் தேதி வந்தது. அதை ஒரு பெரிய விழாவாக அவர்கள் கொண்டாடுவது வழக்கம். அதற்கேற்ப அன்று அதிகாலையில் அந்நாட்டுத் தேசியக் கொடியொன்றைச் சுவாமிகள் புஷ்பங்களுக்கிடையே அலங்

கரித்து வைத்து, மேல்நாட்டுச் சிஷ்யர்கள் அனைவரையும் அதைச் சூழ்ந்து அமர்ந்திருக்கப்பண்ணி, "ஜுலைத் திங்களின் நாலாம் திருநாள்," என்ற தலைப்புக்கொண்ட ஆங்கிலக் காவியம் ஒன்றை இயற்றி, அதை அவர்களின் முன்னிலையிலே அரங்கேற்றி வைத்தார். அக்காவியத்திற் பொலியும் உயர் கருத்துக்களை யாரும் படித்தறியலாம். அத்திருநாளை முன்னிட்டு அப்போது விருந்து ஒன்று நடைபெற்றது. அச்சமயம் நடந்த சம்பாஷணையில் தாம் இன்னும் நான்கு வருஷங்கள் தான் இத்தரணியில் வசிக்கப்போவதாயும், நான்கு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்பு ஜுலைத் திருநாளாகிய நாலாந் தேதியன்றே தமது தேகத்தினின்று சுவாதீனம் பெறத் திருவுளம் கொண்டிருப்பதாகவும் சுவாமிகள் பகர்ந்தருளினர்! சுவாமிகளது கூற்றின்படியே அவரது அந்தியகாலம் நிகழ்வதை இறுதியில் பார்ப்போம்.

ஹிமாலய பர்வதத்தின்கண் இருக்கும் சிறந்த தீர்த்தங்களுள் அமரநாதம் எனும் சிவஸ்தலம் ஒன்று. சமுத்திர மட்டத்துக்கு மேல் 18,000 அடி உயரத்தில் இது இருக்கிறது. காஷ்மீரத்தின் மார்க்கமாக வருஷம் ஒரே முறைதான் யாத்திரைவாசிகள் ஈண்டுச்செல்கின்றனர். செங்குத்தாக இருக்கும் மலைத் தொடர்களில் பனிக்கட்டியின்மீது, ஒடுங்கிய பாதைகளின் வழியாகப் பெரிய கும்பல் ஒன்று நடந்துசெல்லும். கூடாரங்கள் அடித்து அவைகளில் தங்கி இராப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டு போகின்ற தீர்த்த யாத்திரிகர்கள், ஆடிப் பௌர்ணமி யன்று ஒரே நாள் அமரநாதர் தரிசனங் கண்டுவிட்டுத் திரும்பி விடுவார்கள். சுவாமிகளும்

தமது திருக்கூட்டத்தை அழைத்துக்கொண்டு அவ்வாண்டு அந்த ஸ்தலத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

அத்திருப்பதியை அணுக அணுக அவர்பால் சிவப்பிரக்ஞை அதிகரித்துக்கொண்டே போயிற்று. பதியின்கண் போய்ச் சேர்ந்ததும் புற வுணர்ச்சிகளெல்லாம் அறவே இழந்து விட்டுப் பரசொரூபத்திலேயே புதைந்திருந்தார். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பிரத்தியேக மகிமை யொன்று உண்டென்பதை இப்போது அவர் பிரத்யக்ஷமாய் உணரலானார். அறியாமலே ஒருவன் மருந்தைப் புசித்து விட்டாலும் அதன் பலனை அனுபவிப்பது போன்று, பக்தி விசுவாசம் இல்லாது ஆலயம் தொழுதலிலும் அதற்கேற்ற புண்ணியபலன் இருக்கிறது என்பதையும், ஆதலால் அது சாலவும் நன்று என்பதையும் ஈண்டு அவர் நன்குணர்ந்தார்.

அமர நாதத்தில் சிவபெருமானது தரிசனம் கண்டுவிட்டு மீண்டும் ஸ்ரீநகர் வந்தபின்பு சுவாமிகள் யாண்டும் சக்தியைப் பற்றியே சிந்திப்பாராயினர். நவீன பௌதிக சாஸ்திரிகள் அதை ஜடமயமான வல்லமை (Energy) என்கிறார்கள். பாரமார்த்திக ஞானிகளோவெனின் அந்த சக்தியானது சிவத்துக்கு அன்னியமானதல்ல வென்றும், அனன்னிய மாதலால் சிவம்போன்று அதுவும் அறிவு மயமானதென்றும் நிர்ணயம் பண்ணுகின்றார்கள். க்ஷீரபவானி என்ற அம்பாளது ஆலயம் ஒன்று ஸ்ரீ நகருக்கு அருகாமையில் இருக்கிறது. சுவாமிகள் சிலநாள் அவண் வதிந்திருந்து அவளை வழுத்திவந்தார். அப்போது தேவியின் ஆல

பம் பழுதுபட்டுக் கிடந்ததைக் கண்டு அவர் சிறிது துயரங்கொண்டு, அதைச் செவ்வனே புதுப்பிக்க வேண்டுமென்று கவலையுற்றிருந்தார். ஆனால் பராசக்தி ஒருநாள் திடீரென்று அவருக்குத் திருக்காட்சி கொடுத்தருளி, "என்னைப் பரிபாலிப்பவன் நீயா, அல்லது உன்னைப் பரிபாலிப்பவள் நானா?" என்று வினவினள். "அகில அண்டங்களையும் கோயிலாகக் குடிகொண்டிருப்பவளே! மெய்யறிவு பெற்றேன்; பெற்றேன். தாயே! தொழும்பனை க்ஷமித்தருள்வாய்," என்று சுவாமிகளும் விண்ணப்பித்து வணங்கினர். எல்லாம் வல்ல இறைவிக்கு உதவி புரியும் யோக்யதை மூன்றரை முழ உயரமுள்ள மனிதனுக்குச் சிறிதேனும் இல்லை என்பது இதனால் தெரியவருகிறது. "அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதெனும் பெரிய ஆப்தர் மொழி" கண்டுச் சுவாமிகளுக்கு சுவானுபவமாய் விளங்கலாயிற்று. தமது அனுபவத்தை அவர் "அம்பாள் காளி" என்னும் தலைப்புக்கொண்ட ஒரு காவிய ரூபமாக ஆங்கிலத்தில் இயற்றி யிருக்கிறார்.

காஷ்மீரத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது பால சந்நியாசி ஒருவருக்கு சுவாமிகள் சில யோக சாதனங்கள் கற்பித்துக் கொடுத்தார். ஆதலால் அப்பாலியர்க்கும் இவர்பால் அபிமானமும் அன்பும் அதிகரித்து வந்தன. இதைக்கண்டு சகிக்க இயலாத அந்த இளைஞரது குருவானவர் பொறாமை கொண்டு சுவாமிகள் மீது "ஏவல்கள்" ஏவினர். பிறகு தமது சிஷ்யனை அழைத்து "அந்த வேற்றானிடம் நீ போகாதே; அவனுக்கு யோகப்பயிற்சி போதாது. ஆதலால் அவன் இரத்தம்

இரத்தமாகக் கக்கப்போகிறான். அவனை நம்பினால் உனக்கும் அதோ கதிதான்," என்று புத்தி புகட்டினார். அவ்வாறே சுவாமிகளுக்குச் சொற்ப நாளில் மண்டையிடி வந்து விட்டது. இரத்தமும் கக்கலானார். சில நாள் பெரு வேதனை யடைந்த பின்புதான் மண்டையிடி சொஸ்தமாயிற்று. பிரம்மஞானிகளும் ஏவல் வினைகளுக்கு உட்படுவது வியக்கத்தக்கதேயாம். ஜகத்குரு ஆதி சங்கரரும், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரும் இத்தகைய ஏவல் வினைகளுக்கு ஆளானார்கள். ஆனால் கேடுபோல வந்த வினையானது முடிவில் அவர்களுக்கு நன்மையையே விளைவித்தது. ஒரு வேளை ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளுக்கும் அவ்வாறே நேர்ந்திருக்கலாம். "யோகி ஒருவனுக்குச் சில வேளைகளில் மூலாதாரத்தினின்று மேல் நோக்கிச் செல்லுகிற இரத்தமானது வாயின் வழியாக வெளிப்படாவிடின், அது சிரசுக்கு ஏறி சமாதி நிலையை வருவித்துவிடும். அப்போது தேகம் தானே விழுந்து விடுகிறது" என்று யோக சாஸ்திரம் பகர்கின்றது.

காஷ்மீரத்தில் நேர்ந்த உபாதியால் நைந்துபோன திருமேனியுடன் சுவாமிகள் கல்கத்தாவிலுள்ள பேலூர் மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரது தேகம் முற்றும் சொஸ்தமடைந்து பழைய நிலைமைக்கு வருதற்குச் சிறிது காலம் பிடித்தது. புதிதாக விலைக்கு வாங்கியிருந்த பூமியின்மீது துவக்கப்பட்டிருந்த மடாலயக் கட்டிட வேலையும் இப்போது பூர்த்தியாயிருந்தது. குருதேவர் தம்மீது சுட்டத்தி வைத்திருந்த பொறுப்புள்ள பெருங்காரியமொன்றை நிறைவேற்றி

விட்ட திருப்தி இப்போது அவரது உள்ளத்திலே எழ லாயிற்று. ஏனென்றால் இது பரியந்தம் வாடகை வீட் டிலே இருந்துவந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்துக்கு ஸ்திர மான சொந்த இடமொன்று இப்போது அமைந்து விட்டது. ஒரு சுபதினத்தன்று தமது குருநாதரை ஒரு திருஉருவப்படத்தின் வாயிலாகச்சுவாமிகள் அங்கு எழுந்தருளப் பண்ணிவைத்தார். பிறகு பூஜை, ஹோமம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகள் முறையே நடைபெற் றன. பேலூர் மடமானது இன்றைக்கும் உலகெங்கும் இருக்கும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடங்களுக்கெல்லாம் தலைமை மடமாகத் திகழ்ந்து வருகிறது. இந்த ஸ்தலத் தைப்பற்றிச் சுவாமிகள் சொல்லியதாவது: "ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தமது புனித வாழ்விலே விளக் கிக் காண்பித்தது போன்று எல்லா மதங்களையும் சம யங்களையும் சமரசப்படுத்துவதே இந்த மடத்தினது சிறந்த நோக்கமாகும். புத்துயிர் அளித்து மனிதனை மேம்படுத்தவல்ல பரந்த எண்ணங்களே ஈண்டுப் புகட் டப்படும். சமரசக் கொடி நாட்டப்பட்டிருக்கும் இவ் விடத்தினின்று சாந்தம், அன்பு, அமரிக்கை, அநு தாபம் இத்தியாதி சீரிய செய்திகளே மங்களகரமாக உலகெங்கும் வியாபிக்கும்."

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரது அரிய போதனை களையும், மற்றும் பல உயர்ந்த கருத்துக்களையும் எண் ணங்களையும் மக்களுக்குப் புகட்டுதற்கென "பிரபுத்த பாரதம்" (விழித்தெழா நின்ற இந்தியா) என்ற பெயர் பூண்ட மாதாந்தப் பத்திரிகையொன்று ஆங் கிலத்திலும், "உத்போதனம்" (நல்லறிவு) என்ற

பத்திரிகை யொன்று வங்காள பாஷையிலும் சுவாமிகள் துவக்கி வைத்தார். இதே நோக்கத்துடன் வேறு பல பத்திரிகைளும் இதர பாஷைகளிலே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்தாரால் நாளடைவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. வைத்தியசாலைகள் பல ஆங்காங்கு ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று சுவாமிகள் முயன்றதற்கு முகாமையாயிருந்த நிகழ்ச்சி யொன்றும் இக்காலத்திலேதான் நேர்ந்தது. அவர் ஒருநாள் பேலூர் மடத்திலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். அப்போது வழியிலே திக்கற்றவன் ஒருவன் பிணியால் வருந்திக் கிடப்பதைக் கண்டு சகியாதவராய், வசதியான ஓரிடத்துக்கு அவனைச் சுவாமிகள் தாமே தூக்கிச் சென்று, அவனுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை யெல்லாம் செய்துவைத்தார். மக்கள் எல்லாரும் கடவுளுடைய குழந்தைகள். ஆதலால் நாம் அன்புடன் அவர்களுக்குச் செய்யும் திருப்பணிகளெல்லாம் இறைவனுக்கு உவந்தவைகளாகின்றன. எங்கும் நிறை கடவுள், நடமாடும் கோயில்களாகிய எண்ணிறந்த மக்களின் இதயத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறார். ஆதலால் மருந்தளித்து, ஊணவளித்து, உடையளித்து, கல்வியளித்து மக்களை மெய்யன்போடு வணங்குவது, கோயிலில் புஷ்பம் சாத்திக் கடவுளை வணங்குவதிலும் ஒரு விதத்தில் மேலானது என்பது சுவாமிகளது கருத்து.

கல்கத்தாவுக்கு அருகாமையில் தலைமை மடமானது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது போன்று, மற்றும் பல இடங்களிலும் கிளை நிலயங்கள் பல காணப்பட்டன. அவைகளிற் சில குறிப்பிடத்தக்கனவாம். ஹிமா

லய பர்வதத்தில், அல்மோரா ஜில்லாவில் மாயாவதி எனும் குக்கிராமத்துக்கு அருகாமையில் ஏகாந்தமானதும் விஸ்தாரமானதுமான ஒரு வனத்தினுள் "அத்வைத ஆஸ்ரமம்" ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சுவாமிகளோடு இங்கிலாந்தினின்று இந்தியாவுக்கு வந்த சேவியர் தம்பதிகள் அளித்த பெரு நிதியைக்கொண்டு இந்த ஆஸ்ரமம் துவக்கப்பட்டது. அவ்வாறே சென்னையில் மயிலாப்பூரில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம் நிறுவப்பட்டது. வங்காளத்தில் மூர்ஷிதாபாத்தில் அநாதைகளுக்கு குருகுல ஆசிரமும், கல்கத்தாவில் நிவேதிதை பெண் பாடசாலையும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. மேல்நாடுகளில் கோலப்பட்டிருந்த வேதாந்த சங்கங்களும் செவ்வனே நடைபெற்றுவந்தன. இந்தியாவில் ஆங்காங்கு வேதாந்தப் பிரசாரங்களும், பலவித கஷ்ட நிவாரண வேலைகளும் பேருக்கத்துடன் நடத்தப்பட்டுவந்தன.

சுவாமிகளது சகோதர சீடரான அபேதானந்தர் முன்னமே அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தார். துரியானந்த சுவாமிகள் எனும் மற்றுமொருவரைத் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு சுவாமிகள் இன்னுமொரு முறை மேல் நாடுகளுக்கு ஏகி வேதாந்த இயக்கத்துக்கு வலிவு தந்து வரவேண்டுமென்று கருதலானார். இது இப்படி யிருக்கையில் இப்பரமாச்சாரியரது அனுஷ்டான வேதாந்தத்துக்கும் பண்டிதர்கள் பலர் மாட்டுக் குடிகொண்டிருந்த வாய் வேதாந்தத்துக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை விளக்கிக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள் இரண்டொன்று நேர

லாயின. பண்டிதர் கணேஷ் தேவுஸ்கார் என்பாரும் அவரோடு மற்றும் இரண்டு பேர்களும் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் பாஞ்சாலத்தைச் சார்ந்தவர் என்றறிந்த சுவாமிகள் அம்மாகாணத்தில் மக்கள் படுந்துயரத்தைப்பற்றிப் பரிந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார். பின்பு பாமரர்களை முன்னேற்றும் விதத்தைப்பற்றியும், ஆரம்பக் கல்வியைப்பற்றியும் அவர்கள் உரையாடினார்கள். இவ்வாறு நெடுநேரம் கழிந்தது. பின்பு புறப்படுதற்குச் சுவாமிகளிடம் விடை கேட்டபோது பாஞ்சால தேசத்தவர், "மத சம்பந்தமான அரும் பெரும் விஷயங்களைக் கேட்டறிந்து கொள்ளத் தேவரீரிடம் வந்தோம். ஆனால் தௌர்ப்பாக்கியத்தால் பேச்செல்லாம் பாமரரைப் பற்றியதாகவே போய்விட்டன. நாளும் இன்று வீணே கழிந்து போனது!" என்று வணங்கி விண்ணப்பித்தார். இதைக் கேட்டதும் சுவாமிகளது முகக்குறி திடீரென மாறியது; உள்ளம் குழைந்தது. ஏனினும் அவர் சற்று சாந்தமாயிருந்து விட்டு, "ஐயரே, நமது நாட்டினுள் ஒரு கடையான மனிதனுங் கூடக் கஞ்சிக்கு வகையில்லாது கிடப்பதைப் பார்க்க நான் சகியேன்! அவனுக்கு அன்னமளிக்க முயலுவதுதான் நான் அறியும் மதம். ஏனையவெல்லாம் பொய் மதம் அல்லது போலி மதம்!" என்று கம்பலையுடன் கழறினார். மூவரும் மூச்சுப் பேச்சற்றுத் திகைத்து நின்றார்கள்.

மற்றொரு தடவை, பண்டிதர் ஒருவர், சுவாமிகளோடு வேதாந்த விஷயமாகத் தர்க்கம் பண்ண வேண்டுமென்று வந்தார். அப்போது நாடெங்கும்

பஞ்சம். அது சம்பந்தமாகத் தாம் ஆற்றிய நிவாரண வேலை போதவில்லையே என்று சுவாமிகள் வருத்த முற்றிருந்தார். பண்டிதர் தாம் போந்த நோக்கத்தை வெளியிட்டதும், சுவாமிகள் "பெரியோய், அன்னமில்லாது மக்கள் அழுகின்ற கூக்குரல் தங்கள் காதில் விழவில்லையோ?" என்று வினவினார். அவ்வாறு வினவும் போதே அவர் கண்களில் நீர் ததும்பியது. "சிறிதாவது பசியைத் துடைத்து அவர்களைத் தேற்றி வாரும். பின்பு வேதாந்தத்தைப்பற்றி வேண்டிய அளவு வாதம் வளர்ப்போம். பலரது நன்மையை உத்தேசித்துத் தன் உயிரைப் பரித்தியாகம் பண்ண வேண்டும். இதுதான் வேதாந்தத்தின் சாரம்" என்றார் கருணாகரர். இந்நிகழ்ச்சிக்கு ஒப்ப ஓர் உபந்நியாசகர் சுவாமிகளது கருத்தைப்பற்றிப் பகர்ந்ததாவது:—"ஹட யோகிகள் காயத்தைக் கொடூரமான முறைகளில் வாட்டி வதைப்பது ஒருபோதும் தபசாகாது. 'ஜன சமூகம் என்கின்ற பெருங்கோயிலினெதிரே நமது வாழ்வனைத்தையும் நைவேத்தியமாகப் படைக்க வேண்டும்' என்று ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் நமக்கு விளக்கியிருப்பதுதான் மெய்யானதும் மேலானதுமான யோகமும் தபசும் ஆகும்."

பதினாறும் அத்தியாயம்

உலகெங்கும் இயக்கத்தை வலிவுறுத்தல்

ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் கருதியிருந்த வண்ணமே துரியானந்த சுவாமிகளையும் நிவேதிதை சகோதரியையும் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு, 1899-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் கல்கத்தாவினின்று கடல் மார்க்கமாக மேல் நாடுகளுக்குப் புறப்பட்டார். கப்பலானது சென்னைத் துறைமுகத்துக்கு வந்திருந்ததெனினும் பிளேக்கு சம்பந்தமாக ஏற்பட்டிருந்த சட்ட திட்டங்களுக்குப் பிரயாணிகள் அனைவரும் உட்பட்டிருந்தமையால் சுவாமிகள் அங்கு இரண்டொரு நாளைக்கு இறங்கியிருக்க இயலாது போய்விட்டது. ஆதலால் அவரது சிஷ்யர்களும் மற்றவர்களும் பெருங் கூட்டங்களாகப் படகில் வந்து அவரது தரிசனம் கண்டு சென்றனர். ஆனால் கொழும்பில் அத்தகைய கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லாதிருந்தபடியால், அங்கு அவர் தமது சிஷ்யர்களுடனும் நண்பர்களுடனும் சிறிது காலம் அமர்ந்திருக்க அவகாசம் கிடைத்தது. பிறகு செங்கடல், மத்திய தரைக்கடல் இவைகளின் வழியாக அவர் லண்டன் நகர் போய்ச் சேர்ந்தார். சகோதரி நிவேதிதையை அங்கு அமர்ந்திருக்கப் பண்ணிவிட்டு, தமது நல்வரவை எதிர்பார்த்து அங்கு வந்திருந்த அமெரிக்க சிஷ்யர்களைத் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு சுவாமிகள் மீண்டும் அமெரிக்க நாட்டுக்குப் புறப்பட்டார். அழகும் அமைதியும் பொலியப்பெற்றிருந்த அட்லாண்

டிக் மகா சமுத்திரத்தின்மீது பத்துநாள் பிரயாணம் பண்ணிய பின்பு அவர் அமெரிக்காவில் நியூயார்க் நகரம் வந்து சேர்ந்தார்.

உடனே நகரெங்கும் சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருப் பதைப் பற்றிய செய்திகள் பத்திரிகைகள் வாயிலாக வெளியாயின. ஆனால் அவர் இப்போது நகரத்தினுள் வசித்திருந்து பிரசங்கங்கள் செய்யவில்லை. ரிஷி ஆசிரமம் போன்ற ஒரு ஏகாந்தமான இடத்தில் அமர்ந்திருந் தார். பழைய சிஷ்யர்களும் நண்பர்களும் அவரது இருப் பிடம் தேடிச் சென்று, அருளுக்கும் அன்புக்கும் பாத் திரமாகி அவரோடு அளவளாவி யிருந்தனர். சுவாமிகள் இயற்றியிருந்த நூல்களைப் படித்தவர்களும், கேள்வி யால் அவரைப்பற்றி அறிந்தவர்களும் அவரது ஆசிரமத்தை நாடிவந்தனர். இவ்விதம் இப்பரம புருஷ ரைப் பின்பற்றினவர்களது கூட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. சுவாமிகளும் தம்மை நாடி வருபவர்களுக்கு உபதேசங்கள் செய்தருளியும் சாஸ்திர பாடங்கள் புகட்டியும் நன்மை விளைவித்து வருவா ராயினர். வாரங்கள் ஆறு இங்ஙனம் கழிந்தன. பின்பு ஏற்கனவே நியூயார்க் நகருக்கு வந்திருந்த அபேதானந்த சுவாமிகளுடன் தாம் அழைத்து வந் திருந்த துரியானந்த சுவாமிகளை அமர்ந்திருக்கப் பண்ணிவிட்டுத் தாம் மட்டும் அமெரிக்காவின் மேற்குப் பிரதேசங்களுக்குப் புறப்பட்டார். கீழ்க்கரையில் நியூ யார்க் நகரில் இருந்த சுவாமிகள் இருவரும் அங்கு வேதாந்த சங்கத்தைச் செவ்வனே நடாத்தி வந்தார் கள்.

முதல் முறை சுவாமிகள் அமெரிக்காவுக்கு விஜயம் செய்திருந்தபோது அந்த விஸ்தாரமான கண்டத்தின் மேற்றிசையில் வசித்திருந்த மக்களது விண்ணப்பத்துக்கு இணங்கி அங்குச் சென்று அறநெறி போதிப்பதற்குப் போதிய அளவு கால வசதி இல்லாது போய்விட்டது. ஆதலால் அவர் அக்கடனுற்றும் பொறுப்பை இப்போது ஏற்றுக்கொண்டார். காலிபோர்னியா மாகாணத்தின் பற்பல ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் சுமார் நூறு உபந்நியாசங்களுக்கு மேல் அவர் செய்தருளினுர். புத்துயிரும் பரம சாந்தமும் அளிக்கவல்ல அவரது உயர் கருத்துக்கள் பௌதிக இருளில் உழன்று கிடந்த மேல் நாட்டாரது உள்ளத்தில் ஒளி விளக்கு ஏற்றினுற் போல ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. அப்பக்கங்களில் வெளி வந்த பத்திரிகைகளும் சுவாமிகள் இயற்றிய திருத்தொண்டை மிகப் போற்றியும் பாராட்டியும் எழுதலாயின.

தம்மை வந்து அணுகினவர்களுள் பரிபக்குவம் அடைந்திருந்தவர்களுக்கு அவர் மந்திர தீக்ஷை முதலியன தந்தருளினுர். ஈஸ்வர நாட்டத்திலும் சன்மார்க்க இயக்கத்திலும் ஊக்கமுடையவர்களை ஒன்று திரட்டி, ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோநகரில் வேதாந்த சங்கமொன்றை அவர் நிறுவி வைத்தார். சுவாமிகளது சிஷ்யர்களுள் ஒருவர் காலிபோர்னியாவின் மலைப்பிரதேசத்தில், ஜன சஞ்சாரமில்லாததும், வனப்பு மிக வாய்ந்ததுமாகிய 160 ஏக்கரா விஸ்தீரணமுள்ள பூமியொன்றை அவர் வசம் ஒப்புவித்தார். வேதாந்திகள் யோக சாதனம் பயிலுதற்காக அங்கு "சாந்தி ஆஸ்ரமம்" என்ற பெயர்

தாங்கிய நிலையமொன்று நிறுவப்பட்டது. ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோ நகரில் வேதாந்த சிரவணம் பண்ணிவைப்பதற்கும் சாந்தி ஆசிரமத்தில் சாதகர்களுக்கு யோகம் பயிலுவிப்பதற்கும் தகுந்த பரம யோகிஸ்வராகிய துரியானந்த சுவாமிகளை நியூயார்க் நகரினின்று அண்ணலானவர் கண்டு வரவழைத்தார். சில மாதங்களுக்குள் காலிபோர்னியாவிலும் தர்மம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுத் தழைத்து ஓங்கலாயிற்று. உத்தமர்கள் பலர் இருக்கும் பரியந்தம் அமெரிக்காவில் தமது வேதாந்த இயக்கத்துக்கு அழிவில்லை என்ற திடசித்தம் சுவாமிகளுக்கு ஏற்பட்டது. இப்புவியின்கண் தாம் பூத உடல் தாங்கியிருப்பது இன்னும் சொற்ப காலத்துக்கே என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். அதற்குள்ளாக மற்ற இடங்களிலும் சத்காரியங்கள் பல அவர் ஆற்றவேண்டி யிருந்தது. ஆதலால் அவைகளை முன்னிட்டு அமெரிக்காவினின்று அவர் விரைவில் புறப்பட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. தமது பேரன்புக்குகந்த சிஷ்யர்களைச் சுவாமிகள் மனமார ஆசிர்வதித்தார்; நண்பர்களுக்கு ஆசி கூறினார். பிரிவு ஆற்றாத அப்புனிதர்களது உள்ளத்திலே தமது அருள் யாண்டும் ஒளி வீசுமென்று அவர்களுக்குத் தேர்தல் சொல்லிவிட்டுச் சுவாமிகள் அக்கண்டத்தினின்று கிளம்பினார்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்திலே, பிரான்சு தேசத்திலே, பாரிஸ் என்னும் சிரிய நகரிலே உலகக் கண் காட்சியொன்று நிருமாணிக்கப்பட்டது. அந்தக் கண் காட்சியைச் சார்ந்து சர்வ மதங்களின் உற்பத்தியை ஆராய்தற்கென மகாநாடு ஒன்று கூட்டினார்கள். சிக்காகோ

மகாசபையில் சர்வ மதங்களின் கொள்கைகளையும் தத்து வங்களையும் ஆராய்ந்தது போன்று, அம்மதங்களின் ஆரம்பத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஆராய வேண்டுமென் பதே இந்த மகாநாட்டின் நோக்கம். ஸ்ரீமத் விவே கானந்த சுவாமிகளும் இவ்வைபத்திலே கலந்து கொள்ளுமாறு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ் வாலறி ஞரும் அதற்கிணங்கி அமெரிக்காக் கண்டத்தினின்று அங்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். சொற்பொழிவுகளெல் லாம் பிரஞ்சு மொழியிலே நடைபெறுவதா யிருந்தன. ஆதலால் சுவாமிகளும் அப்பாஷையைக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் கற்று இரண்டே மாதத்தில் அதில் பிர சங்கம் பண்ணுதற்கும் சம்வாதம் செய்தற்கும் வல்லவ ரானார்.

அம்மகாநாட்டிலே சொற்பொழிவுகள் செய்தவர் களுள் சுவாமிகள் சிறப்பு மிக உற்று விளங்கினார். ஹிந்துமதத்தின் பல சமயங்களின் வளர்ச்சியைப்பற்றி மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் பலர் பலவாறு எடுத்துக் கூறி னார்கள். எனினும் சுவாமிகளது அபிப்பிராயந்தான் முடி வான கருத்தாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மகாநாடும் முற்றுப் பெறுதற்கு மாதம் ஒன்று பிடித்தது. எனவே, மூன்று மாதகாலம் சுவாமிகள் பிரான்சு தேசத்திலே அமர்ந்திருந்தார். பின்பு மேல் நாட்டு சிஷ்யர்களிலும் நண்பர்களிலும் சில பேர்களைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு அவர் ஆஸ்திரியா, துருக்கி, எகிப்து முதலிய நாடுகளில் பிரயாணம் செய்தார். உலகத்திலுள்ள முக்கிய நாடு நகரங்களையும் சமுதாயங்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் இப்போது சுவாமிகள் நேரே பார்த்து

நன்கு அறிந்தவரானார். உலகப் போக்கும் நடைமுறையும் சிறு பிள்ளைகளது ஒரு முடிவற்ற விளையாட்டென அவருக்குத் தோன்றின. சுவாமிகள் வெளிநாடுகளில் விஜயம் செய்தது இத்துடன் முற்றுப்பெற்றது எனலாம். ஆதலால் அவர் தம்முடன் வந்தவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு எகிப்தில் கப்பலேறி இந்தியாவுக்குப் பிரயாணமானார். சொற்ப நாளில் பம்பாய்த் துறை முகத்தில் வந்திறங்கின சுவாமிகள் அன்றையத்தினமே ரயில் மார்க்கமாகக் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படலானார்.

எதிர் பாராது ஓரிரவு திடீரென்று சுவாமிகள் பேலூர் மடத்தில் எழுந்தருளினார். அங்கு வதிந்திருந்த சந்நியாசிகளுக்கும் பிரம்ம சாரிகளுக்கும் அது நிமித்தம் உண்டான வியப்புக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் அளவில்லை. அன்றிரவெல்லாம் நித்திரை போகவும் அவர்களால் இயலவில்லை; அளவளாவி உரையாடியே காலங் கழிப்பாராயினர். பிறகு மடத்தினின்று சொற்ப நாளைக்குள் சுவாமிகள் இமயமலைக்குப் போகவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அவண் மாயாவதியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த அத்வைத ஆஸ்ரமத்தை அவர் இன்னும் பார்க்கவில்லை. “பிரபுத்த பாரதம்” என்னும் பத்திரிகையும் அங்கிருந்துதான் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ஆசிரமத்தை ஆசீர்வதிக்கவும், அங்கு நடைபெற்றுவந்த அலுவல்கள் சம்பந்தமாக ஆலோசனைகள் சொல்லவும், நற்புத்தி புகட்டவும் அவர் கடிதில் அங்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று சிஷ்யர்கள் கோரினார்கள். எனவே, பனிக்காலம் என்பதையும் பொருட்

படுத்தாது சுவாமிகள் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தார். 1901-வது ஆண்டு அப்போதுதான் துவங்கி யிருந்தது. அசாதாரணமான பனியும் குளிரும் அவ்வருஷம் இருந்த தெனினும் ஆனந்தகரமாகவே அவர் அங்குக் காலங் கழிப்பாராயினர். ஆசிரமம் நடாத்தப் பட்ட முறையும் அவருக்குத் திருப்திகரமாகவே இருந்தது. ஆனால் அதன் நாமகரணத்துக்கு ஏற்ப எவ்விதமான மூர்த்தி உபாசனையும் ஆங்கு இருக்கலாகா தென்றும், கேவலம் அத்வைத மார்க்கம் மட்டும் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அவர் எச்சரிக்கை செய்தார். பாரமார்த்திக வாழ்வுக்கு முற்றும் தகுதியா யிருந்த அவ்வாஸ்ரமத்தின்கண் சுவாமிகள் நெடிது அமர்ந்திருக்க விரும்பினர் எனினும் தாம் மீண்டும் இயற்றுதற்கிருந்த அலுவல்கள் பலவற்றை முன்னிட்டு ஒரு திங்கள் கழியு முன்பே பேலூர் மடத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

சுவாமிகள் தலைமை மடத்தில் வந்தமர்ந்து இரண்டு மூன்று மாதங்களாவதற்கு முன்பே அவர் கீழ் வங்காளத்துக்கு விஜயம் செய்யவேண்டுமென்று அம்மாகாண வாசிகள் அவரைப் பன்முறை வணங்கி வேண்டினர்கள். வள்ளலாரும் அவர்களது விண்ணப்பத்துக்கு இணங்கினவராய் சிஷ்யர்கள் புடைசூழ அந்நாட்டுக்குத் தலைமைப் பட்டணமாகிய டாக்காவுக்கு எழுந்தருளினர். ஹிந்துக்களது வைதிக வழக்கத்துக்கு ஒப்ப சுவாமிகளுக்கு அங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வந்தனோபசாரங்களை வர்ணிப்பதிலும் பாவிப்பதேமேலாகும். அதற்கு நிகரான திருவிழா எதையும் அந்நாட்டார் அதற்குமுன்

எப்போதும் கண்டறிந்திலராம். உலகெங்கும் பிரசித்தி பெற்றிருந்த பரமாச்சாரியாரைக் கண்டு தரிசித்துத் தங்கள் தாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பின எண்ணிறந்தவர் நாலு பக்கங்களினின்றும் அங்கு வந்து சூழ்ந்தனர். மத சம்பந்தமாக அவர்கள் கொண்டிருந்த ஐயங்களை யெல்லாம் சம்பாஷணைகள் வாயிலாகவும் உபந்யாசங்கள் வாயிலாகவும் சுவாமிகள் அறவே அகற்றிவைத்தார். கற்றோர்கள் வீற்றிருந்த பெருங் குழாங்களின் முன்னிலையிலே வேதாந்தத்தின் மாண்பைப்பற்றி அரிய சொற்பொழிவுகள் இரண்டு நிகழ்த்தினார். பின்பு அத்தேசத்தின்கண் திகழா நின்ற புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்கும் தீர்த்த யாத்திரை போய் வந்தார். நல்லார்கள் பலர் சுவாமிகளோடு நெருங்கிப் பழகி அவரது அருளுக்குப் பாத்திரவான்களானார்கள்.

தர்மத்தை நிலை நாட்டுதற்காக ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் செய்த திக்விஜயமானது கீழ்வங்காள யாத்திரையோடு முற்றுப் பெற்றதெனலாம். ஆனால் அவர் இறுதியில் புத்த கயாவுக்கும் காசிக்கும் தீர்த்த யாத்திரை பண்ணினது குறிப்பிடத்தக்கது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு துறவறம் பூண்டானதும் சுவாமிகள் முதன் முறை புத்தகயாவுக்குச் சென்று நிஷ்டை புரிந்து வந்தார். இப்போது வையகத்தில் அவரது பரு உடல் வாழ்வு முற்றுப் பெறுமுன், மற்றுமொரு முறை அவர் அங்கே சென்று நிஷ்டை புரிந்து பேரின்ப மடைந்திருந்தார். பின்பு தமக்கு அத்தியந்தம் விருப்பமுள்ள பதியாகிய காசிக்கும் அவர் எழுந்தருளினார். சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு அவர்

தேச சஞ்சாரம் செய்தபோது, இப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் சின்னாள் வாசம் செய்து விட்டு அதினின்று வெளி யேகுகையிலே, "உலகனைத்துக்கும் உண்மை ஞானம் புகட்டினாலொழிய நான் இப்பதியினுள் திரும்பவும் பிரவேசியேன்," என்று பகர்ந்தருளிச் சென்றார். சுவாமிகளது விரதம் பூர்த்தியான விதம் இப்போது வெள்ளிடைமலை என விளங்குகின்றதன்றோ?

இது இப்படி யிருக்க, கடல் கடந்து வெளிநாடு ஏகுவதும் பிற மதஸ்தருக்கு வேதாந்தம் புகட்டுவதும் சில வைதிகர்களின் கொள்கையின்படி அடாத காரியமாம். அங்ஙனம் செய்கின்ற ஒருவனைப் பதிதனென்று அவர்கள் புறக்கணித்து விடுவார்கள். காசியில் வதிந்திருந்த பண்டிதர்களும், சந்நியாசிகளும் ஸ்ரீமத் சுவாமிகளை அவ்வாறு நிராகரிப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவர்கள் அத்தகைய கடின நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளுதற்கு நேர் மாறாக அனைவரும் ஒருங்கே சுவாமிகள் பால் பயபக்தி பூண்டொழுகினது வியக்கத்தக்கதே. அருட் பேற்றை நாடின தபசிகளும், கற்றவர்களும், மற்றவர்களும் அல்லும் பகலும் அவர் மாட்டுச் சூழ்ந்திருந்தனர். அருளாளரும் அவர்களது ஐயங்களை அறவே அகற்றி வந்தார். காசிவாசம் செய்தபோது சுவாமிகளது உடல் பூவுலகில் உலவினது எனினும் அவரது மனம் யாண்டும் ஈசுவர சந்நிதானத்திலேயே புதைந்திருந்தது. இவ்வாறு திங்கள் ஒன்றிரண்டு கழியு முன்பு அவர் அப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் அத்வைத ஆஸ்ரமம்

ஒன்று ஸ்தாபித்தார். அதற்குத் தலைவராகத் தமது சகோதர சிஷ்யரில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமத் சிவானந்த சுவாமிகளை அமர்ந்திருக்கப் பண்ணி விட்டுத் தாம் பேலூர் மடத்துக்கு எழுந்தளினார்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

ஒடுங்கினது உடல்தானே

ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள் மண்ணதனில் பிறந்து வாழ்ந்ததிலும், மாந்தரை உய்விப் பதற்கென அவர் உழைத்ததிலும் தனி மகிமை யொன்று உண்டு. ஆனால் அவரது அந்தியகாலமோ வெனின் அமரரும் போற்றுதற்குரிய பாங்கு உடைத்தாம். சுமார் பதினைந்து மாதந்தான் அவர் பேலூர் மடத்தில் ஊனுடல் தாங்கி வாழ்ந்திருந்தார். அதற்குள்ளாகத் தாம் துவக்கிய இயக்கமானது என்றும் அழியாது நிலைத்திருப்பதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் அவர் செய்துவைத்தார். புத்துயிர் அளிக்கவல்ல தமது குருநாதரது பரந்த கொள்கைகள் உலகெங்கும் இனிப் பரவிக்கொண்டே போகுமென்று அவர் உணரலானார். கீழ்நாடுகளிலும் மேல்நாடுகளிலும் உள்ள சமுதாயங்களினெதிரே மிளிர்ந்த அவரது அந்தமிலா அருட்சக்தியானது இப்போது தம்மை வந்தடையும் சிஷ்யர்களது பாங்கைப் பண்படுத்துவதிலேயே பாய்ந்தது. சுவாமிகளது வாழ்வு முறையே மாண்பனைத்துக்கும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இலங்கினதை அவர்கள் உணரலானார்கள். குவலயமெங்கும்

தாம் எய்தியிருந்த கீர்த்தியை அவர் கருத்தில்வைத்தாரில்லை. மடாலயத்தில் அமரிக்கையாக அமர்ந்துகொண்டு சீடர்களைச் சீர்படுத்துவதிலேயே அவர் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தார். அவர்களது அஞ்ஞான இருளை அகற்றுதலில் இறைவனாகவும், உடலைப் பேணுதலில் பிதாவாகவும், பாரமார்த்திகம் புகட்டுதலில் போதகராகவும் சுவாமிகள் திகழ்வாராயினர். யாண்டும் ஆண்மையை வளர்ப்பது ஒன்றே அவரது குறிக்கோளாயிருந்தது. கார்கால மேகம் கர்ஜிக்காது பெருமழை பொழிவது போன்று, சுவாமிகளது காருண்ய முகில் சாந்தமாக மாந்தர்பால் சமரச ஞான மழையைப் பொழிந்து வந்தது. வேதாந்த முறைப்படி குணசீலம் வாய்க்கப்பெற்ற ஒருவன் உலகனைத்தையும் ஒரே குடும்பமாகப் பாராட்டுகிறான் என்பதற்கு இவரது வாழ்வே அத்தாட்சியாயிருந்தது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரை வந்தடைந்த சொற்ப காலத்துக்குள்ளாகவே இளம் நரேந்திரருக்கு நிர்விகற்ப சமாதி கூடும்படி அவர் செய்தருளியிருந்தார். ஆனால் அங்ஙனம் சமாதியிலேயே சொக்கியிருந்துவிட்டால் அவரால் எத்தகைய வினையும் ஆற்ற இயலாது போய்விடுமாதலால் பரமஹம்ஸதேவர் தமது அருட்செல்வரது தூய தன்மையைச் சிறிது மாயையால் மறைத்துவைத்தார். உலக நன்மைக்காக நரேந்திரர் வினையாற்ற வேண்டுமென்றும், அத்திருத்தொண்டு முற்றுப் பெற்ற பின்புதான் அவர் தமது யதார்த்த சொரூபத்தை உள்ளவாறு அறிவார் என்றும், அப்படித் தெரிந்தபின்பு அவர் நிர்விகற்ப சமாதி

மீண்டும் எய்தி உடலை உகுத்துவிடுவார் என்றும் பரமஹம்ஸர் பகர்ந்தருளியிருந்தார். சீடர்களும் பலர் பன்முறை இக்கூற்றைக் கேட்டிருந்தனர். ஆனால் இன்னும் சில ஆண்டுகளாவது சுவாமிகள் திருமேனி தாங்கியிருப்பாரென்றே பெரும்பாலர் எண்ணியிருந்தனர். திருவருள் விலாசம் அங்ஙனமில்லையென்று ஏதோ ஒருசிலர்தான் குறிப்பால் அறிந்தார்கள். ஊனுடலை உகுப்பதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளை அவர் அதிவேகமாய்ச் செய்துவந்தார். தூர தேசங்களில் திருப்பணி யாற்றி வந்தவர்களையும் இறுதியில் கண்டு ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு சுவாமிகள் அவர்களை அண்டையில் வரவழைத்தார். சந்திக்க இயலாவண்ணம் வெளிநாடுகளில் வதிந்திருந்தவர்களுக்கு வேண்டியவாறு புத்திமதிகளைப்புகட்டிக் கடிதங்கள் விடுத்தனுப்பினர். ஆக்கையை நீக்குதற்கான நன்னாள் அணுக அணுக அவரது மனம் அந்தர் முகப்பட்டு ஆத்மசொரூபத்திலேயே அழுந்தி யிருக்கலாயிற்று. மெய்ஞ்ஞான சொரூபத்தில் அவர் மூழ்கியிருக்கையில் பொய்யான சரீரமானது சாயைபோன்று அவரைச் சார்ந்திருந்தது.

முடிவாக, குறித்து வைத்திருந்த திருநாளும் வந்து சேர்ந்தது. 1902-ஆம் ஆண்டு ஜூலைமாதம் 4-ந்தேதி தாம் தேகத்தினின்று சுவாதீனம் பெறத் திருவுளம் கொண்டிருப்பதாக நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பே அவர் கூறியிருந்தார். ஆனால் அக்கூற்றின் உட்பொருள் எல்லார்க்கும் விளங்கவில்லை. அன்றையதினம் அதிகாலையில் அவர் திருமடத்திலே ஸ்ரீராம

கிருஷ்ணரது ஆலயத்தினுட் சென்று கதவுகளையெல்லாம் தாளிட்டுக்கொண்டு நான்குமணி நேரம் நிஷ்டை புரிந்திருந்தார். இது வழக்கத்தில் இல்லாததொரு நிகழ்ச்சி.

வழக்கமில்லாத நிகழ்ச்சி மற்றொன்று அன்றைய தினம் உச்சி வேளையில் நேர்ந்தது. சுவாமிகள் தாமே அமுது பாகம் பண்ணி, அதை சிஷ்யர்களுக்குத் தமது திருக்கரங் கொண்டு படைத்தார். பின்பு தாமே தீர்த்தம் வழங்கி அவர்களுக்கு ஆசனமும் இட்டார். போஜனம் முடிந்த பின்பு வாய் கழுவுதற்குத் தமது திருக்கரத்தாலே நீரும் வார்த்தார். சிஷ்யர்கள் செய்யவேண்டிய சிச்ருஷையைச் சுவாமிகள் செய்வது ஒண்ணாது என்று அவர்கள் மறுத்தபோது, "ஏசுநாதர் அங்ஙனம் செய்யவில்லையா?" என்று அவர் விடை விடுத்தார். ஆனால் கிறிஸ்து நாதர் அவ்வாறு செய்தது தமது அந்திய வேளையில் என்பது அவரது நாவில் எழவில்லை. அன்று பிற்பகல் சுவாமிகள் வேதாந்த பாடமும் நடத்திவைத்தார். அதுதான் கடைசிமுறை தங்களது இறைவனிடம் தாங்கள் பாடம் கேட்பது என்று சீடர்கள் அறிந்தார்களில்லை. மாலையில் அவர் நெடுந்தூரம் உலாவச் சென்றார். அப்போது சகபாடியாகிய ஸ்ரீமத் பிரேமாநந்த சுவாமிகளும் அவருடன் சென்றிருந்தார். உலவுகையில் மடாலயத்தை நடாத்தும் முறையைப் பற்றியும் மாண்புடைய சம்ஸ்கிருதக் கல்வியை ஓங்குவிக்கும் முறையைப் பற்றியும் அவர் ஆர்வத்துடன் குருசகோதராருக்கு விரித்தெடுத்து ஓதிக்கொண்டேபோனார். திரும்பிவந்ததும் மடாலயத்தி

லிருந்த அனைவரையும் தமதருகே வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு அன்பு ததும்பிய இன்மொழிகளால் அவர் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அமிழ்தன்ன அத்திருவாய் மொழியிலே சீடர்களுக்கு ஆயுளனைத்திலும் பயன்படும்படியான புத்திமதிகள் பல பொலிந்திருந்தன. அந்தோ! சுவாமிகளின் அருள்மொழிக்கு அவர்கள் செவிமடுத்தது அதுதான் கடைசிமுறை என்பதை அப்போதும் அவர்கள் அறியார்கள்!

சந்தியா வேளை வந்ததும் கோயிலில் தீப ஆராதனை துவக்கப்பட்டது. அப்போது தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த அனைவரையும் சுவாமிகள் ஆலயத்துக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம் தனியாகத் தமது அறைக்குள்ளே நிஷ்டை புரியச் சென்றார். தமக்குக் குற்றேவல் புரிந்து வந்த சிஷ்யனை நோக்கி, "வாயிலண்டை நிஷ்டைபுரிந்து காத்திருக்க," என்று கட்டளையிட்டார். சுவாமிகளது திருவாயினின்று மலர்ந்த மொழிகளில் இதுவே கடைசியானது. ஒருவேளை சிஷ்யர் மூலம் மாந்தர் அனைவருக்குமே அவர் இறுதியாக இட்ட ஆக்ஞை இதுபோலும்! தமது அறைக்குள் சுவாமிகள் கிழக்கு முகமாக பிரம நிஷ்டையில் அமர்ந்தார். அவரது கண்ணெதிரே கங்கா நதியானது தென்திசையாகப் பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தது. காலம் கடிதில் கழியவே இருளும் வேகமாய் வந்து சூழ்ந்தது. காலமொடு தேச வர்த்தமானமெல்லாவற்றையும் அவர் கடந்துவிட்டார். பொறி புலன்களும் அடங்கிவிட்டன. சுவாசப் போக்கு வரவு சிறிது சிறிதாக ஒடுங்கியது. பிராணன் புருவத்துக்கு இடையிலே நிலை நாட்டப்பட்டது. மூலாதாரத்தி

னின்று கனல் மூண்டு எழுந்திடவே அதினின்று அம்மை குண்டலினி கிளம்பி கபாலத்திலே சகஸ்ராரம் என்னும் ஆதாரத்தைப் போய்த் தாக்கினாள். அதே கணத்தில் சென்னையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தில் வதிந்திருந்த அவரது சகபாடி ஸ்ரீமத் சுவாமி ராம கிருஷ்ணாநந்தர் என்பார் இந்நிகழ்ச்சியைத் தியானா வஸ்தையிலே அறியவந்தார். "அன்ப! நான் காயத்தைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டேன்" என்ற சுவாமிகளது அசரீரி வாக்கு அவரது அந்தக்கரணத்தில் எதிரொலி செய்தது. இரவு ஒன்பது மணிக்குச்சரீரமும் சாய்ந்தது. ஜீவன் சிவத்தோடு லயமாய்விட்டது. பரப்பிரம்மம் என்னும் ஜோதியில் சுவாமிகள் இரண்டறக் கலந்தார்.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

வாழ்வும் போதனையும்

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் ஆண்மையே வடிவெடுத்து வந்தவர். வீரமும் தீரமும் அவர்பால் எத்துறையும் திகழ்ந்திருந்தன. சீலம் பல ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவர் அவர். ஹிந்து மதத்துக்கு உலகெங்கும் தலைமை ஸ்தானம் ஏற்படுத்திவைத்த பரமாச்சாரியர் அவர். ஆனால் புறமதம் என்பது எதுவும் அவருக்கில்லை. மதக்கொள்கைகள் அனைத்தையும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தமது வாழ்வின் வாயிலாக சமரசப்படுத்தியுள்ளார். அந்த சமரசத்தை மாந்தருக்கு எடுத்து வழங்கினவர் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள். ஒவ்

வொருவனும் தனக்கு இயன்றதும் பொருந்தியதுமாகிய மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். ஆனால் மத வெறி என்னும் நோய்க்கு யாரும் உள்ளத்தில் இடங் கொடுக்கலாகாது. அது அன்புபெருகுவதைத் தவிர்த்து மாந்தர்பால் பிணக்கையும் பொறாமையையும் விளை வித்துவிடும். ஆதலால் வெறி நோயை விலக்கி ஓட்டு தற்காக, தத்தம் மதமே நிறமென்று ஸ்தாபிக்க முயலு பவர்களுக்கு அந்தந்த மதத்தின்கண் உள்ள குற்றத் தையும் அவர் தெற்றென விளக்கிக் காட்டுவார். ஒவ் வொரு மார்க்கத்திலுமுள்ள குணம் குற்றம் இரண்டும் நன்கு தெரிந்திருந்தால்தான் மதவெறி அகலும் என் பது சுவாமிகளது கருத்து. வேறுபடும் சமயங்கள் வாயிலாக விளங்குவது ஒரே பரம்பொருள் என்பதைச் சாதகன் ஒருவன் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அதை அவன் அநுபூதி வாயிலாக அறியவேண்டும் என்பதே அவரது சித்தாந்தம்.

நல்லன யாவையும் வணங்குவது நன்றே. ஏனென் றால் நலம் மிக்கது ஒன்றை வணங்குவது மாந்தரது சுபா வம். அவ்வாறே அச்சம் விளைவிப்பவைகளையும் அவர் கள் வணங்கவேண்டும்; துன்பம் விளைவிப்பவைகளையும் வணங்கவேண்டும். அச்சத்தையும் துன்பத்தையும் தவிர்க்க முயலுபவன் ஒருவன் அவைகளால் வெல்லப் படுகிறான். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஒருவன் அவை களினின்று தப்பித்து ஓட முயலுகின்றானோ, அவ்வள வுக்கு அவ்வளவு அவைகள் அவனைத் தொடர்ந்துபற்றி உடற்றி வாட்டுகின்றன. எங்கே சென்றாலும் அவை கள் அவனை விடுவதில்லை. வாழ்வில் அவைகள் இன்றி

யமையாதவைகளாம். உயிரே அழிந்திட நேரினும் அஞ்சாதிருப்பவனே அச்சத்தை வணங்குபவன் ஆகின்ருன். வாழ்வனைத்திலும் மாருத்துன்பமே தோன்றிடினும் அதை இன்புடன் ஏற்றுக்கொள்பவனே துன்பத்தை வணங்குபவன் ஆகின்ருன். இவ்வாறு அச்சத்தையும் துன்பத்தையும் வணங்குபவர்கள் அவைகளை அறவே வென்று விடுகிருர்கள். இகபர மிரண்டிலும் இன்புற்று வாழவல்லவர்களாகவும் அவர்கள் ஆய்விடுகிருர்கள். வீரம் செறிந்த நம் சுவாமிகளது கொள்கை இதுவே. அபயம் அல்லது அஞ்சாதிருப்பது ஆத்மாவின் லக்ஷணமென்று உபநிஷத்துக்கள் முறையிடுகின்றன. எதற்கேனும் அஞ்சி ஓடுபவன் அவ்வுயர் நிலையை ஒருபோதும் அடையான். மரணத்துக்கு அஞ்சுபவன் அமிர்தத்வம் அல்லது முக்தி என்னும் ஒப்பு உயர்வற்ற செல்வத்துக்கு அருகன் ஆகான். சுவாமிகள் மாட்டுமிளிர்ந்த ஆண்மையானது ஆத்மசொரூபமாகிய அஞ்சாமையேயாம்.

உலகை வெறுத்தோ அல்லது உலக வாழ்வில் தோல்வியும் ஏமாற்றமும் அடைந்தோ சமுதாயத்தினின்று விலகி ஓடுபவன் துறவி ஆகமாட்டான். ஆனல் சமுதாயத்தில் ஆக்கமும், சீரும், சிறப்பும் உற்றிருக்கையில், இவை யாவற்றிலும் உயர்ந்தது பாரமார்த்திகம் என்றறிந்து அதை ஊன்றிநாடுபவனே உண்மையான துறவியாவான். இம்முறையிலே "இருமை வகை தெரிந் தீண்டறம் பூண்டார் பெருமை பிறங்கிற்றுலகு," என்று சுவாமிகளைப்பற்றிப் பகர்வது முற்றும் ஒவ்வும். துறவறத்தின் மாட்சியைப்பற்றிய உணர்ச்சி அவரது உள்

ளத்திலே யாண்டும் எழாநிற்கும். சந்நியாச ஆசிரமம் பூண்டதின் வாயிலாகத் தாம் செயற்கரியதைச் செய்து சாதித்ததாகவே அவர் கருதினார். எங்கணும் பௌதிகக் கொள்கைகளே ததும்பிக் கிடந்த அவரது காலத்திலே, சந்நியாச ஆசிரமமானது தவறுதலாக அறியப்பட்டோ அல்லது வேண்டுமென்றே சிறுமைப்படுத்தப்பட்டோ வந்தது. அதற்கிடையே அவர் வையகமெங்கும் தமது வேடத்துக்கு ஏற்ற விழுப்பத்துடன் விஜயம் செய்தது துறந்தார் பெருமையை நன்கு துலக்கிக் காட்டலாயிற்று.

கேடு விளைவிக்கும் சிற்றின்பத்தை நீத்தல் ஒன்றே மதங்கள் எல்லாவற்றிலும் பொதுவாகப் பொலியும் பெருமை என்பது அவரது துணிபு. அறிவிலார் மிக விரும்புகின்ற விஷய போகத்தை அறிவுடையோர் விஷமென விலக்கி, தற்காப்பு அல்லது பிரமச்சரியம் என்னும் பெரும் பேற்றையே பற்றி யொழுக வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்துவார். இனியவை போல் வந்து இறுதியில் இன்னா விளைவிக்கும் போகத்தில் வாஞ்சை வைப்பது அழுகிய பிணத்தைப் பூவால் மூடுதற்கு ஒப்பாகும் என்பார்.

இம்மண்ணுலகம் மாண்புடைத்து என்பதும், சமுதாய உணர்ச்சி படைத்திருத்தல் சீரியது என்பதும் மெய்யே. சமூக வளர்ச்சியிலும் முன்னேற்றத்திலும் ஈடுபடுவது இனிதேயாம். ஒருவன் இல்வாழ்வானாகி மற்ற மூவர்க்கும் நற்றுணை புரிவதும் நலமேயாம். ஆயினும் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் தெவிட்டாத பேரின்பத்தைப் புசித்துப் பரவசமடைந்திருந்தவ

ராதலின், அவருக்குத் தரணியின் இன்பங்களெல்லாம் துச்சமாகத் தோன்றினதில் வியப்பென்ன? பந்தங்கள் யாவையும் அறவே அகற்றிவிட்டு மெய்ப் பொருளாகிய பரப்பிரமத்திலே மனதைப் புதைய வைத்திருந்தவர் அவர். இன்று இருந்து நாளை அழியும் உலகப் பொருள் களும் அவைகளின் பகட்டும் மெய்ஞ்ஞானியாகிய அவரை எங்ஙனம் மயக்கும்?

கட்டுக்கு அடங்காத பொறி புலன்களை அடக்கி வைத்திருப்பதில் சிரமம் எதையும் அவர் அறிந்திலார். இயல்பாகவே அவைகள் அவருக்கு வசப்பட்டிருக்கும். 'பொறி வாயில் ஐந்து அவித்தவனே துறவி' என்னும் மறை மொழிக்கு அவரது வாழ்வு தக்க சான்றாக இலங்கி வந்தது. தெய்வத் தன்மையை விளக்குகின்ற புனிதம் அனைத்தும் புலனடக்கத்திலும் பிரமச்சரியத் திலும் அடங்கிவிடுகின்றன என்பது அவரது கூற்று. அறம் என்பதும் இதனுள் அடங்கிவிடுகிறது. இதற்கு மாறாகத் தூய உணர்ச்சியைத் துடைத்து மெய்ப் பொருட் காட்சியை மறைப்பது எதுவோ, அதுவே மறம் என்பார். அவ்வாறவை அறவே அகற்றி, உள்ளத்தை அடக்கி ஒடுக்கி ஒருமைப்படுத்திக் கொள்பவனுக்கு உலகிலே தோன்றுகின்ற யாவும் தெய்வத் தன்மை யுடனே திகழும் என்பது அவரது அநுபவம். ஆத லால் விருப்பு வெறுப்பு இரண்டும் அவரது துறவுக்கு ஒவ்வா. உடலை உருக்கி வாட்டுவதாலும் ஆவது ஒன்றுமில்லை. மனதைப் பண்படுத்துவது ஒன்றே சுவாமிகள் அறிந்திருந்த சிறந்த தவமாகும். மாதரைப் பழிப்பது அவரது கொள்கையன்று. ஆண் பெண்

வேற்றுமையை மனந்தான் கற்பித்துக்கொண்டு தீய
எண்ணத்தையும் விளைவித்து விடுகிறது. அது தேகத்
தோடு இணங்கி யிருக்கும் பரியந்தம் பால் வேற்றுமை
யும் அதன்பால் வளர்ந்து வரும். ஆனால் கடவுட்டன்
மையில் மனம் களித்திருப்பது ஒன்றே அந்த வேற்று
மையை அகற்றுதற்கு உற்ற உபாயம். குணம் குறியில்
லாத ஆத்மா ஆணுமல்ல, பெண்ணுமல்ல, அலியுமல்ல.
அது தூய அறிவு மயமானது. ஆதலால் யாண்டும்
அதன்கண் புதைந்து பரவச மடைந்திருக்கும் மனத்
திலே பாப எண்ணங்கள் உதிக்க அவகாசமே இல்லை.
சுவாமிகள் ஈட்டிய தவம் இதுவேயாம்.

விரும்பிய மாத்திரத்திலே உள்ளம் அடங்கி அந்தர்
முகப்படவோ அல்லது பகிர் முகப்படவோ செய்யவல்ல
யோக வலிவு சுவாமிகளிடத்து இயல்பாகவே அமையப்
பெற்றிருந்தது. சாமானிய யோகி யொருவன் பன்னாள்
பழகிச் சாதிக்கின்ற சாதனை மொன்றை இவர் சர்வ
சாதாரணமாகவே செய்து முடிப்பார். சிந்தையை
எங்ஙனும் சிதறா வண்ணம் அடக்கியாள வல்லவர்
இவர். மனமொழிக்கு எட்டாத பேரின்ப சுகவாரி
யில் தோய்ந்திருக்கவோ, அல்லது ஒருமைப்பட்
டிருக்கின்ற உத்தம மனத்தைக் கொண்டு அரும்
பெரும் விஷயங்களை ஆராய்ந்தறியவோ வல்ல இச்சா
சுதந்திரம் யாண்டும் அவர் மாட்டிருந்தது. தமது
திருமேனியானது தூய மனத்துக்கு வயப்பட்டிருந்
தது போன்று, அத்தூய மனமும் அவரது அருளா
ணைக்கு அடங்கி யிருந்தது. சுவாமிகளது ஆத்ம சக்தி
யானது அவரது அருகாமையில் இருந்தவர்களுக்கும்

பேராற்றலை விளைவித்து விடும். இவர் உண்ணுவிரதம் பூண்டிருந்த சில தருணங்களை இதற்குச் சான்ருக எடுத்துச் சொல்லலாம். இவருடன் இருந்தவர்களுக் குங்கூட அன்றெல்லாம் உணவைப்பற்றிச் சிந்திக்கவே இயலாது போய் விட்டது. மேலும் சுவாமிகளது சந்நிதானத்தில் வதிந்திருந்த போதெல்லாம் புல்லிய எண்ணங்கள் எதுவும் தங்கள் உள்ளத்தில் உதித்ததில்லை யென்று பலர் பகர்ந்திருக்கின்றனர். இவருடன் அமர்ந்து தியானம் பண்ணினவர்களுக்கெல்லாம் நிஷ்டையானது அதி சுலபமாகக் கூடினதாம். பிறருக்கு தியானம் பண்ணக் கற்பித்தபோது தாமே சமாதியில் மூழ்கியதும் உண்டு. இங்ஙனம் சுவாமிகளது யோக சித்தியானது தமக்கும் உலகுக்கும் ஒரு அருள் விருந்தாக இலங்கியது.

வெறும் பேச்சளவில் போதகர்களா யிருப்பவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் உண்டு. ஆனல் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகள் அக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. ஏனென்ருல், தாம் கற்பித்த கருத்தே வடிவெடுத்திருந்தவர் அவர். குரு என்ற சொல்லுக்கு ஏற்ப சிஷ்யனது அஞ்ஞான இருளை அறவே அகற்றவல்லவராயிருந்தார் இக்குரவர். இவரது குரு-சிஷ்ய இணக்கத்திலே இனிமையும், மெல்லியல்பும், பரவசமும், புனிதமும், ஒற்றுமையும் ஒருங்கே திகழ்ந்திருந்தன. கைம்மாறு எதையும் அவர் கனவிலுங் கருதாது தம்மாட்டிருந்த அருட்சக்தியை யெல்லாம் தயங்காது சீடர்களுக்கு வழங்கி வந்தார். அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் தம் மீதே அண்ணலானவர் தனியன்பு பாராட்டி வந்

தார் என்று கருதலானார் என்றால், சுவாமிகளது காருண்யத்தை என்னென்பது! சுவாமிகள் மெய்ப் பொருட் காட்சியை சிஷ்யருக்கு அளித்திட வல் லுநராய் இருந்தார். இப்பரமாச்சாரியரை அணு கின புல்லியர்கள் புனிதவான்களானார்கள்; மத வெறியும் மனக்கோணலும் பெற்றிருந்தவர்கள் பரந்த நோக்கமையப்பெற்ற பேரறிஞர்களாக மாறினார்கள்.

சுவாமிகளது கோட்பாட்டில் பராதீனத்துக்கு இம்மியளவும் இடமில்லை. ஒவ்வோர் அற்ப காரியத் துக்கும் பிறரது ஒத்தாசையை நாடுவது ஆண்மை படைத்த ஒருவனுக்கு ஒவ்வாது. யாண்டும் சுவா தீனமே சிறந்தது. பிழைகள் பல செய்திடினும் ஓவா முயற்சியால் ஒருவன் தன்னம்பிக்கை பெறவேண்டும். இச்சீரிய கருத்துடன் அவர் சிஷ்யர் ஒவ்வொருவரை யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலே சுயேச்சையாகப் பிர வேசிக்க விட்டுவிடுவார். அங்ஙனம் எடுத்துக்கொண்ட கருமத்தை இனிது செய்து முடிக்க அவர்களால் இய லாது போய்விட்டவிடத்தும் சுவாமிகள் அவர்களை ஒரு போதும் கண்டிக்கமாட்டார். செய்வது இன்னதென்று தெரியாது சிஷ்யர்கள் திகைத்திருந்த காலையிலும் உதவி எதுவும் புரிந்திட அவர் ஒருப்படமாட்டார். ஏனென் றால், அல்லற்பட்டாவது அவர்கள் தாமே தக்க ஆற்ற லும் தன்னம்பிக்கையும் பெறவேண்டு மென்பதே அவரது நோக்கம்.

பிள்ளைப் பருவத்திருந்தே அவர் ஒரு தலைவராகத் திகழ்ந்திருந்தது வெளிப்படை. மக்கள் யாண்டும் இயல்பாகவே அவரது துணைகொளி நின்றனர்.

நிறச் செருக்கு மிகப் படைத்திருந்த வெள்ளையர்களுக்கும் அவர் தலைவராகவே விளங்கினார். ஆனால் எவரும் அதிகாரம் செலுத்துவதைப் பார்க்க இவர் சிறிதும் சகியார். பேரும் புகழும் பதவியும் வேண்டுமென்று நாடுபவர்களது உள்ளத்தில்தான் அதிகார ஆசை குடிகொள்கிறது. பாரமார்த்திகப் பேறு வேண்டுபவர்களுக்கு அது ஒவ்வாது என்று அவர் தமது சிஷ்யர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்வார். பிறரை அடக்கியாள விரும்புகிற ஒருவனுக்குத் தலைமைஸ்தானம் கிட்டாது; அல்லது கிட்டினும் அதைக் காப்பாற்றி வைக்க அவனால் இயலாது. வினயத்துடனும் அன்புடனும் எல்லார்க்கும் பணிசெய்துகிடக்க விரும்புபவனே பிறரது உள்ளத்தைக் கவர வல்லவன் ஆகின்றான். "பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே," என்னும் முதுமொழிக்கு ஒப்பப் பிறருக்குப் பணிவுடன் பெருமை வழங்குகின்றவனுக்கே பெருமைதரும் தலைமைஸ்தானம் வருகின்றது. இச்சீரிய கருத்துக்கு சுவாமிகளது நலம் மிகு பெருவாழ்வே சான்றாகும். தன்னலங் கோலாது எங்கணும் பிறர்நலங் கோலிப் பணிசெய்து கிடந்தமையாலேதான் அவர் அனைவருக்கும் பரமாச்சாரியராகவும் தலைவராகவும் திகழ்ந்திருக்கலானார்.

கலைஞானங்கள் பலவற்றிலே சுவாமிகள் மேன்மையுற்று விளங்கலானார். முறையே கற்கின் ஆத்மஞானத்துக்கும் அவைகள் பயன்படும் என்பது அவரது துணிபு. அத்தகைய ஞானங்களில் முதலாயது சங்கீதம் எனலாம். இதிலே தேர்ச்சி மிகப் பெற்றிருந்த சுவாமிகள் இனிய கம்பீரமான குரலிலே உள்ளம்

கசிந்துருகிப் பாடுவதைக் கேட்போர் மெய்ம்மறந்து பரவசநிலை எய்திவிடுவர். கீழ்நாட்டு மேல்நாட்டு சங்கீதமிரண்டையும் அவர் நன்கு கற்றிருந்தது மல்லாமல் அவைகளுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் விளக்கிக்காட்ட வல்லவரா யிருந்தார். நாதமே வடிவெடுத்திருப்பவள் இயற்கைத் தாய். சங்கீதத்தின்மூலம் அவளது இசையைக் காணுதார், இசையும் அர்த்தமும் அழகுமே வடிவுடைத் திருக்கும் இறைவனை எங்ஙனம் காண்பர் என்று சுவாமிகள் சொல்வதுண்டு. மேதகு மனேவுணர்ச்சிகளையும், கம்பிரமான கருத்துக்களையும் தெற்றென விளக்கிக்காட்டுவது காவியம். அதுபோன்று இயற்கையின் எழிலை இனிது அறிவுறுத்துவது ஓவியமும், சிற்பமும். இவை போன்ற கலைஞானங்களின் வாயிலாகக் கடவுளது படைப்பின் வனப்பு வெளியாகின்றது. ஆதலால் கலைஞானத்தின்கண் கம்பீரம் காணுதான் கடவுளையும் அறியான் என்பதே அவரது சித்தாந்தம். ஆங்கிலத்தில் ஏழு தொகுதிகளாகத் திகழ்கின்ற சுவாமிகளது நூல்களை வாசிப்போர், ஆத்ம ஞானத்துக்கு அநுசரணையாக இலங்கும் கலைஞானங்களிலே அவர் எத்தகைய தேர்ச்சி எய்தியிருந்தார் என்பதை நன்கு அறிவார்கள்.

சமையல் சாஸ்திரத்தில் நளனேடு ஒப்பிடுதற்குரிய நிபுணரா யிருந்தார் சுவாமிகள். இக்கலையிலே வல்லவர் மிக சிலரேயாவர். மேலும் பாகம் பண்ணுபவனது சுபாவம் அவனல் சமைத்த உணவிலே வியாபிக்கிறது என்கின்றனர் பெரியோர். ஆதலாலேதான் நல்லார் கைப்பட்ட உணவையே ஏற்க

வேண்டும் என்பது விதி. தீஞ்சுவை செறிந்த நானாவித அரும் பதார்த்தங்கள் பண்ண சுவாமிகள் வல்லவரா யிருந்தார். அவைகளைப் புசிக்கக் கிடைக்கப் பெற்ற வர்கள் அஃதன்ன தேவாமிர்தத்தைத் தாங்கள் யாண் டும் அருந்தினதில்லை யென்றே அறைகின்றனர்.

தேகக்கட்டும் வலிவும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த இவர் எந்த மல்லனுடனும் முனைந்து மற்போர் செய்ய வல்லவராயிருந்தார். இவர் பெற்றிருந்த நானாவித தேகப் பயிற்சிகள் இவரது திறனை மேலும் ஓங்குவித்தன. நெடுந்தூரம் ஓடுவதும் நடப்பதும் இவருக்குச் சர்வ சாதாரணம். தமது தேச சஞ்சாரத்தின்போது மூன்று நாள் அன்னமில்லாதிருந்தும், தம்மினும் பருத்த உடல் தாங்கிய ஒருவர் பிணியால் வருந்திக்கிடந்தபோது, அவ ரைத் தூக்கித் தோளிலிட்டுக்கொண்டு மூன்று மைல் தூரம் இவர் நடந்து சென்றிருக்கிறார்; குதிரை சவாரி யில் நிபுணர். குறும்பு மிக்க குதிரையும் இவருக்கு அடங்கி அலறிப்போய்விடும். சிறுவனா யிருந்தபோதே சிலம்ப வித்தையில் பேர்மிகப் பெற்றிருந்தவர் இவர். உடல் அமைப்பிலும், நடை உடை பாவனையிலும் சுவாமிகள்மாட்டுத் தனி மகிமையொன்று இருந்தது. விகாரமான கோலம் எதையும் அவரிடம் காண்டல் இயலாது. யாண்டும் அலங்காரம் பொருந்தி, சித்திரம் வரைந்தாற்போல இவர் வீற்றிருப்பார். ஆதலால் புகைப்படம் பிடித்தவர்களுக்கு இவரைத் திருத்தி அமர்த்தும் வேலை ஒருபோதும் ஏற்பட்டதில்லை.

அறிவு அனைத்துக்கும் அடியும் முடியுமாக மிளி ரும் வேதாந்தமே வடிவெடுத்து வந்தவர் நம் துறவி

வேந்தர். அதன் நுண்பொருளை அவர் வெள்ளிடை மலையென விளக்கியருளியது மல்லாது, நித்திய வாழ்வுக்கு உறுதுணையாவது அதுவே என்பதையும் ஐயந்திரிபற அவர் நிரூபித்திருக்கிறார். இடைக்காலத்தில் ஆனது போன்று வேதாந்தம் வெறும் சிந்தனைக்கு உரியதாய்ப் போய்விடலாகாது என்பது அவரது விருப்பம். சமுதாயத்தின்கண் உள்ள மாந்தர் அனைவரது உள்ளத்திலும் அது ஊடுருவிப் பாய்ந்து உயிர் வழங்க வேண்டும். பரத கண்டத்தின் பண்டைக் காலத்தவர் வேதாந்தத்தின் வாயிலாகத் தான் பண்பு மிகப் பெற்றிருந்தனர். ஆதலால் அவர் இந்தியாவில் நிகழ்த்திய முக்கிய உபன்யாசங்களிலெல்லாம் வேதாந்தமானது வெறும் பகற் கனவுக்கு உரியது அன்று என்றும், கணந்தோறும் கையாளுதற்கு ஏற்றது அதுவே என்றும் யுக்தி அனுபவ பூர்வமாக அவர் வற்புறுத்தியிருக்கின்றார். இறுமாப்பு எய்திய அறிவிலிகள் தான் சோம்பலையும் பொறுப்பின்மையையும் வேதாந்தத்தோடு இணைத்து, சுயப் பிரயத்தனத்தைத் தவிர்த்து, ஆக்கத்தைக் குலைத்து அழிவடைகின்றனர். உண்மை வேதாந்தத்துக்கும் இத்தகைய நாசகரமான சித்தாந்தத்துக்கும் வெகு தூரமே. வேதாந்தமானது ஆற்றல் அனைத்தையும் ஒருங்குபடுத்தி சமுதாய வளர்ச்சிக்கான பேரியக்கத்தில் மனிதனைப் பிணைத்து விடுகிறது. அறிந்தோ அறியாமலோ வேதாந்தத்தின் கோட்பாடுகளைப் பழக்கத்தில் கொணருபவன் ஒருவன் இகபரம் இரண்டிலும் இன்பமும் மேன்மையும் உறுகின்றான். தீர்க்கதரிசியாகிய சுவாமிகள் அனுபவ வாயி

லாக இதை நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆதலால் மாறுபாடு அடைந்திருக்கும் இக்காலத்துக்கு ஏற்றதும் வேண்டற்பாலதுமான முறையிலே எல்லாத் துறைகளிலும் அது கையாளப்படும்படி செய்து வைத்துள்ளார்.

வார்த்த சிலைபோன்று பேச்சற்று மூச்சற்று மோன நிஷ்டையிலே நின்றிடவல்ல நம் துறவி வேந்தர், கேட்பாரது உள்ளத்திலே ஊடுருவிப் பாய்விக்கும் வாக்கு வேந்தராகவும் விளங்கலுற்றார். பிரசங்கத்துக்கென முன் ஆயத்தம் செய்வது அவரது வழக்கமன்று. மேடையின்மீது எழுந்து நின்றவுடனே பேசப்படு பொருளே வடிவெடுத்தாலன்ன அவர் உள் உரு மாறி விடுவார். பொருட் சுவைக்கு ஏற்ற சொற்சுவையானது, கலைமகளது நிலைக்களமாகிய அவரது நாவினின்று சோராது பொழியா நிற்கும். அங்ஙனம் சொரிந்த சுவாமிகளது சொற்பொழிவைச் செவிமடுத்தவர்கள் மனம் குவிந்து, மகிழ்ந்து, மாண்பெய்தி நின்றனர். மேல்நாட்டு மேதாவிகளே அவரை "ஹிந்து பிரசண்ட மாருதம்," (The Hindu Cyclone) என்றும் "அருளாணைச் சொல் வேந்தன்" (Orator by Divine Right) என்றும் வருணித்ததிலே வியப்பு ஒன்றுமில்லை.

ஸ்ரீமத் விவேகாநந்த சுவாமிகளது வாக்கு வன்மை முழுதும் தெளிவுற்று விளங்கினது சம்பாஷணைகள் புரிந்தபோதேயாம். அவரது ஆழ்ந்த அனுபவங்களும் தேர்ந்த கருத்துக்களும் அன்யோன்யமாக உரையாடுகையிலே வெளிவரலாயின. இப்பெருமானது பரந்த

கல்வியும், விவேகமும், வாசா நிர்வாகமும், சமயோசித சாதுர்யமும், வரம்பு கடந்த அநுதாபமும், மாந்தரது பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றிய ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும், தூய அன்புமே இவரது சம்பாஷணைக்கு ஒளியும் கவர்ச்சியும் அருளும் வழங்கி வரலாயின.

சம்வாதங்கள் நடாத்துவதில் அவர் யாண்டும் தலைமையுற்று விளங்கினர் எனினும் வீண் வாயாடுதலில் அவருக்குச் சிறிதேனும் விருப்பமில்லை. தாம் பேசுகையில் குறுக்கிடுபவர்கள்பால் சுவாமிகள் ஒருபோதும் மனம் கோணர். பிறரது கொள்கையில் அநுதாபம் காட்டி, அவர்களது வினக்களை இவர் சாந்தமாகச் செவி மடுப்பார். எனினும், பிரமாணம், யுத்தி, அனுபவ வாயிலாக அவர் நிர்ணயித்த சித்தாந்தத்தை மறுக்கவோ மீண்டுரைக்கவோ எவராலும் இயலாது போய் விடும். தர்க்கத்தில் இவரைத் தோற்கடிக்க வேண்டுமென்று முயன்றவர்கள் பட்ட பாட்டைத்தான் என்னென்பது! விறகு சுமக்கும் மாடு ஒன்றை அதன் முதுகின்மேல் இருக்கும் விறகாலேயே மொத்தி முடிக்குவதுபோன்று, தத்தம் கொள்கையே சரியென்று ஸ்தாபிக்க முயன்றவர்களை, அவர்களது மதத்தைக் கொண்டே மடக்கி வாய்புதையப் பண்ணிவிடுவார். பளீரென மின்னல்போல் மிளிரும் அவரது மறுமொழிகளானவை அதுபோழ்து துணிந்து வந்த தருக்கியின் உள்ளத்திலே கூர் அம்பெனக் குத்திப் பாயும். சீரிய பயிற்சியும், பூர்ணமும், பேரொளியும் வாய்க்கப்பெற்ற அவரது நுண்ணறிவானது கேட்போரைத் திகைக்கப்

பண்ணின தெனினும், அதில் தனிப் பெருமையும் இனிமையும் திகழ்ந்திருந்தன.

பாரமார்த்திகப்பெருமக்கள் பலரைப் பரதகண்டம் பண்டு தொட்டுப் பெற்றெடுத்திருக்கிறது. ஆனால் பாரமார்த்திகமும் தேசாபிமானமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற விவேகாநந்தர் போன்ற வீரர் ஒருவரை அது முன்னாளில் ஈன்றதில்லை யென்றே இயம்பலாம். தேசாபிமானம் என்றால் ஒரு நாட்டை வெறுத்தோ, தவிர்த்தோ, அல்லது அதற்குத் தீங்கிழைத்தோ மற்றொரு நாட்டுக்கு நலன் வருவிப்பதன்று என்பது சுவாமிகளது கருத்து. மனிதனை மனிதன் வஞ்சித்து வாழ்தலினும் கொடிய கீழ்மை கிடையாது. விதிவசத்தால் பரதகண்டம் பல்லாண்டுகளால் பிற ஆட்சிகளுக்கு உட்பட நேர்ந்து விட்டது. போதாததற்குப் பொல்லாத புரோகித தந்திரமும், போலி வேதாந்தமும், கொடுங் கோலன்ன ஜாதிக் கொடுமையும், பொருளற்ற பழக்க வழக்கங்களும் ஒன்று கூடி அதன் உள் வலிவைக் குலைத்து உயிர் நாடியை உடைத்துவிட்டன. பண்டைப் பெருமையினின்று வீழ்த்தப்பட்ட பரதகண்டமே அல்லும் பகலும் அவரது கண்ணெதிரே காட்சி கொடா நின்றது. தளர்வுற்று, ஒற்றுமையற்று, தன்னம்பிக்கை யிழந்து, வறுமையிலும் அறிவின்மையிலும் உழன்று கிடக்கின்ற கோடானுகோடி பாமரர்களைப்பற்றிய பரிந்த எண்ண மொன்றே சுவாமிகளது உள்ளத்தை உடற்றி வாட்டிவந்தது. பராதீனத்தில் பரிதபிக்கின்றவர்களுக்கு சுயாதீனம் வருவிப்பது எங்ஙனம்? நடமாடும் பிணங்கள் போன்று ஒடுங்கிக்கிடப்பவர்

களுக்குப் புத்துயிர் பிறப்பித்து, உள்வலிவு ஓங்கு வித்து, சுயபோதமும் தற்காப்பும் திகழப் பெறுமாறு செய்விக்க வேண்டும். இத்தகைய பேரியக்கத்தைக் கிளர்த்த வேண்டுமென்பதே நமது கருணாகரரது வாழ்வின் முக்கிய நோக்கமா யிருந்தது.

சுவாமிகள் சென்னையில் நிகழ்த்திய சொற்பொழி வொன்றிலே நாட்டின் நலன்கோலிப் பகர்ந்தருளியதாவது:—"தேசாபிமானத்தைப் பற்றிப் பலர் பிரலாபிக்கின்றனர். எனக்கும் அதில் பற்று இருப்பதோடு அதைப்பற்றிய எனது தனிக் கொள்கையும் ஒன்று உண்டு. முதலாவதாக உள்ளம் கசிந்துருகி உணர வேண்டும். உள்ளக் கசிவினின்றுதான் அருள் சுரக்கிறது. அறவே ஆகாத காரியங்களையும் ஆக்குவிப்பது அன்பு ஒன்றே. அண்டத்தினுள் அறிவதற்கு அரியதாய் இருப்பவைகளை அறிவிப்பதும் அன்பே. ஆதலால் தேசத்தின் சீர் கேட்டைச் செப்பனிட விரும்புகிறவர்களே! நாட்டின்மீது நல்லன்பு பாராட்டுபவர்களே! நைந்து உருகுங்கள்! உள்ளுணர்வு என்பது உங்கள் பால் உளதா? தேவர்கள், முனிவர்களின் சந்ததிகளான கோடானு கோடி மக்கள் விலங்குகளோடு ஒப்பிடுதற்கான இழி நிலையிலே இன்று வீழ்ந்து கிடப்பது பற்றி உங்களது உள்ளம் பதை பதைக்கின்றதா? பெருவளம் மிகுந்திருக்கும் நாட்டிலே பாமரர்கள் பல்லாண்டுகளாகப் பசிப் பிணியால் வாடிக் கிடப்பதை உணர்ந்து உங்களது உள்ளம் உடைகின்றதா? கல்லாமை என்னும் கார்மேகம் மாந்தரது மனத்தைக் கவர்ந்திருப்பது கண்டு நீங்கள் கவலை யுறு

கின்றீர்களா? இந்நிலை கவலை உங்களை வருத்துகின்றதா? உறக்கமறப் பண்ணுகின்றதா? இந்த எண்ணம் உங்களது இரத்தத்திலே ஊறி, இருதயத்திலே ஊடுருவிப் பாய்ந்து உங்களது தன்மையை அறவே மாற்றிவிட்டதா? இதை நினைந்து நினைந்து நீங்கள் பித்தர்கள்போல, பேயர்கள்போல ஆகிவிட்டீர்களா? தேசத்தின் துக்க நிலையைப்பற்றிய கவலையாலே பீடிக்கப்பட்டமையால் நீங்கள் பேரையும் புகழையும், உற்றார் உறவினரையும், உடலையும், பொருளையும், ஆவியையும் அறவே மறந்துவிட்டீர்களா? இந்நிலை எய்தியுள்ளீர்களா? இதுவே தேசாபிமானம் பெறுதற்கு முதற்படியாகும்.''

தாய்நாட்டை உய்விக்க சுவாமிகள் கோலியிருந்த முறைகளும் கருத்துக்களும் அவர் வரைந்த கடிதங்களின் வாயிலாகவும் நன்கு வெளியாகின்றன. அவைகளிற் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துரைப்பாம்:—''....தூய்மையை அணிகலமாகக் கொண்டுள்ள ஆடவர்களும் மகளிர்களும் பல்லாயிரம்பேர்கள் தொண்டர்களாக வெளிவரவேண்டும். அவர்கள் தளர்வுறா ஊக்கம் வாய்க்கப் பெற்றிருப்பதோடு கூட, ஈசுவர விசுவாசத்திலே யாண்டும் பொன்றாத் துணைகோலி, சிங்கங்கள் போன்று சிறிதும் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்திருப்பார்களாக. எளியார்கள்மாட்டு இரக்கமும், வலியார்களால் மிதியுண்டு வறுமைவாய்ப்பட்டுக் கிடப்பவர்கள்மீது அநுதாபமும் கொண்டுள்ள அத்தொண்டர்கள் தேசமெங்குஞ் சென்று திருப்பணி யாற்றவேண்டும். பாமரர்களது பரிதாபகர நிலைமையைப் போக்கி, உள்வலியும் நம்பிக்கையும் அவர்

களுக்கு ஊட்டிவைத்து, சமுதாயத்தில் உயர்ந்ததும் சமத்துவமுடையதுமான பதவியை அவர்களுக்கு ஈட்டி வைப்பதே இப்புனிதர்களது பரந்த நோக்கமாயிருக்க வேண்டும்........"

"....இத்திருத்தொண்டானது சின்னாளிலேசெய்து முடிக்கப்பெறுவது அன்று. நம் கண்ணெதிரே இடுக்கண்களும் பல காணப்படுகின்றன. ஆனால் எவ்வுயிர்க்கும் ஈசனாய் இருப்பவனே நமக்கு உறுதுணையாவான். அவனது திருநாமத்தை முன்னிட்டும் அவன்மீது தளராத நம்பிக்கை பூண்டும் வினையாற்றத் தொடங்குவோமாக. நெடுநாளாக இந்தியாவின்மீது மலைபோன்று சுமத்தப்பட்டிருக்கும் வறுமை நோயை அது இருந்த இடமும் தெரியாவண்ணம் போக்கடிக்கவேண்டும். இது எத்தகைய அரும் பெரும் காரியமென்பதைக் கருதிப் பாருங்கள். இதைத் துவக்குகின்ற நாமே இதைப் பூர்த்தி பண்ணாவிடினும் நம்மைப் பின்பற்றி வருபவர்கள் அங்ஙனம் செய்து முடிப்பார்கள். ஆதலால் உயிர் வாழ்ந்திடினும் சரி, மாண்டிடினும் சரி, பட்டினி கிடக்க நேர்ந்திடினும் சரி, கடவுளை நம்பி முழு மனதுடன் காரியத்திலே பிரவேசிப்போமாக........"

"....நரகத்திலே இடர்ப்பட்டும் சமூகசேவை செய்வதிலேயே எனக்கு விருப்பம். ஏழை மக்கள் தான் நான் வணங்கும் கடவுள். அவர்களுக்குக் கல்வி இல்லை; முன்னேற்றம் அடைவது எப்படி என்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை யார்தான் செய்துவைப்பார்? வீடு வீடாகச் சென்று கல்வியறிவைப் பரப்ப முன்வாருங்கள். இடையறாது

ஏழை மக்களைப்பற்றியே எண்ணுங்கள்; அவர்களுக்காக உழையுங்கள்; கடவுளை வணங்குங்கள். இங்ஙனம் செய்யின் இறைவன் உங்களுக்கு வழிகாட்டிவைப்பான். ஏழைகளுக்காகவென்று யார் உள்ளம் கசிந்துருகிக் கண்ணீர் சொரிகின்றார்களோ அவர்களே மகாத்மாக்கள். ஏனையவர்களெல்லாம் துராத்மாக்களே யாவர்.....ஏழைகளை வருத்தி வாட்டிச் சம்பாதித்த பணத்தைக்கொண்டு கல்வி கற்றபின் அவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரம் ஏதேனும் செய்யாத ஒவ்வொருவனையும் துரோகி யென்றுதான் சொல்லவேண்டும். பாமரர்களை வதைத்து ஈட்டிய செல்வத்தைக்கொண்டு பெருமித வாழ்வு வாழ்ந்து, உடலை அலங்கரித்து, பிலுக்கித் திரிபவர்கள் எல்லாரும் வஞ்சகம் செறிந்த பாதகர்களேயாவர்.''

தாயும், தாய்நாடும், தாய் மொழியும் ஒப்பில்லாத தீஞ்சுவையுடையன எனும் முதுமொழிக்கு இணங்க, இந்தியா சம்பந்தமான யாவும் சுவாமிகளுக்கு மாண்புடையனவாகவே விளங்கலாயின. வெளிநாடுகளுக்கு விஜயம் செய்ததற்கு முன்பும் அவருக்கு இவ்வுணர்ச்சி இருந்தது எனினும், அந் நாடுகளுடன் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பின்பே, சீர்கேடு அடைந்திருக்கும் இந்நாளிலும் இந்நாட்டில் தனிப்பெருமை யொன்று உண்டென்பதை அவர் அறியலானார். "நவீன இந்தியா" என்று அவர் இயற்றிய ஒரு சிறு புத்தகத்தின் இறுதியில் உரைப்பதாவது:—

"பாரதமா நாட்டின் புத்திரனே! உனது தேசத்தின் பெண்மைக்கு அணிகலமாக இலங்குபவர்கள் சீதையும் சாவித்திரியும் தமயந்தியும் என்பதை மற

வாதே. நீ வணங்கும் கடவுள், முனிவர்களுக்கு முனிவராகிய தியாகராஜர், முற்றத்துறந்த சங்கரர், உமாபதி என்பதை மறவாதே. நீ மணம் புரிவதும், பொருள் தேடுவதும், உயிர் வாழ்வதும் வெறும் சிற்றின்ப போகத்துக்காகவோ அல்லது உனது தனி உரிமைக்காகவோ அல்லவென்பதை மறவாதே. அகிலாண்ட நாயகியின் அடியிணைக்கு அர்ப்பணமாக நீ பிறந்துள்ளாய் என்பதை மறவாதே. உனது லௌகிக நடைமுறையெல்லாம் ஜகன் மாதாவின் பிரதிபிம்பம் என்பதை மறவாதே. கீழ் மக்களாகிய அறிவிலிகள், வறியார், கல்லாதவர்கள், சக்கிலியர்கள், பறையர்கள் எல்லாரும் உனது உற்றார், உறவினர், உடன் பிறந்தார் என்பதை மறவாதே. அஞ்சுதல் அறியா நெஞ்சம் படைத்தோய்! ஆண்மை கொள்; துணிவு கொள்; நீ ஓர் இந்தியன் என்பதைப்பற்றிப் பெருமை பாராட்டு. 'நான் ஓர் இந்தியன்; ஒவ்வோர் இந்தியனும் எனது சகோதரன்,' என்று பெருமையுடன் பகர்வாயாக. 'கல்லாத இந்தியன், தரித்திர இந்தியன், திக்கற்ற இந்தியன், பிராமண இந்தியன், பறைய இந்தியன், எல்லா இந்தியர்களும் எனது சகோதரர்களே' என்று சொல். அவர்கள் போன்று உடுக்கக் கந்தையொன்றே உனக்குப் போதுமானது. 'இந்தியன் எனது சகோதரன்; இந்தியனே எனது உயிர்; இந்தியாவின் தேவதைகளே நான் வணங்கும் கடவுள்; பிள்ளைப் பருவத்தில் எனக்குத் தொட்டிலாயிருப்பதும், யௌவனத்தில் இன்பம் துய்ப்பதற்கேற்ற நந்தவனமாயிருப்பதும், எனது முதுமைக்கேற்ற சுவர்க்கமாயிருப்

பதும் இந்திய சமூகமே. நாட்டுக்கு நலன் தருவது எதுவோ அதுதான் நான் வேண்டுவதும்,' என்று உரத்த குரலிலே முரசு அறை. 'அகிலாண்ட நாயகியே! ஆண்மையை எனக்கு அளித்தருள். வலிவு பிறப்பிப்பவளே! எனது மெலிவைக் களைந்திடு; தளர்வைத்தகர்ந்திடு; உறுதியை ஓம்பி, என்னை ஆண்மகனாக ஆக்கிடு,' என்று அல்லும் பகலும் வழுத்தி நீ வேண்டிடுவாயாக."

தேசாபிமானத்தைப் பழக்கத்தில் கொணருதற்குத் "தியாகமும் திருத்தொண்டும்" தேவை யென்பதே சுவாமிகளது சித்தாந்தம். தியாகம் அல்லது துறவு என்பது உலகை வெறுத்து வனமேகுவது அன்று. சுய நலங்கருதாமையும் தேசத்துக்கென்று உயிரை ஒப்படைப்பதுந்தான் தியாகம். இது செய்கையில் வரும் போது தேசத் தொண்டாகவும் திருப்பணியாகவும் மாறவேண்டும். இந்தியாவின் மாண்பையும் விழுமிய பயிற்சியையும், வனப்பையும், ஒற்றுமையையும், உள் வலிவையும் உள்ளவாறு எவன் ஒருவன் அறிந்து கொண்டு அதற்கெனத் தனது வாழ்வைப் பயன்படுத்துகின்றானோ அவன்தான் மெய்யான இந்தியன் என்பது சுவாமிகளது தேர்ந்த கொள்கை. அத்தகையவன் பூர்வீக இந்தியாவின் சரித்திரத்தை நன்கு அறிந்திருப்பதோடு, அதன் நிகழ்கால எதிர்கால வளர்ச்சியிலே அவனுக்குப் பூரண நம்பிக்கையிருக்கவேண்டும். கோடானு கோடி இந்தியர்களது இன்ப துன்பம், உயர்நோக்கம் இவை யாவையும் தன்னுடையதாக ஏற்றுக்கொண்டு நீதி வழுவா நெறி முறையிலே அவன் தேசத்துக்கென

உழைத்து வரவேண்டும். நாடு ஒன்றே அவனறியும் கடவுளாக இருப்பதுடன், "பாரதம், பாரதம், பாரதம்" என்ற திருமந்திரம் அவனது உள்ளத்தில் ஒலித்துக் கொண்டும் இருதயத்தில் துடித்துக்கொண்டும் இருக்க வேண்டும்.

எனவே, இந்தியாவின்கண் சமீப காலத்தில் இலங்கிய தேச பக்தர்களுள் ஸ்ரீமத் சுவாமி விவேகானந்தர் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றார் என்பது வெளிப்படை. இந்தியாவின் ஆத்மீக சக்தியையும் மேன்மையையும் நம்மவர்க்கும் வெளி யுலகத்தவருக்கும் எடுத்துக் காட்டினவர் இவரே யாவர். வெளி நாட்டு நாகரிகத்தில் வெறுப்போ அல்லது அவநம்பிக்கையோ அவருக்கு ஒருபோதும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் அதிவிரைவில் இந்தியாவானது தற்போதம் பெற்று எழுந்திருந்து, உலகு அனைத்துக்குமே அருள் விருந்து வழங்கி, விலங்குத்தன்மை படைத்திருப்பவர்களை வேதாக்களாக்கும் என்பதே அவர் ஞானானுபவத்தில் கண்டு கொண்ட திருக்காட்சியாம். ஆதலாலேதான் அன்னவர் ஆரியாவர்த்தத்தின்மீது அத்தகைய அன்பு பாராட்டிப் போற்றி வந்தார்.

இக்காலத்தில் இந்தியாவுக்குத் தேவையாயிருப்பது எதுவோ அதுவே வடிவெடுத்து வந்தவர் ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகள். ஹிந்துக்களின் சாந்தமும், மேல் நாட்டாரது துணிவும் வீரியமும் இவர் ஒருமிக்கப் படைத்திருந்தார். அந்தணரது செந்தண்மையும், அரசரது அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம் ஆகிய இவை யாவும் இவர் மாட்டு யாண்டும்

நீங்காது நிலை பெற்றிருந்தன. தமது நாட்டார் ஒருவரை நோக்கி அவர் நவின்றதாவது:—"சமத்துவத்திலும், சுயாதீனத்திலும், 'வினையாற்றுதலிலும், வல்லமையிலும் மேல் நாட்டார்களைப் போன்று ஆவதோடு பாரமார்த்திகப் பயிற்சியில் ஒரு பூரண ஹிந்துவாகவும் நீ இருக்க முடியுமா? நாம் செய்யக் கிடப்பது இதுவே. இதைச் சாதித்தே தீரவேண்டும். இதற்கெனவே தான் நாம் பிறந்திருக்கிறோம்." எனவே, கீழ் நாட்டின் குறிக்கோளாகிய அடக்கத்தையும் மேல் நாட்டின் குறிக்கோளாகிய வினையாற்றலையும் ஒன்றோடொன்று இணங்கப் பண்ணி வைத்தவர் இவர் ஆவர்.

கீதையிலே ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ஜுனனுக்கு ஆண்மையையும் வலிவையும் புகட்டினது போன்று, இப்பரமாச்சாரியரும் பௌருஷத்தையே பாரெங்கும் வழங்கி வந்தார். பொருளல்லாத குருட்டுநம்பிக்கைகளையும் கோழைத்தனத்தையும் அறவே அகற்றிவிடவேண்டுமென்பது அவரால் கடைந்தெடுக்கப்பெற்ற சித்தாந்தம். அழிவையும் புன்மையையும் வருவிப்பது அச்சமொன்றே யாம். ஆக்கத்துக்கு உறுதுணையாவது அஞ்சாமை. ஆதலால் அவர் யாண்டும் வலிவு பிறப்பிக்கின்ற பரந்த எண்ணங்களையும் புனித உணர்ச்சிகளையுமே மாந்தருக்கு எடுத்து ஊட்டிவந்தார். மனிதனது சிந்தனையானது பேராற்றல் படைத்தது. ஆதலால் ஒருவன் எதை ஆழ்ந்து எண்ணுகின்றானோ அதை எண்ணியாங்கே அவன் பெறுவது உறுதி. தன்னை ஒரு ஈனனென்றும் மெலிந்தவனென்றும் எண்ணுபவன் ஈனத்தையும் மெலிவையுமே அடைகின்றான். தன்னை வலியவனென்றும் எல்லாம் வல்லவனென்றும் எவன்

எண்ணுகின்றானோ அவன் அக்கணமே பேராற்றலையும் உயர்வையும் எய்துகின்றான். வாழ்வானது மனம்போல மாங்கல்யமா யிருக்கிறது. கடவுளது மக்கள் மாட்டு தெய்வத் தன்மை புதைந்து கிடக்கின்றது. அதை அவர்கள் உணர்ந்து, அறிந்து, ஓங்குமாறு செய்யவேண்டும். இதற்காகவேதான் சுவாமிகளும், "எழுமின், விழிமின், கருதிய கருமம் கைகூடும்வரை உழைமின், உழைமின்," என்று உபதேசம் செய்தருளிவந்தார்.

இவர் பேரறிவிலே சங்கரர் போன்றும், காருண்யத்திலே புத்தர் போன்றும், பக்தியிலே நாரதர்போன்றும், பிரமஞானத்திலே சுகதேவர் போன்றும், சம்வாதத்திலே பிரஹஸ்பதி போன்றும், கட்டழகிலே மன்மதன் போன்றும், வீரத்திலே அர்ஜுனன் போன்றும், வேத சாஸ்திர ஞானத்திலே வியாசர் போன்றும் அவதரித்தவராவர். எனவே இவரது தெய்வத் தன்மையில் ஒரு சிறிது எய்துதற்கு நம்மைப் போன்றவர்கள் எத்தனை ஜன்மம் எடுத்தால் இயலும் என்று இயம்பவல்லவர் எவர்! நானிலத்திலே இவர் நாற்பது வருஷங்கூடத் திருமேனி தாங்கி வாழ்ந்திருந்தாரில்லை யெனினும் இவர் கிளர்த்திய பாரமார்த்திகப் பேரியக்கமானது பாரெங்கும் பொன்றாது பரவி வருகிறது. இவர் ஈட்டிய நெறி முறையானது வெளிப்படையாகவும் அடிப்படையாகவும் பல துறைகளிற் புகுந்து மாந்தர்பால் புத்துயிரும் புனிதமும் வழங்கி வருகின்றது. அண்ணலது ஆண்மையை, அருட் சக்தியை, ஆத்மீகத்தை அறிந்திட வல்லவர்கள் மிகுந்திடுவார்களாக. வையகமும் துயர்துடைத்து உய்ந்திடுவதாக.

ஓம் தத்ஸத்.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை.

ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் அருளியவை

[இந்து மதத்திற்குப் புத்துயிரளித்து நாட்டின் பெருமையைக் காத்த இப்பெரியாருடைய நூல்களின் மேன்மையை அறியாதவர் எவருமிலர்.]

	ரூ.	அ.	பை		ரூ.	அ.	பை
இராஜ யோகம்	1	4	0	நமது தாய் நாடு	0	8	0
கர்ம யோகம்	0	12	0	எனது போர் முறை	0	3	0
பக்தி யோகம்	0	10	0	பவஹாரி பாபா	0	3	0
கடிதங்கள்	0	8	0	விதிவசம்	0	0	6
சிகாகோ பிரசங்கம்	0	5	0				

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் அருளிய

1003 உபதேச மொழிகள்

(இரண்டாம் பதிப்பு)

விலை ரூபா 1-6-0

குருதேவர் வாக்கியம்

இதில் அடங்கியுள்ள பரமஹம்ஸரின் உபதேசங்கள் அவருடைய பிரதம சீடர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ பிரம்மாநந்த சுவாமிகளால் தொகுக்கப்பட்டவை. இந்நூல் எப்போதும் உடன் வைத்துக்கொள்ளக் கூடியவாறு சிறு அளவில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

சாதாரண பைண்டு 0 5 0 காலிகோ பைண்டு 0 8 0

	ரூ.	அ.	பை.
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண வசனாமிருதம் (சரித்திர நிகழ்ச்சிகளும் சம்பாஷணைகளும்) ...	1	8	0
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண திவ்யசரிதம் (விரிவானது)...	5	0	0
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சரிதம் (ஸ்ரீ சுவாமி சித்பவாநந்தர் இயற்றியது) ...	0	8	0
பாலபோத விவேகாநந்த சரிதம் (ஸ்ரீ கேதாரீசுவராநந்தர் இயற்றியது) ...	0	7	0
பக்தி மார்க்கம் ...	0	5	0

மானேஜர்,
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்,
மயிலாப்பூர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்

நோக்கங்கள்

1. ஆத்ம விடுதலைக்காகவும் தேச நலத்துக்காகவும் உழைப்பதற்கென உலக வாழ்க்கையை விடுத்துத் தங்கள் உடல் பொருளாவி யனைத்தும் தத்தம் செய்து முன்வரும் இளைஞர்களுக்குத் தக்க பயிற்சி யளித்து, நிஷ்காம கர்மம், பக்தி, யோகம், ஞானம் முதலிய வழிகளில் பழக்குவித்தல்.

2. பயிற்சி பெற்ற பிரசாரகர்களைக்கொண்டு இந்தியாவிலும் இதர நாடுகளிலும் சர்வசமய சமரஸத்தைப் பரவச்செய்து சகோதரத் தன்மையை வளர்த்தல்.

3. உலகிற் றோன்றிய மக்களெல்லாரிடமும் இறைவன் உறைகின்றான் எனக்கொண்டு அவர்களுடைய வறுமை, பிணி முதலிய கஷ்டங்களை நீக்கவும், எல்லோருக்கும் ஒழுக்கம், அறிவு, ஆத்ம ஞானம் முதலியவற்றை யளிக்கவும் முயலுதல்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்

1921ஆ ஆரம்ப முதல், சென்னை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடத்தாரால் இம் மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை தவறாமல் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் இவர்களின் அரிய உபதேசங்களும், நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான பல கட்டுரைகளும், பக்தியும் நீதியும் புகட்டும் இனிய கதைகளும் இப் பத்திரிகையில் வெளிவரும்.

வருட சந்தா தபாற்கூலி உள்பட உள்நாடு: ரூ 2. வெளிநாடு: ரூ 3. உடனே மணியார்டர் அனுப்பவும். இல்லையேல் V. P. P. அனுப்பும்படி எழுதவும்.

மானேஜர்,
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்,
மயிலாப்பூர்.